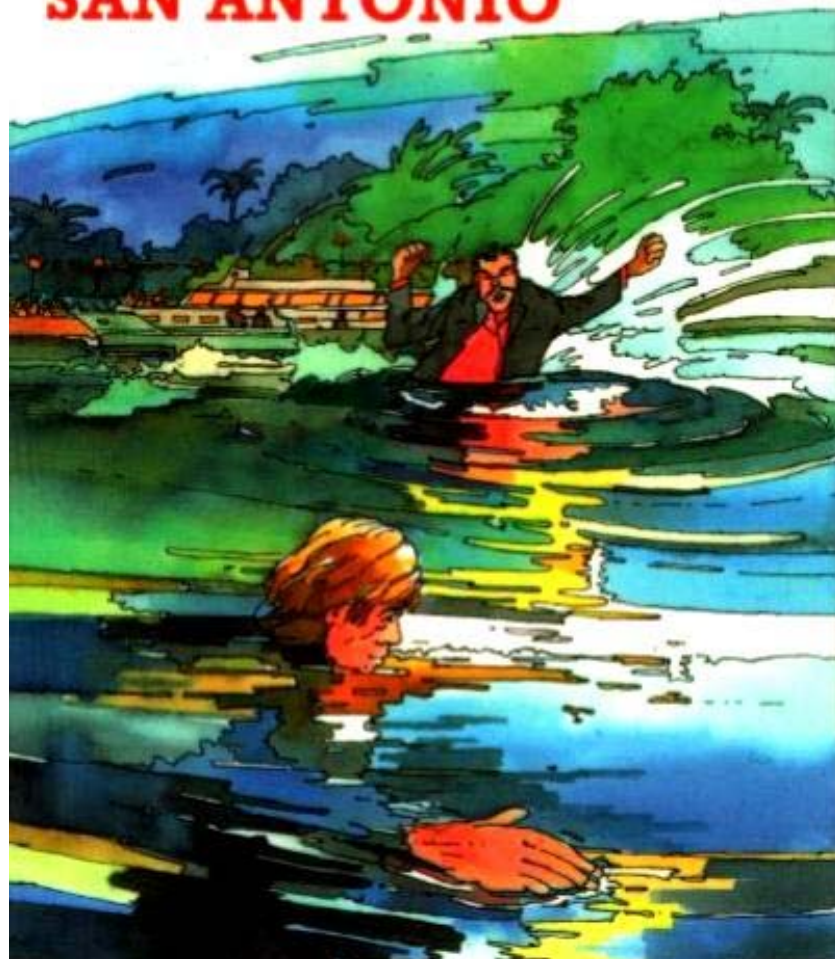


PETER DE ZWAAN

**Bob  
Evers**

**FEESTELIJKE  
VELDSLAGEN IN  
SAN ANTONIO**



*Feestelijke veldslagen in San Antonio*

**Feestelijke veldslagen  
in San Antonio**

door  
PETER DE ZWAAN

Omslag Bert Zeijlstra

1e druk

**Uitgeverij De Eekhoorn**

Copyright © 1999 bij Uitgeverij De Eekhoorn B.V.,  
Oud-Beijerland  
Druk: Knijnenberg Boekproducties B.V.

CIP-gegevens Koninklijke Bibliotheek, Den Haag

Zwaan, Peter de

Feestelijke veldslagen in San Antonio/Peter de Zwaan  
Omslag en zetwerk: Bert Zeijlstra  
Correcties: Ronald Sanders  
Oud-Beijerland: De Eekhoorn - (Bob Evers-serie; BE 46)  
Internet: [www.eekhoorn.com](http://www.eekhoorn.com)  
ISBN 90 6056 600 9  
NUGI 220 / SBO 6

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden  
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbe-  
stand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,  
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of  
enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-  
ming van de uitgever

## EEN FIK IN DE WHITE HILLS

Bob Evers drukte een vinger tegen de voorruit van de Dodge Durango. 'Zie ik daar rook?'

Jan Prins boog zich voorover. 'Dat,' zei hij, 'is rook. En niet zo ver weg ook.'

'Kijken?'

'Allicht, man. Zien we nog eens iets anders dan gebergte en roodbruin zand. Het ziet er naar uit dat er een fikkie aan de gang is.'

Bob gaf geen antwoord, maar zette zijn voet op het gaspedaal. De Dodge maakte een schuiver en vanaf de achterbank klonk een kreet. 'Doen de heren het een beetje kalm aan?'

Jan boog zich achterover. 'Wakker, walvis?'

'Nee,' zei Arie Roos. 'Ik slaap nog voor minstens driekwart en dat wil ik zo houden. Ik wil verder dromen van groene valleien vol sinaasappelbomen en plastic containers vol heerlijk koel sap. Waar zijn we hier?'

Bob trok de Dodge uit een slip en keek nijdig naar de weg. 'Zand,' mopperde hij. 'Overal ligt een flinterdun laagje zand. Dat spul is bijna even glas als ijs, weet je dat. Je zou denken dat je in een Durango met vierwielaandrijving toch rechtuit zou moeten kunnen, maar het is soms een grote glibberpartij.'

'Rijd dan niet zo hard, sufferd.'

Bob gaf een knor. 'Ik koers op de rook af, maar blijkbaar is er af en toe een zucht wind en dan zie ik alleen maar stof. Als ik kalm aan doe dan zijn we te laat.'

Arie trok zich zuchtend en puffend omhoog. 'Betekent dit geklets dat jullie niet weten waar we zijn?'

Jan tikte tegen de kaart die hij op zijn schoot had. 'We rijden door de Detrital Valley, dikke. Ik schat dat we op een kilometer of tien van Lake Mead zitten. Daarnet zagen we rook en daar koersen we op af.'

'Waarom?'

'Omdat we niets spannenders weten, daarom.'

Arie wreef met de rug van een hamhand over zijn ogen. ‘Heb ik lang geslapen?’

‘Een dik uur. Je bent een kilometer na de Hoover Dam in slaap gevallen en je hebt een tocht rond een paar pieken van de Black Mountains gemist. We zitten nu tussen de Black Mountains en de White Hills in. Links is het Zwarte Gebergte en rechts zijn de Witte Heuvels.’

Arie keek om zich heen. ‘Fantasierijke namen hebben ze in dit deel van Arizona. Zijn we hier met een doel of doen we maar wat?’

Bob wees voor zich uit. ‘We deden maar wat tot we een doel vonden. Dat fikkie daar rechtsvoor. Je zou zeggen dat we in de buurt moeten zijn, maar het is net of het met ons meerijdt. We komen geen steek dichterbij.’

‘Zat ik net aan te denken,’ zei Jan. ‘We rijden er met een boog omheen, geloof ik.’

Arie loosde een zucht als een windhoos. ‘Deze Dodge is toch wat ze een SUV noemen? Een Sports Utility Vehicle. Hoe vertaal je zoiets? Sport Nuttigheids Voertuig? Laat dan eens zien hoe nuttig deze bak is. Gebruik de vierwielaandrijving en cross recht op die rook af.’

Bob keek zuinig. ‘Het is dat je hebt liggen ronken, rooie, anders zou ik je in je gezicht uitlachen. Het barst hier van de kloven en ravijnen. Voor we het weten kachelen we een spleet in.’

‘Lijkt me sterk.’

Bob trok zijn bovenlip op. ‘Lijkt jou dat sterk? Dan zal ik je een demonstratie geven. Let op.’ Hij gaf een ruk aan het stuur en reed de Durango van de weg. ‘Dit lijkt gewoon een stuk berm, maar wacht maar even.’ Hij gaf gas, reed op een miniatuurheuveltje af en grijnsde breed toen het gevaarte bijna met zijn vier wielen los kwam van de grond.

‘Au,’ kreet Jan en hij greep zich vast aan zijn stoel. Arie zei niets. Hij hopte omhoog van de achterbank en kwam neer tussen de bank en de rugleuning van de stoel voor hem. Hij voelde zijn longen leeglopen met een geluid dat klonk als het klappen van een achterband. ‘Help,’ zei hij zwak.

Bob remde voorzichtig, stuurde de Dodge terug naar de weg

en draaide zich met een tevreden gezicht om. ‘Gevoeld, rooie? Als je oppervlakkig kijkt dan ziet het landschap er heuvelachtig, maar redelijk vlak uit. In werkelijkheid is het een nachtmerrie van steenklompen en kloven, alles overdekt met roestbruin zand. Je moet niet gek opkijken als je ineens een paar meter naar beneden knalt, omdat het stuk grond dat er zo mooi egaal uitziet niets anders blijkt dan een enorme kuil die is opgevuld met stof. Wil je nog steeds raak crossen?’

Arie wrong zich omhoog en keek kwaad rond. ‘Ik dacht dat we deze auto hadden gehuurd omdat hij was opgewassen tegen elk terrein. Neem een Sports Utility Vehicle, zei jongeheer Evers. Een betere auto is er niet. Groot, een motor met een paar honderd paardenkrachten, sterk en ruim.’

‘En met een zuipgemiddelde van bijna twintig liter op elke honderd kilometer,’ zei Jan met een zuinig gezicht. ‘Ik heb spijt dat ik me heb laten omkletsen, maar Bob heeft gelijk: dit terrein is nog gevaarlijk voor een muilezel, daar valt geen auto voor te ontwerpen. Ho, Bob, remmen. Hier rechts loopt een soortement van pad. Probeer dat maar. Zo te zien gaan we dan recht op dat fikkie af.’

Veel eerder dan verwacht zagen ze waar de rook vandaan kwam. Bob reed de Dodge om een stuk rots, dat de grootte had van een flatgebouw, en remde af. ‘Daar,’ zei hij. ‘Ergens rechts achter dat rotsblok is het vuur, kan niet anders.’

Jan haalde zijn neus op. ‘Achter dat rotsblok, zegt-ie. Het is hier een compleet maanlandschap van rotsblokken. White Hills, noemen ze het. Niks heuvels, het lijkt nog het meest op een middelgebergte.’

Bob wees achter zich. ‘Een eindje terug dacht ik dat ik tussen een paar moppen steen iets zag. Een stuk achterkant van een auto of zo. Ik stel voor dat we daar eerst gaan kijken.’

‘Rijd achteruit, joh. Het is te warm om meer te lopen dan nodig is.’

Bob zette de motor af. ‘Ik ben doorgereden omdat ik niet in een bocht stil wil staan.’

‘Alsof er verkeer is. Als er twee hagedissen achter elkaar lopen

spreken ze hier al van een file.’

Bob gaf geen antwoord. Hij stapte uit en liep een eindje terug. ‘Daar,’ zei hij tegen Jan die hem was gevolgd. ‘Links van dat gesteente met die donkerrode aders erdoor. Het is een pick-up truck, lijkt me.’

Ze liepen naar de auto en keken vol verbazing naar een vuilwit voertuig dat schuin in een nauwe rotsspleet lag.

‘Die ligt hier nog niet lang.’

‘Vast niet. Ik weet niet precies waarom, maar ik durf te zweren dat die wagen nog maar een paar uur geleden in deze kloof is beland.’

‘Snap je nou hoe hij hier komt? Te voet is het al een toer. Zelfs als ie door onoplettendheid van het pad raakt krijg je een pick-up niet op deze manier een kloof in.’

‘Hij is dwars over die inzinking daar gehobbeld en vervolgens weggezakt, kan niet anders. Maar ik begrijp niet hoe iemand dat voor elkaar heeft weten te krijgen.’

‘Wat is het. Een Chevrolet?’

‘Wat maakt dat nou uit, man. Zit er nog iemand in, dat is de vraag.’

‘Dan hangt-ie wel met zijn kop naar beneden.’

‘Als de kloof diep is, dan altijd. Misschien is het geen echte kloof, maar meer een diep gat en dan denk ik niet dat er veel van hem over is.’

Met bezorgde gezichten liepen ze over de hete rotsbodem heen en weer langs het wrak.

‘Niks gat,’ zei Bob met stelligheid. ‘Dit is een kloof en geen kleintje ook. Zelfs het woord spleet is nauwelijks van toepassing.’

‘Fijn,’ zei Jan hijgend. ‘Een kloof met verhitte randen dan toch zeker. De hitte trekt door mijn schoenen heen. Het lijkt hier wel veertig graden.’

Bob zoog aan een vinger die hij had gebrand toen hij steun zocht tegen een stuk steen. ‘Kan makkelijk, joh. Er is hier nauwelijks wind en de zon staat recht boven ons.’

‘Wind? Het is meer een hete föhn die ik af en toe voel. Waar is Arie?’



Bob wees achter zich. ‘Die loopt aan de andere kant van het pad. Hij mompelde iets over rook en vuur.’

Jan bleef stilstaan en wreef over zijn haar. ‘Daar liep ik net aan te denken. De rook die we zagen kwam beslist niet van deze pick-up, maar wat is er dan wel in de hens gegaan?’ Hij snoof diep. ‘Af en toe ruik ik een laag brandlucht, maar veel is het niet.’

Bob gaf hem een zet. ‘Vergeet de brand nou even, joh. Daar houdt Arie zich wel mee bezig. We moeten weten of er nog iemand in het wrak zit.’ Hij liep naar de rand van de kloof en bleef peinzend staan. ‘Snap jij het? Deze kloof is precies even breed als de auto. Het lijkt wel of-ie er met een reusachtige schoenlepel in is gewrikt. Hoe kan een auto nu zo’n ongeluk krijgen?’

‘Niet als-ie snelheid had, dat is zeker. Een auto die met een beetje vaart over de rotsen rijdt die schiet half over zo’n smalle kloof heen. Hooguit komen je voorwielen over de rand en sla je met je voorbumper tegen de andere kant.’

‘Precies, man. Zelfs als je een auto duwt is het moeilijk om ‘m zo in een spleet te krijgen. Het lijkt wel of iemand er een heimachine bij heeft gebruikt.’

‘Rara,’ zei Bob. ‘Ik wou dat ik wist of er iemand in zat. Ik ben niet bang aangelegd, maar ik pieker er niet over om in deze kloof af te dalen.’

Jan boog zich over de rand. ‘Diep,’ zei hij. ‘De voorkant van de pick-up is niet verbrijzeld, dat is zeker. Als de chauffeur een gordel om had dan hangt hij nog in de touwen.’ Hij boog iets verder. ‘Is daar iemand?’

‘Hallo,’ schreeuwde Bob. ‘Is er iemand in de pick-up?’

‘Niemand,’ stelde hij even later vast. ‘Tenminste niet iemand die bij zijn positieven is.’

Onzeker keken ze elkaar aan. ‘Wat nu?’

Gebukt bleven ze naast de achterkant van de pick-up staan, scherp luisterend naar enig ander geluid dan het ritselen van zandkorrels langs de schaarse, dorre struiken.

‘Hebben we touw bij ons?’

‘Om ons in deze spleet te laten zakken? Dank je feestelijk. Een verkeerde manoeuvre en je ligt meters lager.’

Bob pakte de hoek van het wrak vast met de bedoeling om zich op te trekken en gaf een schreeuw. ‘Au. Heet.’

Jan zei niets. Hij zette een voet tegen de laadbak en duwde. ‘Geen beweging in te krijgen. We kunnen ons via de laadbak naar de cabine laten zakken.’

‘Moet je wel eerst handschoenen aantrekken. Het metaal is gloeiend. Met een zakdoekie om je vingers kom je er niet. En wat als de auto door ons gewicht toch naar beneden schiet?’

‘Gebeurt niet,’ zei Jan met grote stelligheid. ‘Heus niet. Deze auto zit volkomen klem. Daar krijgt zelfs onze privé potvis geen beweging in.’ Hij deed een stap achteruit en keek om zich heen. ‘Arie? Rood gevaarte, waar zit je?’

Aan de andere kant van een rotsblok klonk geluid en even later verscheen Arie. In zijn handen had hij een paar geblakerde stukken textiel.

‘Heb je gewinkeld?’ vroeg Bob.

‘Supermarkt,’ zei Arie. ‘Precies om de hoek. Ideaal voor Jan. Alle kledingstukken zijn sterk afgeprijsd in verband met lichte brandschade. Moet je kijken.’ Hij legde twee rode shirts op de grond en wees achter zich. ‘Daarginds liggen er tientallen.’

‘Allemaal verbrand?’

‘De meeste helemaal verkoold, maar een paar zijn alleen lichtbeschadigd. Iemand heeft stapels gemaakt van shirts en die in de brand gestoken. Deze rode dingen hier zaten nog in plastic. Dat is gaan smeulen, maar daar is het bij gebleven.’

Bob keek verbaasd naar het shirt. ‘Hebben die hemdjes met het pick-up ongeluk te maken?’

Arie tilde een van de shirts met een voet op. ‘Allicht. Wat anders? Dat fikkie daarginds is aangestoken, dat staat vast. Voor zover ik kon zien waren er vier stapels. Drie vlak bij elkaar en eentje op een afstand. Van die laatste stapel komen deze rode restanten. De shirts zijn heus niet onder invloed van zonnestralen in de hens geraakt. Ze zijn uit de pick-up gehaald en in brand gestoken, daar durf ik de Dodge onder te verwedden.’

‘Kunst,’ spotte Bob. ‘Ik heb de Durango gehoord. Kun je wel.’

Jan maakte een nijdig gebaar. ‘Houd nou even op met die grappige grollen. Daar ligt nog steeds een pick-up. De grote vraag is: zit er iemand in, ja of nee.’

‘Nee,’ zei Arie met grote stelligheid. ‘De shirts komen uit dat wrak en ze zijn er heus niet zelf uitgewandeld. Ik bekijk het zo. Er is iets gebeurd met de pick-up. Een ongeluk. Een ruzie. Een overval. Iemand heeft de shirts uit de auto gehaald en ze in brand gestoken. Daarna heeft hij de wagen in de kloof geduwd.’

Bob knikte. ‘Zoiets. Maar vergeet maar dat het een eenmansactie was. In je eentje krijg je dat niet voor elkaar.’

‘Maar als de chauffeur van de pick-up overvallen is dan kan-ie nog best in de auto zitten,’ zei Jan somber.

Arie keek naar het wrak. ‘In dat geval kunnen we met redelijke zekerheid aannemen dat hij dood is. Laat de politie dat maar uitzoeken. We gooien een paar shirts in de Dodge en zoeken een sheriff op. Ik dacht een half uur geleden dat we iets spannends zouden beleven, maar ik zie niet in wat er boeiend is aan een stel geblakerde hemden.’ Hij hopte van zijn ene op zijn andere voet. ‘Ik stel voor dat we hier verdwijnen. Het is zo heet dat ik mijn voetzolen brand, dwars door mijn schoenen heen.’

Bob volgde hem, maar Jan bleef staan bij de shirts. Hij pakte ze op en bekeek ze zorgvuldig. ‘Juist,’ mompelde hij. ‘Ik dacht het al. Het zijn wel iets meer dan alleen maar geblakerde hemden. Het zijn dure geblakerde hemden. Behoorlijk dure, ook nog.’

Arie liep naar de stapels uitgebrande kledingstukken en wees. ‘Zien jullie wel. Vier stapels. Ik ben geen expert, maar ik maak me sterk dat het allemaal shirts zijn geweest. Hier en daar kun je nog een stukkie mouw zien. Geen spoor van een broekspijp. Nergens een rits. Shirts, en niks anders. Daar ligt stapel vier en dat zijn zeker shirts. Rode, blauwe en witte. Drie kleuren voor zover ik het kan bekijken. Allemaal dezelfde.’

Bob porde met de neus van een schoen in de stapel. ‘En allemaal verpakt in plastic. Deze tenminste. Bij die andere stapels

is geen spoor van plastic te zien.’

Arie knikte. ‘Daarom zijn deze shirts maar voor een deel verbrand.’

Bob ging op zijn hurken naast de vierde stapel zitten en pulkte met zijn vingers aan samengeklonterd plastic. ‘Waarom steekt iemand kledingstukken in de brand midden in deze woestenij? Iemand die het model niet mooi vond?’

‘Iemand die een kleinigheid te verhapstukken had met de eigenaar van de shirts, neem ik aan. Of met de eigenaar van de pick-up.’

‘Rare manier om verhap te stukken,’ bromde Bob. ‘Wat verhap je nou met een fikkie?’

Jan schoot in de lach. ‘Nou, als jij eigenaar bent van een paar honderd gloednieuwe shirts en je ziet ze voor je ogen verbranden dan krijg je heus wel het gevoel dat iemand een stuk met je verhappt. Ik bedoel: je begrijpt dan waarschijnlijk dat hij een beetje boos is.’

‘Dat brengt ons bij de vraag: waar is de chauffeur? Meegenomen? Toch samen met de pick-up gedumpt? Zwervend door de White Hills?’

Arie maakte een bezwerend geluid en wees met een vinger. ‘Misschien komen we er gauw genoeg achter. Of is dat geen automotor?’

Het was wel degelijk een automotor, stelden ze vast, en het was er een die niet werd gespaard. Grommend en brullend naderde een auto en seconden voor ze het voertuig zagen keken ze naar een wolk stof die boven de rotsen uitkwam.

Ze liepen naar het pad en bleven naast elkaar staan wachten.

Bob telde zacht af. ‘Vijf, vier, drie...’ Hij was precies bij één toen een politieauto van achter het grote rotsblok verscheen en doorreed tot hij bijna de achterbumper van de Dodge Durango raakte. Daarna gebeurde er een tijdje niets.

De jongens stonden bewegingloos in de volle zon en de politieauto stond op het pad. Na een tijdje ging een raampje naar beneden en verscheen een vuist waaruit een vinger stak. De vinger bewoog en de bedoeling was duidelijk.

‘Meneer vraagt of we dichterbij willen komen,’ zei Jan.

‘Meneer kan zijn zin krijgen,’ bromde Arie. ‘Ik wilde jullie niet afvallen dus ik bleef ook staan, maar mijn voetzolen beginnen nu toch echt te stomen.’

Langzaam liepen ze naar de auto. Toen ze op drie meter afstand waren ging de vuist open en keken ze naar een opgestoken hand.

‘Meneer bedoelt nu dat we moeten blijven staan,’ siste Bob.

Arie trok een grimas. ‘Zou meneer kunnen praten?’

‘Meneer zit te genieten van zijn airconditioning,’ zei Jan nijdig.

‘Meneer vindt het te warm buiten.’

‘Meneer is van de county-politie,’ zei Bob. ‘Kijk maar naar het wapen op het portier. Mohave County, staat er op. Elke staat bestaat uit county’s, net als jullie land uit provincies. Blijkbaar is dit deel van Arizona Mohave County.’

‘Fijn,’ zei Jan. ‘En is het leden van de Mohave County-politie verboden hun auto te verlaten? Of luistert onze lokale meneer eerst het laatste nummer van de countycountryzender af?’

‘Meneer doet wat de meeste politiemensen doen: hij wacht op onze eerste zet.’

‘Kan-ie lang wachten.’

‘Dat zit nog. Hij zit koel en wij staan warm.’

Bob was de eerste die er genoeg van kreeg. ‘Meneer kan nu het rambam krijgen,’ snauwde hij. Hij liep naar de auto en keek naar binnen.

De hand verscheen weer. Ditmaal lag er een revolver in en Bob begreep de hint. Hij deinsde achteruit en ging weer in het gelid staan.

Langzaam zwaaide de deur van de politieauto open. Een been verscheen en daarna een achterwerk. Er verscheen nog veel meer en het duurde een hele tijd, want het was werkelijk een formidabele lel mens die de auto uitkwam.

‘Alsjeblieft,’ zei Arie vol ontzag. ‘Zo zie je ze alleen maar bij basketbalclubs.’

Alledrie keken ze naar een man in een bruin uniform die een lengte had van ruim boven de twee meter. Op zijn neus stond een zwarte zonnebril en op zijn hoofd een hoed die nog ruim

twee decimeter aan zijn lengte toevoegde. De man ging wijdbeens naast de auto staan, duwde met zijn achterwerk het portier dicht en bewoog daarna alleen nog zijn onderkaak.

‘Kauwt hij?’ vroeg Jan zacht, ‘of maakt hij zich klaar om ons op te eten? Hij heeft een onderkaak als een baggerbak.’

‘Ik voel me als Roodkapje bij de wolf,’ zei Arie. ‘Alleen een stuk warmer.’ Zijn hoofd zag vuurrood en zijn wangen bolden alsof hij van binnenuit onder druk stond. ‘Er moet nu echt door iemand handelend worden opgetreden anders weet ik niet zeker wat ik doe: ontploffen wegens te grote hitte of in lachen uitbarsten.’

De politieman scheen ook te begrijpen dat hij niet veel wijzer werd van het gemompel van de drie jongens. Hij wees met zijn geweldige kin naar de rots die het uitzicht op de verbrande shirts belemmerde en vroeg in het algemeen: ‘Vuurtje gestookt, jongens?’

Jan en Arie hielden hun mond. Dit was een klusje voor Bob.

‘Nee, meneer,’ zei Bob.

‘Meneer?’ zei de man.

‘Nee, agent,’ zei Bob.

De man aarzelde een ogenblik en haalde toen zijn neus op.

‘Wat ruik ik dan? De gevolgen van een picknick?’

‘Nee, agent.’

‘Wat dan wel?’

‘Van een vuurtje, agent.’

‘Wat voor vuurtje?’

‘Geen idee, agent.’

Er viel weer een stilte.

‘Dit kan lang duren,’ mompelde Jan na een tijdje.

‘Het duurt gewoon lang voor de woorden zijn mond bereiken,’ zei Arie zacht. ‘Ze moeten helemaal van zijn hoed naar beneden.’

Jan maakte een benauwd geluid. ‘Geen grappen, dikke.’

‘Nee, Jan.’

Jan bukte zich en duwde een vuist tegen zijn mond.

‘Heeft hij ergens last van?’ vroeg de politieman aan Bob.

‘Ja, agent,’ zei Bob.

De politieman haalde diep adem. ‘Mag ik weten waarvan?’

‘Humor, agent.’

Jan bukte zich dieper en Aries schouders schokten verdacht.

De agent leek in te zien dat hij niet te maken had met jongens die onder zijn ogen in elkaar schrompelden en deed een stap voorwaarts. ‘Hier, jij,’ zei hij tegen Bob. ‘Naar de auto. Handen op de motorkap en benen spreiden. De andere twee blijven daar staan.’

Geen van drieën zag waar het wapen vandaan kwam, maar ineens had hij opnieuw zijn revolver in een vuist. Bob kwam braaf dichterbij en bleef vlak bij de auto staan. ‘De kap is te heet,’ zei hij rustig. ‘U mag me fouilleren zo lang als u wilt, maar ik leg geen handen op gloeiend metaal.’

‘Als je doodstil blijft staan dan komen we een heel eind,’ zei de agent en hij fouilleerde Bob snel en geroutineerd.

‘Terug, jij. Nu die dikke.’

Na Arie was Jan aan de beurt en toen de politieman ervan overtuigd was dat hij niet met een trio gewapende brandstichters had te maken stopte hij zijn revolver weg.

‘Wat doen jullie hier?’

‘We kwamen op rook af,’ zei Bob.

‘Zomaar. Jullie reden toevallig in de buurt en jullie zagen heel toevallig rook.’

‘Precies,’ zei Bob.

De agent knikte langzaam. ‘Veel toeval. Weten jullie hoever jullie van de bewoonde wereld zijn?’

‘Nee,’ zei Bob uit de grond van zijn hart. ‘We hebben vanmorgen deze Dodge Durango gehuurd en we zijn een beetje rond gaan rijden. We hebben bij de Hoover Dam gekeken en na een uurtje hadden we genoeg van de mensenmassa’s op en om die dam. We hebben kleine wegen gekozen en een uurtje geleden zagen we rook.’

‘Geen mensen?’

‘Rook,’ herhaalde Bob. ‘We hebben geen mens gezien, en geen auto ook. Geen rijdende auto in elk geval.’

‘Wel een stilstaande?’

‘Een verongelukte.’ Bob wees met een duim. ‘Daarginds ligt

een pick-up in een kloof.'

De agent handelde bliksemsnel. De revolver verscheen weer en met de lange loop wenkte hij Jan en Arie. 'Naar de auto jullie. Mijn auto. Achterin en vlug wat. Probeer niet eruit te komen, want het lukt je niet. Blijf rustig zitten, dan gaan wij tweeën kijken.' Hij zwenkte de loop naar Bob. 'Hoe heet je?'

'Bob Evers,' zei Bob. 'Ik kom uit Pittsburgh. Dit zijn twee vrienden van me uit Europa. Hier is mijn rijbewijs.'

De agent knikte, pakte het rijbewijs aan en bekeek het nauwkeurig. 'Vertel me later maar precies hoe het zit,' zei hij, terwijl hij het rijbewijs naar Bob gooide. 'Eerst de pick-up. Wijs de weg maar, jij.'

Jan keek Bob en de agent na tot ze achter de grote rotsklomp verdwenen. 'Dat hebben we weer handig gedaan, dikke. Even een eindje rijden in een mooie Dodge Durango en nog geen halve dag later zitten we midden in een Arizona laaggebergte gevangen in een politieauto.'

Arie schurkte zijn rug tegen de kunstleren bekleding. 'Het is hier in elk geval redelijk koel. De motor loopt en de airconditioning staat aan, wat wil je nog meer.'

'Mijn vrijheid,' bitste Jan 'Deze auto ruikt alsof er voornamelijk dronken lieden in worden vervoerd.' Hij haalde zijn neus op. 'Moet je ruiken. De alcohol zit in de bekleding.'

Arie zette een voet tegen het hekwerk dat achter de stoel van de chauffeur was geplaatst. 'Geen beweging in te krijgen. De portieren kunnen niet van binnenuit open, de raampjes kunnen niet omlaag. We kunnen natuurlijk proberen om een ruit in te schoppen, maar als we daar geen energie aan willen verspillen dan doen we er verstandig aan om rustig te blijven zitten en te wachten tot deputy Carl Keno terug is.'

'Carl wie?'

Arie wees naar het dashboard. 'Deputy Carl Keno. Die reus met zijn kin als een heiblok is hulpsheriff, daarom keek hij zo zuinig toen Bob hem agent noemde. Moet je die foto zien, zijn kinderen hebben ook vierkante kinnen.'

Jan boog zich voorover en schoot in de lach. 'Is zijn vrouw nou



zo klein of vergis ik me?’

Arie sloot zijn ogen. ‘Bij hem vergeleken is iedereen klein. Heb je het adres gelezen?’ ‘Welk adres?’

Arie loosde een zucht. ‘Het adres op de verpakking van de shirts, uil. Of was je te druk bezig met je te vergapen aan het model?’

‘Ja,’ snauwde Jan. ‘Ik keek naar het model en naar de labels. Stel je voor: twee shirts die er precies hetzelfde uitzien. In het ene zit een label van Replay en in het andere een van Ralph Lauren. Van de laatste naam ben ik niet zeker, want het label was voor een deel weggeschroeid, maar ik kon Ralph L lezen en achter de L zat een letter die op een a leek.’

Arie snoof. ‘Wat zou dat?’

‘Veel, bolle. Als je iets van kleren afwist dan zou je het begrijpen. Replay en Ralph Lauren zijn dure merken. Van een ding kun je zeker zijn: ze maken heus niet allebei precies dezelfde shirts, dus...’

Arie opende zijn ogen en keek Jan nieuwsgierig aan. ‘Dus?’

‘Dus is hier sprake van iets vreemds. Wat weet ik niet, maar gek is het wel. Wat had jij nu voor slims over adressen?’

Arie tilde een van zijn machtige billen een paar centimeter op en frommelde een hand in een broekzak. ‘Ik heb een stukje van de verpakking afgescheurd. Het is door de hitte voor een deel verklonterd, maar het grootste deel van het adres is makkelijk te lezen. Kijk maar.’

Jan pakte een stuk plastic aan waarvan de randen omgekruld waren. ‘San Antonio? Staat dat er?’

Arie knikte. ‘Er staat Texas onder, kijk maar goed.’

‘Dat TX bedoel je.’

‘Dat, ja. TX is de afkorting voor Texas. De shirts kwamen uit San Antonio, Texas of ze moesten er naar toe.’

‘Maar ze eindigden hier, in een vuurtje. Wat doen shirts van of voor Texas in Mohave County, Arizona?’

Arie deed zijn ogen weer dicht. ‘Dat, vriend Jan, zou ik ook graag willen weten. Bewaar het plastic goed, want er staat ook een soortement straatnaam op. Ik maak me sterk dat we die naam spoedig nodig hebben.’

Jan vouwde het plastic op en stopte het weg. ‘Waarom?’

‘Omdat we toch al van plan waren uit dit deel van Amerika te vertrekken en Texas nou precies de staat is waar ik altijd al naar toe heb gewild.’ Hij hief een hand en duwde de palm zonder op te kijken tegen Jans neus. ‘En protesteer nou niet, jongetje Prins, want jij wilt ook naar Texas, en Bob net zo.’

‘Laten we dan maar hopen dat deputy Carl niet denkt dat wij de pick-up in de kloof hebben geduwd, want dan smakt hij ons misschien straks in een stevig betraliede county-gevangenis en dan kan het een hele tijd duren voor we onze mooie Dodge terug zien.’

‘Tja,’ zei Arie filosofisch en daar liet hij het bij. Hij zakte weg in een hoek en zes seconden later hoorde Jan een snurk.

Deputy Keno dreef Bob voor zich uit naar de plaats waar de pick-up in de kloof was beland. Hij legde een hand tegen de achterkant van de laadbak en keek of hij uit de temperatuur kon opmaken hoe lang de auto al op zijn kant lag. Van de hitte leek hij geen last te hebben, blijkbaar waren zijn handpalmen gevoerd met een laag eelt.

Toen hij uitgevoeld was wenkte hij Bob. ‘Vertel nog maar eens hoe jullie hier komen,’ zei hij.

Bob zuchtte. ‘Zo maar. We zagen rook en zijn hier naartoe gereden.’

‘Hoe wisten jullie de weg zo precies?’

‘We wisten de weg niet. We reden eerst in een halve cirkel om de rookpluim heen, maar toen zagen we een zijweg, meer een soort pad. We kwamen bij het vuur en ontdekten deze auto.’

‘Hebben jullie gekeken of er iemand in zat?’

Bob schudde zijn hoofd. ‘We hebben geroepen, maar er kwam geen reactie.’

‘Geroepen.’

Bob hoorde aan de toon wat de man bedoelde en voelde zich rood worden. ‘Geroepen, ja. De shirts zijn in brand gestoken en we dachten niet dat dat zou zijn gebeurd door een verongelukte chauffeur. Bovendien ligt de pick-up hier veel te gevaarlijk om zonder touwen of kettingen op te klimmen. Deze kloof is meters diep.’

De politieman gaf een grom en keek in de kloof. Daarna pakte hij met twee handen de laadbak en zette kracht. 'Deze auto zit volkomen klem, geen beweging in te krijgen.' Hij keek snel van Bob naar de plaats waar zijn politiewagen stond en pakte een stel handboeien. 'Pols naar voren. Een is genoeg.'

Bob stak zijn linkerhand uit en voelde een boei vastklikken.

'Het andere eind bevestig ik aan het oog van de laadbak. Ik wil niet dat je wegloopt, want het is te warm voor renpartijen.'

Bob trok een zuinig gezicht. 'Als de pick-up in de kloof stort dan ga ik mee.'

'Reden te meer om niet te duwen,' zei deputy Keno. 'Maak je maar geen zorgen, als ik het niet vertrouwd zocht ik wel een andere oplossing.'

Hij maakte Bob aan de auto vast en klom in de laadbak. Aan het geschraap kon Bob horen dat de man zich langzaam liet zakken tot hij bij de cabine was. Een moment bewoog de pick-up, maar meer dan een paar millimeter was het niet.

Nieuw geschraap kondigde Keno's terugtocht aan en enkele seconden later zwaaide de politieman zich over de rand. Hij deed het snel en soepel, alsof het geen moeite kostte. Bob was er van onder de indruk. Een atleet, dacht hij. Ik ben blij dat ik vastzit. Als ik was gaan rennen had hij waarschijnlijk een rondje om me heen gedraaid voor hij me met een pink tegen de vlakke had geslagen. Deze man zou zich moeten verhuren aan een filmstudio. Als hij zijn haar laat groeien is hij de ideale Hercules.

'Niemand,' zei de deputy en snel maakte hij de boeien los. 'Laat me nu maar zien waar dat brandje is.' Hij snoof diep. 'Het brandje was, bedoel ik. Zo te ruiken is het uit.'

Bob wandelde in alle rust naar de plaats waar de shirts waren verbrand en keek vol belangstelling toe hoe Keno met twee vingers restanten stof en plastic uit elkaar trok. Ineens zag hij waar de politieman belangstelling voor had. Hij wreef eerst langs zijn neus en deed toen of hij jeuk kreeg aan een enkel. Hevig krabbend bukte hij zich zo diep dat hij de tekst kon lezen op het plastic dat Keno in zijn handen hield.

San Antonio, las Bob. Zozo, dit spul komt dus uit Texas. Of

moet het er naartoe?

Onzin, dacht hij. Op verpakkingen staat zelden meer dan de naam van het bedrijf waar de spullen worden gemaakt. De shirts komen uit Texas, maar hoe komen ze hier?

Keno gaf hem een duw. 'Niet zo nieuwsgierig, jij. Ga daarginds staan wachten tot ik klaar ben. Wachten, zei ik. Niet rennen.'

'Nee, baas,' mompelde Bob. 'Ik kijk wel uit.'

Hij deed drie passen achteruit en keek peinzend naar de shirts. Wat deden shirts uit Texas in een verlaten gebied in noordwest-Arizona? vroeg hij zich opnieuw af.

Toen deputy Keno het mooie van de overblijfsels had afgekeken stond hij in een vloeiende beweging op. 'Mee,' zei hij en hij wenkte voor de zoveelste keer met zijn machtige kin.

'De auto?' vroeg Bob.

'Grr,' zei de deputy en dat was meer dan duidelijke taal. Bob liep braaf mee en even later schoof hij naast Jan op de achterbank.

'Schuif eens op?'

Jan ging drie millimeter opzij. 'Kan niet verder,' zei hij.

Bob boog zich voorover om Arie een por te geven, maar hield zijn beweging in. 'Slaapt hij alweer?'

'Ja,' zei Jan nijdig. 'En hij is niet wakker te krijgen ook. Ik heb het drie keer geprobeerd. Misschien lukt het met dynamiet, maar zeker niet met vuisten. Ben je iets gewaar geworden daarbuiten?' Bob keek snel naar buiten en zag dat de deputy bij de Dodge stond. 'Twee dingen, joh. Ten eerste dat er niemand in de pickup zit en ten tweede dat de shirts bestemd waren voor San Antonio in Texas.'

'Is dat alles?'

Bob keek verontwaardigd. 'Is het niet genoeg?'

'Nee,' zei Jan met een tevreden gezicht. 'Zittend op deze achterbank hebben Arie en ik ook uitgeknoobbeld waar de shirts naartoe moesten.' Hij keek naar Keno die voorovergebukt in de Dodge stond te turen en liet zijn stem zakken. 'Bovendien

hebben we vastgesteld dat er iets vreemds is met de merken.’  
Bob boog zich naar hem toe. ‘Wat merken. Hoezo merken.’  
‘De labels, Bobbie. De merken van de shirts. Er zitten labels in van bekende modehuizen, maar volgens mij hebben ze hetzelfde model. Rara, hoe kan dat?’  
Bob opende zijn mond, maar Jan gaf hem een por. ‘Ssst, onze hulpsheriff komt eraan.’  
Zwijgend keken ze toe hoe Keno zich langzaam in de auto vouwde en vervolgens bewegingloos bleef zitten.  
Hij wacht tot we beginnen te praten, dacht Jan. Dat zal hem niet glad zitten. Wat mij betreft blijven we hier de hele middag. Zolang de airco maar blijft lopen. Hij leunde achterover en ging zijn nagels zitten bewonderen. Bob schurkte heen en weer tot hij twee millimeter extra ruimte had veroverd en floot toonloos het schone lied Yankee Doodle. Arie ronkte.  
Na acht volle minuten had Bob er genoeg van. Hij zat scheef en zijn linkerbeen begon te slapen. ‘Mogen we er nu uit?’ vroeg hij. De politieman draaide zich langzaam om, schoof zijn kin twee centimeter naar voren en vroeg: ‘Uit? Waaruit?’  
‘Uit deze auto,’ zei Bob, die zich niet helemaal lekker voelde toen de kin nog iets dichterbij kwam. ‘We willen graag naar onze Dodge.’  
Deputy Keno bewoog geen spier. Hij keek onaangedaan naar Bob en zag hem steeds roder worden. ‘De Dodge staat daar uitstekend,’ zei hij na een tijdje. ‘Jullie gaan mee naar Temple Bar. Ik wil op mijn gemak met jullie praten.’  
Jan schoot Bob te hulp. ‘Wat is Temple Bar?’ vroeg hij.  
De deputy bewoog zijn ogen tien graden en stuurde daarna zijn kin in Jans richting. ‘Temple Bar is een plaats aan de oever van Lake Mead. Het gaat er niet om wat het is, maar wat het heeft.’  
Jan hapte. ‘Wat heeft het dan?’  
‘Het heeft de stevigste cellen van heel Mohave County,’ zei deputy Keno en hij keek of hij een juweel van een mop had verteld.

## *DE GEVANGENIS VAN MOHAVE COUNTY, ARIZONA*

Jan Prins legde zijn handen tegen de wand van de cel die minstens vijf bij vier meter was. 'Stevig is deze gevangenis inderdaad, dikke. En groot ook.'

Arie plofte neer op een dikke matras die op een stalen bedframe lag. 'Vergeet koel en gerieflijk niet. Als ze een cola-automaat in de hoek zetten dan mogen ze me boeken voor een dag of drie.' Hij ging languit liggen en keek naar het plafond dat bestond uit ruw afgewerkte steen. 'Is dat nu een variant op de adobe bouwsels van de Mexicanen?'

Jan ging op zijn hurken zitten en keek rond. 'Kan best, joh. Zover is Mexico niet. Dit gebouw is neergezet voor de eeuwigheid, dat is zeker. Ik schat de muren op een dikte van bijna een meter. Het plafond zal wel bijna even dik zijn, anders bleef het niet zo koel. Airconditioning is echt niet nodig. Heb je trouwens dat plaatsje Temple Bar gezien? Het leek wel een pretpark.'

'Komt door de watersport. Het ligt aan de oever van Lake Mead en dat is een joekel van een meer.'

Jan knikte. 'Daar las ik gisteren over. Het is ruim 600 vierkante kilometer groot. De lengte is bijna 200 kilometer en het water is zo ongeveer 200 meter diep.'

'Een leuke slok,' zei Arie, 'en bijna allemaal ontstaan door de Hoover Dam. Dat moet een hele verhuispartij zijn geweest een dikke halve eeuw geleden.'

'Hoe bedoel je?'

'Denk nou na, joh. Eerst liep er de Colorado rivier. Dat was een flinke stroom, maar je kreeg er geen meer van. Af en toe stond een gebied onder water, maar dat was het wel zo'n beetje. Mensen gaan bij voorkeur wonen aan de oevers van een rivier of een kreek en dat gebeurde ook hier. Indianen zaten er het eerst, natuurlijk, en later kwamen daar kolonisten bij. Na de grote trek naar het westen ontstonden de steden in Californië. Mooie steden, maar wel met een drinkwater-

probleem. In Los Angeles en het hele gebied daar omheen hadden ze veel zee, strand en valleien, maar te weinig goed drinkwater, vooral in de droge tijd. De bouw van de Hoover Dam loste dat probleem op. De Colorado rivier werd beheersbaar en daardoor was het gedaan met de overstromingen. Maar voor elke dam ontstaat een gigantisch stuwmeer en toen de Hoover Dam dan ook bijna klaar was, werd iedereen die in het gebied woonde waar nu dat Lake Mead is dringend aangeraden een eindje op te schuiven. Wie koppig was en bleef zitten, spoelde weg toen de dam klaar was en de laagstgelegen dalen zich vulden met Colordowater.'

Jan keek schuin naar zijn dikke vriend. 'Ging het echt zo, of zit je een beetje te fantaseren?'

'Het ging soms met harde hand. Je moet er de boeken maar eens op naslaan. Toen het meer vol was kwam de watersport. Zwemmen, vissen, varen, alles kon. Ik durf te wedden dat dit mooie Temple Bar nauwelijks een halve eeuw oud is.'

Jan sloeg op de grond. 'Dit bouwsel ziet er anders uit of het er al eeuwen staat.'

'Waarschijnlijk staat het er ook al zo lang. Voor de Europese immigranten van oost naar west door de Verenigde Staten stormden woonden in dit gebied behalve indianen ook Mexicanen. Ze zochten een onderkomen op de meest handige en prettigste plaatsen en daar verschenen later natuurlijk de dorpen en steden. Temple Bar is een soort praaloord voor toeristen geworden. Er is zelfs een vliegveldje. Ik heb de borden gezien. Als je me niet gelooft dan vraag je het maar aan Bob straks. Hij weet meer van de geschiedenis van dit land dan ik.'

Jan liet zich langzaam zakken. 'De vloer is bijna koud aan mijn billen, weet je dat. Zit onze Bobbie nog steeds te confereren met deputy Carl Keno?'

Arie knikte en wreef over zijn maag. 'Honger,' zei hij. 'Ik hoop niet dat ik straks hoor dat Bob aan de koffie zit en donuts eet. Het duurt er lang genoeg voor.'

Bob zat inderdaad aan de koffie, maar het had een hele tijd geduurd voor het zover was. Keno had hem een kamer

ingeschoven met de mededeling dat hij zich niet moest bewegen en nam daarna Jan en Arie mee naar het celgedeelte.

Nog voor de deur dicht was bewoog Bob. Hij schudde zijn schouders los en liep op zijn gemak het vertrek door. Het was een groot vertrek en er stonden grote meubelen in. Vrijwel alles was aangepast aan het formaat van Keno en Bob kreeg het gevoel dat hij een dwerg was die was losgelaten in het huis van een reus.

Hij keek van de formidabele archiefkast naar het grote bureau en naar de stoel die er achter stond. De stoel had de afmetingen van een tweezitsbank en was op een verhoging geplaatst.

Bob ging naast de stoel staan en keek net zolang tot het nut van de verhoging tot hem doordrong. Keno wil rechtop kunnen zitten, dat is het, dacht hij. Zelfs met deze verhoging kan hij zijn voeten nog met gemak plat op de grond zetten, maar hoe voorkomt hij dat hij zichzelf klem zet tegen de onderkant van het bureau?

Bob bukte zich en zag dat de poten van het bureau waren verlengd en dat het middendeel van de voorste steunplank was weggezaagd. Hij ging op de stoel zitten en merkte dat hij meer dan de ruimte had. Zelfs voorovergebogen kon hij nauwelijks met zijn handen tot het midden van het bureau komen, maar hij vermoedde dat Keno de overkant wel zou halen. Nodig was het niet, want er lag geen paperas op, zelfs geen balpen of paperclip.

Keno houdt niet van papierwerk, zo te zien, dacht Bob. Ik ben benieuwd of hij straks aantekeningen maakt. Hij hield zijn hoofd scheef en luisterde naar geluiden in de gang. Buiten Keno had hij niemand in het gebouw gezien en toen hij geluiden hoorde nam hij aan dat de deputy terug kwam. Snel ging hij bij de deur staan. 'Niet bewogen?' vroeg Keno.

Bob schudde zijn hoofd en Keno grijnsde. 'Dat zal wel niet. Pak die stoel maar, die naast de archiefkast, en sleep 'm tot voor het bureau. Wat heb je gedaan vandaag? Begin maar bij vanochtend toen je opstond.'

Bob schoof een metalen kantoorstoel tot voor het bureau en



moest bijna zijn hoofd in de nek leggen om Keno's gezicht te kunnen zien.

'Vanmorgen heb ik mijn tanden gepoetst, een douche genomen, gegeten en geteld hoeveel kwartjes ik nog had.'

'Waar?'

'In een motel aan de rand van Las Vegas. Desert Inn, heet het.'

'Hoe lang zat je daar al?'

'Twee dagen. Twee nachten, beter gezegd. Twee nachten en een dag.'

'Vakantie?'

Bob knikte. 'We wilden Las Vegas zien.'

Keno schoof zijn kin naar voren en wreef er met een vlakke hand bedachtzaam overheen. Het klonk of de stekels van een cactus werden geknipt. 'Jullie wilden Vegas zien, maar al na een dag gingen jullie op weg naar de White Hills. Waren jullie niet een beetje snel uitgekeken?'

'Nee,' zei Bob. 'We kregen ruzie.'

'Ruzie. In Vegas. Omdat jullie niet tegen de stadslucht konden?'

'Niet tegen de goklucht,' zei Bob rustig. Hij schoot in de lach.

'Het ging een beetje mis met Jan, en...'

Hij hield op toen hij zag dat Keno een handpalm naar voren hield. 'Stop. Wie is Jan?' Hij wachtte niet op antwoord, maar pakte uit een zak van zijn uniform het stapeltje paspoorten en rijbewijzen dat hij had verzameld. Snel bladerde hij de paspoorten door. 'Jan Prins,' zei hij en het klonk als Jen Priiins. 'Jan Prins, de dunste van de twee.'

'Dat is 'm. De dikke is Arie Roos. Ze komen allebei uit Amsterdam. We zijn al jaren bevriend.'

'Ze kwamen naar je toe om vakantie te vieren in Vegas, maar daar kregen jullie ruzie.'

Bob schudde zijn hoofd. 'Het ligt anders. Ze kwamen naar Amerika op verzoek van de National Bus Corporation. Dat is een maatschappij die in opdracht van United States Tours rondreizen verzorgt door heel het land. Er waren onregelmatigheden en ons werd gevraagd uit te zoeken wat er aan de hand was.'

De kaak van Keno begon licht te trillen en even later klonk er een rommelend geluid.

Bob keek bezorgd: 'Is dat een lach of zit er een luchtbeving aan te komen?'

'Dit is een waarschuwing,' zei Keno. 'Je denkt misschien: daar zit een county-deputy die in alle luren tegelijk te leggen is, maar ik waarschuw je, er is een grens aan onzin. Ik word niet snel kwaad, maar als het zover is dan gaat er meer beven dan lucht.'

Bob boog zich voorover en gaf een klap op het bureau. 'Bel de NBC. Bel met de directeur. Hij heet Martin Davis. Bel met Samson, de grote baas van UST. Bel een wild eind weg als u me niet gelooft. Ik houd zolang mijn mond wel.'

Hij sloot zijn kaken met een klap, schoof zijn pijnlijke hand onder een oksel en richtte zijn blik op de plafondlamp.

Keno bleef een paar seconden roerloos zitten, diepte uit een la een telefoonboek op, trok zuchtend de telefoon naar zich toe veegde het toestel weer uit de weg en stond op. 'Ik bel hiernaast. Jij blijft zitten,' zei hij.

Bob gaf geen antwoord, maar bleef stoer naar boven kijken.

Het duurde even voor Keno terug was, maar blijkbaar had hij resultaat geboekt.

'Klopt,' zei hij en zijn toon was aanzienlijk ontspannener dan een kwartier tevoren. 'Jullie deden een klus en jullie deden het voortreffelijk. Ik heb Samson gesproken. Hij doet jullie de groeten en of je nog van je laat horen. Maar hoe zit het nou met die ruzie gisteren?'

Het duurde even voor Bob begreep wat Keno bedoelde. 'O dat. Echt ruzie was het niet. Het was meer verbazing die uitliep op gejen.' Hij wees naar een punt waar hij de cellen vermoedde. 'Jan Prins is nogal zuinig aangelegd. Arie is een bolle verspiller, maar Jan keert elk kwartje met genoeg vijf keer om. Wij wilden naar een casino, maar Jan wilde niet mee. Na een tijdje ging hij toch. We wisselden dollarbiljetten voor rollen kwartjes en gingen achter een gokmachine zitten. Jan bleef stoer staan en hij deed of hij het getinkel van de gewonnen kwartjes in de metalen bakken niet hoorde. We wonnen wat

en we verloren wat en na een tijdje was Jan bereid om één keer een kwartje in een machine te stoppen. Pats, boem, bingo. We geloofden onze ogen niet. Jan stopte er één kwartje in en won er honderd. Hij werd op slag wild. Ik heb nog nooit iemand zo snel zien veranderen. Hij schoof een kruk bij en ging erop zitten alsof hij er nooit meer af wilde. Het tempo waarin hij kwartjes in het apparaat stopte was verbazingwekkend, maar nog veel gekker was dat hij bleef winnen.’ Bob keek op. ‘U kent die bekers wel die in elk casino staan. Je kunt er je geld instoppen. Nou, na een uur had Jan twee bekers vol. Er stond zweet op zijn voorhoofd en zijn ogen tolden sneller dan de kersen, peren, sterren en dollarsymbolen in de gokkast. Wij wilden eten, maar hij wilde niet mee. Het was toen twee uur. Om vier uur zat hij er nog steeds.’

‘Op dezelfde kruk?’

‘Dezelfde, ja. Alsof hij met wonderlijm was vastgezet. Hij had nog maar een half bekertje vol, maar daar leek hij niet op te letten. Zijn vingers waren compleet zwart van de munten en het leek of er schuim op zijn mondhoeken zat. Om half zes wisselde hij een biljet van honderd dollar in, omdat hij zijn winst kwijt was. Om zeven uur ging het volgende biljet naar een van de wisseldames die er constant rondlopen. Hij was toen nog steeds niet van die kruk af geweest. Straks win ik, zei hij met een verhit gezicht. Ik voel het: de jackpot komt eraan. Om een uur of negen hebben we hem weggesleept. Hij tierde dat we hem los moesten laten en dat hij op het punt stond om te winnen. Om elf uur was hij een beetje tot rust gekomen. Tegen middernacht stonden er bijna tranen in zijn ogen. Hij had uitgerekend dat hij 450 dollar had verloren en voor Jan is elke verloren dollar een rib uit zijn lijf.’

‘Zat hij zonder geld?’

Bob keek verbaasd. ‘Zonder geld? Jan? Nooit. Hij heeft geld genoeg, maar hij is een potter. In het casino ging hij zichzelf zwaar te buiten en daar kreeg hij natuurlijk spijt van. Hij jammerde tot diep in de nacht: Nooit gok ik meer, ik zet geen teen meer in een casino, dat soort zinnen. Vanmorgen hebben we een auto gehuurd. Bij elke kilometer die Jan verder van Vegas

kwam keek hij opgeluchter, en wij ook. Het was gewoon niet leuk meer.

‘En toen zagen jullie vuur in de White Hills?’

‘We zagen rook, geen vuur. Het was puur toeval dat we het zagen ook nog. We reden maar wat en we waren verdwaald maar daar maakten we ons niet druk om. We zagen een rookpluim en daar zijn we op af gegaan.’

‘Geen andere auto gezien?’

‘Niks. Niemand. Alleen u, na een tijdje. Het was daar uitgestorven.’ Bob aarzelde en vroeg toen snel: ‘Hoe kwam u daar terecht?’

De ogen van Keno lichtten op. ‘Bij dat vuurtje, bedoel je? Dat is geen geheim hoor. Een eindje verderop is een vliegveld voor sportvliegtuigen. Elke dag vliegen er toestellen boven het meer en de heuvels. Een van de piloten meldde de verkeerstoren dat hij een rookpluim zag. Ik heb vandaag dienst, dus...’

‘Juist,’ zei Bob. ‘Zag die piloot nog auto’s daar in de buurt?’

Keno keek met een blik van waardering naar de jongen die klein zat te zijn aan de andere kant van het immense bureau. ‘Nu begrijp ik waarom Samson zoveel bewondering voor jullie heeft. Jij denkt vooruit. Nee, de piloot heeft niets gemeld over auto’s. Hij is ook niet rond blijven cirkelen. Hij had meer belangstelling voor het meer, zei hij, en voor de mensen aan de waterkant.’ Hij stond weer op. ‘Hiernaast is koffie. Ik heb nog een paar koeken ook. Wil je?’

‘Graag,’ zei Bob uit de grond van zijn hart. ‘Ik verga van de dorst en ik denk dat het met Jan en Arie niet anders is.’

‘Die komen straks aan de beurt,’ zei Keno met een klein glimlachje. ‘Ik zou het prettig vinden als het verhaal dat zij vertellen klopt met dat van jou.’

Die verhalen klopten precies en er was voor deputy Keno weinig reden om de jongens vast te houden. Dat deed hij ook niet. Hij dreef ze het gebouw uit en zei dat ze vrij waren om te doen wat ze wilden. Hij draaide zich om en wilde naar binnen lopen, maar Bob hield hem tegen.

Keno voelde dat iemand zijn uniform vasthield en keek naar

Bobs hand zoals je naar een mug kijkt die zo stom is om vlak voor je op tafel te gaan zitten. Hij veegde de hand niet weg, maar trok eenvoudigweg zijn bovenlip op en dat had hetzelfde resultaat.

‘Auto,’ zei Bob snel. ‘Onze Dodge staat daarginds nog ergens. We willen ‘m graag terug.’

Nergens ter wereld fungeert de politie spontaan als taxichauffeur en Keno leek geen uitzondering te maken. Hij haalde zijn schouders op en wilde doorlopen, maar dat zat hem niet glad. Jan snelde naar de deur en bleef er breeduit voor staan. Zijn gezicht was wit en zijn tanden waren bloot. Hij leek een hond die het punt van grommen voorbij was. Het laatste half uur was Jan opvallend stil geweest en Bob en Arie wisten precies hoe dat kwam. Ze voelden aan dat Keno hem had toegesproken over het effect van gokken in Las Vegas en lachten zich in stilte een hoedje. Vol belangstelling keken ze toe hoe Jan op het punt stond een menselijk rotsblok te trotseren. Keno liep naar de deur met een gezicht of hij zijn ogen niet geloofde, maar bleef staan toen hij zag dat Jan geen millimeter week.

‘Wat krijgen we nou?’ vroeg hij met een stem vol verbazing.

‘We krijgen een auto,’ zei Jan. ‘We krijgen een auto die ons naar de Dodge brengt. We zagen rook. We dachten aan brand. We wilden helpen en gingen kijken. Het enige wat het opleverde was een agent die ons in het plaatselijke cachot slingerde en vervolgens ook nog de mantel uitveegde over zaken die hem niets aangaan. Maar nu is het uit. U brengt ons naar de Durango, of... of...’

‘Of?’ vroeg Keno vriendelijk.

‘Of we beginnen een rechtszaak,’ barstte Jan uit. ‘Iedereen begint in dit land rechtszaken. Het barst van de advocaten die niets anders doen dan onenigheden tussen particulieren voor de rechter brengen en ik ben particulier. Ik zoek een advocaat op en begin de mooiste zaak die Mohave County in twaalf jaar heeft gekend. Als de Dodge in de tussentijd mocht verdwijnen, dan wordt het nog fraaier.’

Keno zette zijn hoed af en wreef over zijn borstelhaar. ‘Je meent het ook nog, geloof ik.’

‘Reken maar,’ zei Jan. ‘De grens is bereikt.’

Keno zuchtte. ‘Jongen, weet jij hoe groot het gebied is waarin ik dagelijks rondrijd?’

‘Nee,’ bitste Jan, ‘en het kan me geen fluit schelen ook, al is het driekwart van Arizona. Door die deur daarginds zie ik voortdurend agenten in- en uitlopen, laat die maar een tijdje patrouilleren.’

Keno keek langs Jans uitgestoken arm. ‘Dat is politie van Temple Bar. Ze zitten in het gebouw dat grenst aan dat van de county-politie. Door allerlei toevalligheden ben ik vandaag in mijn eentje. Ik heb een kwart dag verspild aan dat brandje en aan jullie. Ik heb meer te doen dan voor privéchauffeur spelen. Bel maar een taxi. De chauffeur kan bij mij terecht voor de plaats waar de Dodge staat. Goedendag verder, en doe het rustig aan, jongen. Je kijkt veel te verhit. Dat is slecht voor je bloeddruk, weet je dat?’

Hij pakte Jan met een hand bij een schouder en zette hem aan de kant zonder dat het hem enige moeite leek te kosten. ‘Veel te verhit,’ herhaalde hij voor hij rustig naar binnen liep.

Jan bleef lange seconden naar de solide deur kijken. ‘Maar dat gaat zo maar niet,’ siste hij. ‘Ik bel geen taxi, nooit niet. Ik ga op de grond zitten en wacht tot hij naar buiten komt. Desnoods blijf ik hier tot morgenochtend.’

‘Op het trottoir?’ informeerde Bob belangstellend.

‘De eerste uren in de volle zon?’ vroeg Arie. ‘Zal ik dan maar een hoedje voor je kopen tegen de zonnesteek?’

‘Barst,’ zei Jan en hij ging zitten.

Bob keek Arie aan. ‘Is dit een ouderwetse bokkenpruik?’

‘De grootste die er is,’ zei Arie. ‘Grotere pruiken zijn door bokken niet leverbaar.’ Hij boog zich over Jan heen. ‘Waarde Prins, is het wel goed dat ik intussen enig voedsel tot me neem? Zo te zien gaat het een lange dag worden. Mijn maag rammelt en mijn huid plakt tegen mijn keel van de dorst.’

‘Best,’ snauwde Jan. ‘Het kan me niet schelen wat jullie doen. Voor mijn part duiken jullie Lake Mead in. Ik zit en ik blijf zitten.’

‘Mogen we je wel een flesje prik brengen?’ vroeg Bob. ‘Of

wordt de zit vergezeld door honger en ontbering?’

‘Barst,’ zei Jan weer en daarna weigerde hij elk commentaar.

Bob en Arie wandelden naar het dichtstbijzijnde fastfoodrestaurant en bestelden koffie, cola, hamburgers en salade. Daarna volgde een rondje cola, waarna Arie afsloot met een hamburger, een cola en, na een blik op het grootste ijsje dat leverbaar was, drie ijsjes de man.

‘Die Jan,’ zei Arie toen hij het gevoel had dat de ergste honger voorbij was. ‘Hij leert het ook nooit.’

‘Hij koelt wel af, straks.’

‘Kan een mens afkoelen in deze hitte?’

Bob keek zijn vriend getroffen aan. ‘Daar zeg je me wat, dikke. Het is bijna filosofisch. Kan een mens afkoelen als hij op een trottoir zit bij een temperatuur van ruim boven de 40 graden Celsius?’

‘Ik ben bang dat het bij Jan lang duurt,’ zei Arie somber. ‘We hebben hem iets te erg lopen jennen gisteravond, vrees ik.’

‘Als we een bak sla, een ijsco en een flesje sap aan zijn voeten vleien, zou dat helpen?’

‘Niet als we er bij blijven staan, want dan vertikt hij het om het eten aan te raken, zo is hij.’

‘Maar als we zeggen dat het gratis is en daarna een blokje omlopen?’

Arie zuchtte. ‘We kunnen het proberen. Neem een cheeseburger voor mij mee als je wilt. Je weet maar nooit wat de dag biedt.’

Bob bleef aarzelend staan. ‘Neem je die cheeseburger mee?’

‘Waarom niet?’

‘Dan wordt-ie koud, man. Heb je ooit koude cheeseburger gegeten?’

‘Vaak,’ zei Arie onverstoort. ‘Het is hetzelfde als koude hamburger, maar dan met kaas. Wat is er mis mee?’

Bob trok een gezicht vol walging, haalde zijn schouders op en sloot aan bij de rij toeristen die waren gekleed in badpak en er uitzagen of ze zo snel mogelijk in Lake Mead wilden springen. Met ieder een bruine zak met voedsel in de hand slenterden ze

terug naar het bureau van de county-politie. Op de hoek van de straat waaraan het bureau lag bleven ze staan.

‘Zie jij wat ik zie?’

‘Naast die Ram Van, bedoel je?’

‘Mooie auto, die Van. Ook een Dodge net als onze Durango. En daarnaast, is dat Cree niet? Die indiaan die het bewakingsploegje van United States Tours leidde toen we in Las Vegas met die bussen aan het rauzen waren?’

‘Dat is ‘m zeker,’ zei Bob. ‘Ik heb hem alleen in het donker gezien, maar je kunt je niet in hem vergissen. Harlan Lavallee, heet hij. Hij gaf me zijn visitekaartje nadat we het klusje hadden geklaard.’

‘Wat doet hij hier?’

‘Gestuurd door Samson, natuurlijk. Deputy Keno heeft Samson gebeld en die heeft voor alle zekerheid Cree naar ons gestuurd. Wedden?’

‘Pieker ik niet over,’ zei Arie. ‘Natuurlijk is het zo gegaan. Kom op, joh. De Ram Van is vast van Cree, maar als Jan kwaad genoeg is dan stuurt hij hem zo weg.’

‘Daar moet hij het lef eens voor hebben,’ zei Bob dreigend, maar voor alle zekerheid nam hij een spurt. Naast de indiaan bleef hij staan. ‘Ha, die Cree. Sta je gezellig te kletsen met vriend Jan?’

Cree glimlachte breed. ‘Daar hebben we de rest van het trio. Zijn jullie alledrie een beetje aangebrand?’

Bob maakte een breed gebaar. ‘Wij tweeën niet hoor. Jan heeft te lang in de zon gezeten. We zeiden nog: Jan, zet je mutsje nou op. Maar nee hoor: niet doen, natuurlijk. Nou is hij aangebrand.’

‘Licht aangebrand slechts,’ zei Arie. ‘Zolang je geen korstjes ziet redt hij het wel.’

‘Grrr,’ zei Jan.

Cree keek ze alledrie aan. ‘Die humor, is dat een blijvend fenomeen? Ik bedoel, een paar dagen geleden dacht ik dat het door de spanning kwam, maar wat is er spannend aan een warme dag in een toeristengat als Temple Bar?’

‘Niks,’ zei Bob op serieuze toon. ‘Er is niks spannend en daar



zit 'm de kneep. We dachten dat we iets moois hadden. Een lekker fikkie met een kaduke auto als extraatje. Maar nee hoor, het liep uit op een poosje cel, een verhoor en boosheid over een pracht van een Dodge Durango die tien kilometer verderop tussen de rotsen staat te blakeren.'

Cree zuchtte. 'Duurt het lang om me te vertellen waarom ik van Samson als de wiedeweerga naar Temple Bar moest? Ik heb me een ongeluk gereden. Hij was gebeld door de sheriff, zei hij. Jullie zaten in de problemen.'

'Deputy,' verbeterde Bob. 'De man die met Samson belde was geen sheriff. Hij was alleen maar de grootste deputy in het zuidelijk deel van de USA.'

Cree tikte ongeduldig met een schoen op de straat. 'Weet je wat. Ik ga in de Van zitten. Lekker met de airco aan. Tegen de tijd dat jullie bereid zijn duidelijke taal te spreken klop je maar op het dak. Klop voorzichtig, want het dak is heet.'

Hij deed het portier open en schoof naar binnen.

'Ho wat,' zei Bob snel. 'We komen er bij zitten. Ik in elk geval wel.' Hij mikte de zak naar Jan die nog steeds stug zat te zitten. 'Eten voor je,' zei hij kort. 'Doe er mee wat je wilt, ik ga de koelte in.' Hij liep om de Van heen en ging naast Cree zitten. Arie dook achterin, even later gevolgd door Jan die keek of hij kiespijn had.

Drie minuten later was er verteld wat er verteld behoorde te worden.

'Al wat ik te doen heb is aan de deputy vragen waar de Durango staat en jullie daar naartoe brengen,' vatte Cree samen. 'Heb ik dat goed begrepen?'

'Dat heb je voortreffelijk begrepen,' zei Bob. 'We willen de Durango terug en weg uit dit gebied van rotsen en strandvermaak.'

Cree trok een reep kauwgum uit een dashboardkastje, propte het in zijn mond en duwde het portier open. 'Ik ga in mijn eentje naar deputy Keno. Ik laat me in alle rust uitleggen waar jullie auto staat en dan gaan we hem halen.' Hij rilde. 'Jullie blijven in de auto zitten. Ik kan me min of meer voorstellen

wat Keno van jullie denkt en het is met politiemensen zo dat als ze het punt van tergen voorbij zijn, ze heel verrassende dingen kunnen doen. Ik weet niet hoe het in Europa is, maar hier in de States kun je daar veel last van krijgen. Ik maak een kletspraatje met hem en weg zijn we. Oké?’

Zonder antwoord af te wachten stapte hij de Van uit en verdween in het county-bureau. Vijf minuten later was hij terug ‘Ik weet wat ik weten moet,’ zei hij kort. ‘Ik heb de plaats waar de Durango staat gezien op een stafkaart, we vinden hem wel. Nu weg wezen, want Keno begon net aardig genoeg te krijgen van het stille protest op zijn stoep.’

Cree reed zonder zich te vergissen naar de Durango en stopte op dezelfde plaats als deputy Keno uren eerder. ‘Dat is ‘m, mag ik aannemen?’

Bob knikte. ‘Helemaal. Al stond-ie toen wel iets hoger.’

‘Hoger?’

‘Hoger,’ zei Bob grimmig. ‘Zo te zien zijn de banden lek.’

Allevier stapten ze haastig de Van uit.

‘Twee lek,’ zei Jan boos. ‘De achterbanden.’ Hij gaf uit machteloze woede een schop tegen een velg. ‘Twee lek. Hoe kán dat?!’

Cree hurkte bij een van de wielen. ‘Mes,’ zei hij. ‘Kijk maar. Iemand heeft in de banden gestoken. Hij nam waarschijnlijk aan dat jullie een reservewiel hebben, dus hij pakte twee banden.’

Arie was zonder zich met de banden te bemoeien naar voren gelopen en stond voorovergebogen bij het portier. ‘Iemand heeft geprobeerd binnen te komen. Je kunt de krassen zien.’

Bob trok een gezicht. ‘Maar hij is niet binnen geweest?’

‘Lijkt me niet. Misschien kreeg hij het slot niet open en gaf hij de moed op.’

‘Je kunt toch een ruit inslaan, reutelende rolmops. Er liggen stenen genoeg.’

Arie deed een paar passen achteruit om Bob de ruimte te geven.

‘Misschien,’ zei hij langzaam en waardig, ‘misschien dacht degene die aan de Durango heeft staan morrelen dat als hij het portierslot niet open kreeg hij helemaal niks klaar zou spelen met het contactslot.’

‘Dat zit er dik in,’ zei Cree. ‘Het is tegenwoordig niet meer zo eenvoudig als in de film, waarin ze binnen drie seconden de draden doorverbinden en wegrijden. Er komt wel iets meer bij kijken, zeker bij deze auto’s.’ Hij liet zijn vingers langs het slot glijden. ‘Arie heeft gelijk. Iemand heeft staan morrelen en daarna de moed opgegeven. Uit boosheid is hij de banden te lijf gegaan.’ ‘Zou hij nog in de buurt zijn?’ vroeg praktische Bob.

Cree keek om zich heen. ‘Misschien. Als je wilt zoeken ga je je gang maar. Ik doe niet mee. In deze woestenij is er geen beginnen aan.’ Hij keek om zich heen. ‘Laat me nu maar eens zien waar dat brandje was en waar de pick-up ligt.’

Ze liepen eerst naar de plaats van de fik en zagen dat iemand de shirts die maar voor een deel waren verbrand had meegenomen. Verbijsterd keken de jongens elkaar aan. ‘Snap je nou waar dat goed voor was?’

‘Zou de eigenaar van de shirts in de buurt bewusteloos hebben gelegen? Hij kan bij kennis zijn gekomen toen we al weg waren.’

‘Het lijkt me sterk, maar stel dat het zo is gegaan. Heeft hij dan gedacht dat de Durango van zijn tegenstanders was?’

‘Waarom niet? De wagen was in elk geval niet van hem. Hij kon er blijkbaar niet mee weg komen en heeft uit woede de banden lek gestoken.’

‘Waarna hij beladen met shirts aan de wandel is gegaan? Dat wil er maar moeilijk bij me in, hoor.’

Cree werd ongeduldig. ‘Waar ligt de pick-up.’

Bob gaf een ruk met het hoofd. ‘Aan de andere kant van het pad. Het moet een hele toer zijn geweest de auto in de kloof te krijgen, kom maar kijken.’

Cree kauwde zwijsend zijn gom tot hij alles wat er van de pick-up te zien was drie keer had bekeken. Hij siste tussen zijn tanden een toonloos lied en zei: ‘Dat is inderdaad een toer geweest. Of dom toeval. Soms gaan dingen anders dan je verwacht. Deze auto zit volkomen klem, maar het kan best de bedoeling zijn geweest dat ie op de bodem terecht zou komen.’

Jan keek hem aan. ‘Een kwestie van een verkeerde berekening van de breedte van de kloof, bedoel je?’

‘Zoiets, ja. Weten jullie zeker dat er niemand in de cabine zit?’

Jan haalde zijn schouders op. ‘Keno heeft gekeken. Hij is in de laadbak geklommen. Bob stond erbij.’

Cree draaide zich een halve slag om. ‘Is Keno in de cabine geweest?’

Bob dacht na. ‘Volgens mij niet. Ik zat met een handboei vast aan dat oog daar, maar ik kon alles horen. Het open gaan van een portier had ik vast niet gemist.’

Cree trok aan zijn kauwgom en liet het uiteinde los. De gom kringelde langs zijn kin en bleef hangen tot de indiaan de sliert gedachtenloos in elkaar rolde en in zijn mond stopte. Hij pakte een sleutel en gooide hem naar Bob. ‘In de Van ligt een rol nylonkoord. Haal dat even, dan bekijk ik de zaak hier nog even.’

Bob knikte kort en sjokte naar de Ram Van. Jan en Arie bleven staan en zagen Cree op de grond knielen. ‘Wie zijn hier aan het rondsjoeken geweest?’ vroeg de indiaan.

‘Wij,’ zei Jan met ogen die groot waren van verbazing. ‘En Keno natuurlijk. Plus de lui die de pick-up in de kloof hebben geduwd. Je wilt toch niet beweren dat je aan het spoorzoeken bent?’

Cree grinnikte. ‘Waarom niet? Ik ben een indiaan, dat weet je toch. Mijn opa woonde in Canada. Daar zitten de meeste Crees. Mijn vader verhuisde naar Montana. Hij voelde zich meer Amerikaan dan indiaan maar hij leerde me wat hij wist van spoorzoeken en dat was niet weinig. Als ik de tijd had dan zou ik heus wel iets nuttigs vinden. Hoeveel mensen hier zijn geweest, bijvoorbeeld. Nu kijk ik alleen naar autobanden. Behalve de pick-up moet er nog een wagen zijn geweest, tenzij er een heel ploegje mensen te voet door de heuvels is getrokken, natuurlijk.’

‘De mannen die de pick-up in de kloof hebben geduwd of gereden, bedoel je.’

‘Allicht. Dat is zeker niet door één persoon gebeurd. Uit jullie verhalen en uit wat ik hier zie maak ik op dat er buiten de

chauffeur van de pick-up minstens twee mannen zijn geweest. Heel sterke mannen, wel te verstaan. Twee krachtpatsers, of drie, vier mannen met een gemiddelde kracht. Anders zou ik niet weten hoe de pick-up in de kloof is beland.'

'En onze lekke banden?'

'Misschien de bestuurder van de pick-up. Mogelijk heeft hij toch ergens bewusteloos gelegen, of lag hij vastgebonden en heeft hij zich bevrijd. Het zou kunnen. Een andere verklaring heb ik niet.'

'Als hij vastgebonden was, hoe komt hij dan aan een mes? Geleend uit de buurtwinkel?'

Cree duwde tegen de laadbak. 'Misschien uit de cabine, weet jij veel. Daarom wil ik er kijken. Ik wil weten of er schoonmaak is gehouden of dat er papieren zijn achtergebleven.' Hij keek ongeduldig naar het pad. 'Waar blijft Bob?'

Arie wreef over zijn sproeten. 'Vanwaar de haast? Het is nog lang niet donker.'

Cree keek snel naar de lucht. 'Ik maak me geen zorgen over het licht. Ik maak me zorgen om Keno.' Een kort lachje gleed over zijn gezicht. 'Ik heb hem moeten beloven dat ik jullie naar de Durango zou brengen en meteen weg zou rijden. 'Geen gescharrel bij de pick-up,' zei Keno. 'Ik wil niet dat er iemand aan de auto gaat morrelen.' Je hebt een beste kans dat hij straks langs komt rijden, al was het alleen maar om te zien of de Durango weg is. Het brandje en het ongeluk met de pick-up moeten hem dwars zitten.'

'Daar was anders weinig van te merken. Hij was nogal vlot in het meenemen van ons naar de nor,' zei Jan.

'Wat moest hij anders? Hij keek in de cabine en zag niemand. Voor een groot onderzoek in dit gebied heb je minstens een paar dozijn mensen nodig en die moeten dan nog honden bij zich hebben ook. Hij deed wat hij kon. Waar blijft Bob nou? Bo... Daar is-ie. Het werd tijd.'

Cree pakte de rol nylonkoord aan en wikkelde het af. Hij gooide een uiteinde naar Bob. 'Maak het vast aan een stevig stuk rots. Ik bind het andere eind om mijn middel en kruip via de laadbak naar de cabine. Volgens mij zit de auto onwrik-

baar vast, maar mocht er iets gebeuren dan hijsen jullie me op, oké?’

Bob knikte en wenkte Jan en Arie. Ze zochten een brok rots met een diameter van ruim een meter en maakten het koord vast.

‘Zakken maar,’ riep Bob na een paar rukken aan het koord.

Gedrieën liepen ze naar de kloof om naar Cree te kijken die in de laadbak sprong en zich langs het koord liet zakken.

‘Net zo soepel als Keno,’ mompelde Bob. ‘Vergeleken met die twee voel ik me een stijve hark.’

Arie zag Cree uit het zicht verdwijnen. ‘Ik loop het pad af,’ kondigde hij aan. ‘Als Keno komt is het nuttig dat we hem op tijd ontdekken.’

Jan gaf een snork. ‘We horen zijn automotor toch zeker.’

‘Niet als hij een eind verderop uitstapt, uil. Hij lijkt me in staat om op zijn gemak door de heuvels te gaan banjeren. Ik loop een eind het pad af en zoek een hoog punt. Als ik iets zie dan fluit ik. De bekende signalen.’ Hij hief een hamhand en verdween.

‘Typisch Arie,’ zei Bob vol bewondering. ‘Hij heeft weinig gezegd vandaag, maar zijn computerbrein staat blijkbaar niet stil. Als Keno merkt dat Cree aan dat koord hangt dan smijt hij ons alle vier subiet achter de tralies.’

Jan stak een hand op. ‘Stil. Knerpt daar een portier?’

‘Cree is in de cabine, zo te horen. De pick-up heeft geen centimeter bewogen, ik heb er op gelet.’

‘Ik ook, joh. Het ding zit echt volkomen klem. Wacht, daar komt-ie aan.’

Cree verscheen en trok zich langs het koord omhoog. Tussen zijn tanden had hij een stel papieren. Hij sprong op de rotsbodem en knoopte het koord los. ‘Als het weerlicht dit koord oprollen en in de Van leggen,’ beval hij, terwijl hij met de papieren zwaaide. ‘Volgens mij zijn dit vrachtbrieven of zoiets. Als we geluk hebben komen we erachter wat de pick-up vervoerde.’

‘Weten we allang,’ zei Bob. ‘Shirts, natuurlijk.’

Cree keek hem aan tot hij ongemakkelijk begon te bewegen.

‘Zei ik iets stoms?’

‘Nogal,’ zei Cree. ‘Vertel eens: hebben jullie restanten van dozen gevonden?’

‘Karton, bedoel je? Geen spoor.’

‘Vind je dat niet vreemd?’

Bob kreeg een zeer onbehaaglijk gevoel. ‘Nee. Hoezo?’

Cree wees naar de andere kant van het pad. ‘Volgens jullie zijn er stapels shirts verbrand. Hoe zijn die shirts vervoerd? Los in de laadbak van een open pick-up truck? Laat naar je kijken. Ze zaten natuurlijk in dozen. Waarschijnlijk waren ze onderdeel van een veel grotere lading. Waarom zou iemand een pick-up overvallen? Om zich te warmen aan shirts op een dag waarop het meer dan 100 graden Fahrenheit is?’ Hij vouwde de papieren op, stopte ze in zijn zak en keek naar Jan. ‘Heb je het koord los? Oprollen dan en naar de Van. Waar is Arie?’

‘Uitkijk,’ zei Bob. ‘Hij vangt Keno op als dat nodig is.’

Cree knikte. ‘Slim,’ zei hij. ‘Ik moet zeggen: jullie wisselen schrikbarend stom en opvallend slim wel heel snel af. Maar het slimme overheerst, dat scheelt.’ Hij liep naar de Ram Van. ‘Snel de banden verwisselen en wegwezen. Het wordt schemerig en de nacht valt hier snel. Ik wil uit deze woestenij zijn voor we geen hand voor ogen meer kunnen zien.’

Jan floot Arie en pakte het reservewiel van de Durango. Dat wiel was snel genoeg gewisseld, maar toen kwam band nummer twee. ‘Kan dat?’ vroeg Arie. ‘Een wiel van de Van onder een Durango, bedoel ik. Wil dat of mollen we dan een en ander?’

Cree rolde zijn kauwgom tot een bolletje en schoot het met een nagel weg. ‘Het zijn allebei Dodges, dus waarom zou het niet kunnen? Als we mijn reservewiel kunnen vastzetten dan is er niet veel aan de hand. Met een band die iets te dik of te dun is rijd je altijd nog een stuk beter dan met een band die lek is.’

Bob wenkte Jan en samen haalden ze het reservewiel van de Van. Zonder moeite schoof de velg op zijn plaats.

‘Mazzel,’ zei Jan.

‘Leve de Amerikaanse autoindustrie,’ vulde Bob aan.

‘Bouten vastdraaien en wegwezen,’ beval Cree. ‘Ik ken de weg,

maar in het donker is het hier niet leuk meer, dat weet ik uit ervaring. Ik ben een indiaan, maar ik heb mijn beperkingen. Dikke, jij rijdt in elk geval mee in de Van. We hoeven de achteras van jullie wagen niet nodeloos extra te belasten. Wie rijdt de Durango?’

‘Ik,’ zei Bob.

‘Dan Jan ook maar bij mij in de auto. Er zal niets gebeuren maar hoe minder risico hoe beter. Ik zal rustig rijden. Als we op de doorgaande weg zijn dan rijd ik achter de Durango. Vertrouw ik het wiel niet dan geef ik een lichtsignaal. Duidelijk?’

‘Ja, pa,’ zei Bob zuur. ‘Mag ik wel weten waar we naar toe gaan?’

Cree keek verbaasd. ‘Vegas, natuurlijk. Jullie logeren toch in de Desert Inn?’

‘Ja,’ zei Bob. Pas zeven mijlen verder vroeg hij zich verbaasd af hoe Cree dat wist.



## NIETS ZO TOEVALLIG ALS TOEVAL

Cree trok zijn neus op toen hij kamer 4a van het Desert Inn Motel binnenliep. 'Wie heeft dit motel uitgezocht?'

Jan schoof zijn onderkaak een millimeter naar voren. 'Is er wat mee?'

'Nee, hoor,' zei Cree haastig. 'Fijne kamer. Lekker goedkoop ook, vermoed ik. Dat geluid wat ik hoor, is dat de airconditioning?'

Jan liep naar het raam en gaf een klap tegen een metalen bak. Het gereutel van de airco ging over in een gezoem. 'Nou goed,' zei Jan dreigend.

Cree ging op de hoek van het bed zitten en trok met twee vingers zijn broekspijpen op. 'Betaal je voor deze kamer of krijg je geld toe?'

Achter Jans rug legde Arie een vinger tegen zijn lippen en Cree klapte zijn mond dicht.

Bob drukte de deur in het slot en liep naar een wrakke stoel. 'We zijn vanmorgen verhuisd. Jan heeft gisteren verloren in een casino,' zei hij kort. 'Jan heeft een schuldgevoel en hij wilde weg uit het dure hotel waarin we zaten. Het moest en het zou goedkoop. Dit is het resultaat. Waarom denk je dat we een tocht maakten, ver van Vegas en ver van dit motel? Morgen zoeken we iets anders en dat is niets te vroeg.' Hij priemde met een vinger naar Cree. 'Hoe wist jij eigenlijk waar we verbleven? Niemand heeft je verteld dat we kamers hadden in de Desert Inn, maar je wist het precies. Ik heb me daar de halve weg het hoofd over zitten breken.'

Cree pakte een kussen, keurde de graad van zindelijkheid en legde het achter zich tegen de muur. Hij bewoog zijn bovenlichaam tot hij naar behoren zat en keek van Jan naar Bob. 'Dat wist ik een paar uur nadat jullie de kamers 4a en 6a hadden gehoord. Rare nummers, 4a en 6a, maar alles aan dit motel is raar, geloof me, ik ken het hier. Ik had opdracht van Samson om jullie in de gaten te houden. Hij dacht dat het binnenkort

misschien nodig zou zijn om jullie met spoed te evacueren.'

Arie had zijn hoofd onder de kraan gehouden en stond in de deuropening van de mini-badkamer zijn peenhaar af te rossen met een motelhanddoek waar de gaten bijna in vielen. 'In verband met de busseklus, bedoel je?'

'Allicht. Wat dachten jullie eigenlijk? Dat het geraus met die bussen ongemerkt aan de politie voorbij is gegaan? Een toeristenbus die door de straten van Vegas dendert, met aan het roer een wild geworden chauffeur. Hebben jullie enig idee wat ik allemaal heb moeten rechtpraten? Zonder Samson was het me nooit gelukt ook nog. De baas was er niet zeker van dat de politie het bij onze verklaringen zou laten. Zorg dat je weet waar ze zitten, zei hij. Als de recherche te nieuwsgierig wordt dan moeten ze de staat uit.'

Bob verschoof zijn stoel tot hij min of meer recht zat. 'Dan tref je het dat we morgen naar San Antonio gaan.'

Crees ogen flitsten van links naar rechts. 'Weten Arie en Jan dat ook? Jan kijkt nogal verbaasd, zo te zien.'

'Natuurlijk weten ze het. Diep van binnen, in elk geval wel. Het moet alleen nog even naar de oppervlakte komen. Ik heb op een stuk van een plastic verpakking San Antonio TX zien staan. Daar moeten we zijn als we meer van de pick-up en de shirts willen weten.'

Cree keek naar Jan. 'Mee eens?'

'Diep in mijn binnenste wel,' zei Jan zuur. 'Gelukkig weet Bob wat daar borrelt.'

Cree wees naar Arie. 'Borrelt het bij jou ook?'

Arie glunderde. 'Reken maar. De hele dag al. Ik snap niet dat jullie het niet horen. Hebben we hier niet ergens een stel plakken chocola?'

'Slap geworden,' zei Bob nijdig. 'De airco werkt alleen maar als Jan er een klap op geeft en Jan was er vanmiddag niet.' Hij wees naar een bruin kastje dat aan de rechterkant steunde op een stapel folders. 'De chocopap ligt in de bovenste la. Ik raad het je niet aan, maar...'

'Gelukkig raad je het ook niet af,' vulde Arie aan. Hij trok de la open. pulkte aan zilverpapier en doopte een worstvinger in

wat nog het meest leek op donkerbruine stroop. ‘Lekker,’ zei hij. Bob rilde en draaide zich af. Jan liep met een kwaad gezicht naar de airco die weer was gaan grommen en gaf een klap. Cree streek bedachtzaam over zijn gezicht. ‘Clowns,’ zei hij. ‘Dat zei ik een paar dagen geleden ook al. Mafferiken. Volslagen geschift en niet meer te redden. Op het eerste gezicht zou ik jullie geen kwartje met een gat toevertrouwen, maar ik weet wat jullie kunnen en bovendien moet ik jullie helpen van Samson.’ Hij zuchtte en haalde een husje papieren uit een broekzak. ‘Dit zijn de papperassen uit de pick-up. Laat me eens kijken.’

Bob schoof zijn stoel bij en Jan ging naast de indiaan op bed zitten. Arie bleef bij het kastje staan en leek alleen belangstelling te hebben voor de chocola.

Cree bladerde de papieren door. ‘Een soort opdrachtbonnen, zo te zien, of vrachtbrieven. Bestellingen voor winkels in Vegas en Los Angeles.’

‘Winkels waar de shirts naar toe hadden gemoeten, natuurlijk.’

Cree knikte. ‘Allicht. Niet alleen shirts, zo te zien. Ook gym-schoenen en sportkleding. Weten jullie zeker dat jullie naar San Antonio willen?’

Bob gaf geen antwoord, maar pakte een van de papieren. ‘Wat staat hier onderaan?’

Cree boog zich naar hem toe. ‘Algiers,’ zei hij. ‘Het is bijna niet te lezen. Op de andere papieren is het net zo, zag ik. Het is net of ze fotokopieën hebben gemaakt en de onderkant voor een deel hebben afgedekt. Algiers, verder kom ik niet.’

Jan nam het papier over van Bob en bestudeerde de onderkant. ‘Wil dit nou zeggen dat de shirts en al de andere spullen die in de pick-up lagen uit Noord-Afrika komen? Lijkt me sterk.’

‘Waarom, joh. Neem nou de shirts. Waarom zou je ze niet in Noord-Afrika laten maken? De levensstandaard is laag, dus aan arbeidsloon ben je nauwelijks iets kwijt.’

Jan schudde zijn hoofd. ‘Ik geloof niet dat ze uit Algiers ko-

men. Dat ligt in Algerije en dat is de laatste jaren een land waar je als Amerikaan beter niet kunt komen.'

'Ze hebben toch telefoon zeker? Je kunt ze bellen en op die manier een opdracht geven.'

Jan gooide het papier op bed. 'Geloof me nou maar, Bobbie. Ik weet meer van de politieke situatie in landen buiten Amerika dan jij. Iedereen buiten Amerika weet er meer van. Als je de kranten hier leest bestaat er geen land buiten de USA. Bijna overal in de wereld kun je shirts laten maken en mogelijk ook gymshoenen, maar Algerije kun je er beter niet voor uitkiezen.'

'Wat moeten we dan met Algiers?'

'We moeten niks met Algiers. We moeten naar San Antonio Dat is ook een eind weg, maar je kunt er per auto naar toe en je raakt er niet in onoverzichtelijke binnenlandse onlusten verzeilt.'

Cree luisterde allang niet meer. Hij hield de papieren een voor een tegen het licht en bestudeerde de laatste regel.

'Hier,' zei hij opeens. 'Achter Algiers staat nog iets. Het is nauwelijks te lezen, maar ik zou zeggen dat er twee hoofdletters staan. L en A of L en O.'

Gedrieën bestudeerden ze elk vel papier.

'LA,' zei Bob op besliste toon. 'Kan niet anders. Er staat Algiers LA.'

Jan knikte. 'Volgens mij ook.'

Cree was minder zeker. 'Staan er alleen een L en een A, of staan er ook puntjes?'

Jan trok een wenkbrauw op. 'Maakt dat verschil dan?'

Cree schoot in de lach. 'Dat zou ik wel denken. Een verschil van drieduizend kilometer. L.A. is de officiële afkorting voor Los Angeles. Maar LA is de afkorting voor de staat Louisiana. Het is heel wel mogelijk dat in Louisiana een plaatsje ligt dat Algiers heet. Vooral in het oostelijke deel van Amerika zijn heel veel dorpen naar steden in Europa of Afrika genoemd. Emigranten waren daar gek op. Ze kwamen de oceaan over stichtten een nederzetting en gaven die de naam van de plaats waar ze vandaan kwamen.'

‘Weten we alles van,’ zei Jan kort. ‘Daar had ik een tijdje geleden zelf nog mee te maken. De vraag is: hoe komen we erachter waar Algiers ligt. In Louisiana of toch in of bij Los Angeles?’

Cree vouwde de papieren op. ‘Vergeet Los Angeles. Ik ken die stad. Ik heb nog nooit van een Algiers gehoord. Ik zal het voor je uitzoeken, maar ga uit van Louisiana.’

Bob keek tevreden. ‘Louisiana bereik je via Texas en San Antonio is een Texaanse stad. Als we daar fout zitten dan kunnen we in één ruk door. Maar ik geloof niet dat we fout zitten. We hebben geen gymschoen gezien. We hebben wel een paar shirts in handen gehad. Ze zaten in plastic waar de naam San Antonio op stond. Er onder stond nog iets. Illita Company, las ik.’

‘We hebben een stuk plastic meegenomen,’ zei Jan. ‘Hier, kijk maar mee. La Villa, zoiets. Van de a ben ik niet zeker. Precies onder de S van San Antonio staat de hoofdletter L, van dat LA. Er staat Villa achter, in elk geval Vill. Het laatste deel van het woord is weggesmolten.’

Bob ging schrijlings op een stoel zitten en trommelde tegen de zijkant van de zitting. ‘La Villa en Illita. Wat maken we daar van?’

Cree rolde zich op zijn zij. ‘Werkt deze telefoon?’

Jan gaf geen antwoord en Bob evenmin. Allebei zaten ze combinaties van de woorden te maken. Arie likte een vinger af en zei onduidelijk: ‘Waarom probeer je het niet gewoon?’

Cree toetste een nummer in en gaf een grom van voldoening ‘Zowaar. Met mij, ja. Hoezo laat? Niks laat. Als ik zeg San Antonio Texas en La Villa of Illita, wat zeg jij dan? ... Is het echt? Houd dan snel je kop onder de kraan, dan vraag ik het opnieuw. San Antonio. La Villa of misschien La Ville en Illita, is daar iets van te maken? ... Nee, ik blijf aan de lijn.’ Hij legde de hoorn op het bed en grijnsde tevreden. ‘Hij sliep al, zei hij. Hij was moe.’

‘Wie bel je?’ vroeg Jan nieuwsgierig.

‘Een kennis die uit Mexico komt.’

‘Weet hij iets van San Antonio?’

Cree zuchtte. 'Bob en ik mogen dan niks van Algerije weten, maar jij weet niet veel van het zuidelijk deel van de Verenigde Staten, lijkt me zo. De helft van de inwoners van San Antonio is van Mexicaanse afkomst. Misschien wel meer dan de helft. Je kunt er met Spaans bijna evengoed terecht als met Engels. Er is, meen ik me te herinneren, geen stad in het zuiden waar zoveel Latino's wonen. Een deel met verblijfsvergunning, een deel clandestien.'

'Latino's?'

'Zo noemen ze zichzelf. De regering heeft het tegenwoordig meestal over Hispanics.' Cree trok een gezicht. 'Vroeger was ik een indiaan, maar dat mag niet meer. Tegenwoordig ben ik een native American, een inheemse Amerikaan. Iemand heeft uitgemerkt dat ik dat prettiger vind. Ik ... Ja, hallo. Heb je het? ... La Villita? Zeker weten? ... Nee, dank je. Ik kom morgen langs met een fles whisky. Pit ze.'

Hij mikte de hoorn op de haak en keek tevreden. 'Volgens mijn kennis zou er kunnen staan La Villita. In dit geval dus La Villita Company.'

'Wist je kennis waar het op slaat?'

Cree knikte. 'Toen ik het hoorde wist ik het zelf ook weer. In San Antonio ligt The Alamo, dat is een fort waar in achttienhonderdzoveel een week of twee strijd is geleverd tussen Amerikanen die Texas zelfstandig wilden maken en het Mexicaanse leger. De beroemde Davy Crockett zat in dat fort. Net als Jim Bowie die bekend is geworden door zijn bowie-mes. Alle verdedigers werden gedood, inclusief dus Crockett en Bowie.' Cree hief een hand. 'Ho, niet alle. Eentje ontkwam. Hij maakte al voor de laatste slag begon dat hij weg kwam. Hoe het precies zit moet je maar eens nalezen, het is boeiend genoeg. In elk geval, dat Mexicaanse leger was gestationeerd in het dorp waaruit San Antonio is ontstaan. Een deel van dat dorp is er nog en het heet La Villita. Het is nu onderdeel van de stad maar het schijnt er behoorlijk authentiek uit te zien.'

'En daar is dus een company waar ze shirts maken.'

Cree zwaaide zijn benen over de rand. 'Dat zit er dik in, jongeman. Tenzij de stukken naam niets met elkaar te maken heb-

ben, maar dat lijkt me niet waarschijnlijk. Ga er maar lekker kijken. Dan zijn jullie een eind uit de buurt en dat zal Samson zeer op prijs stellen. Ik ook. Kinderoppas spelen is niet iets waar ik naar uitzie.'

Bob keek gekwetst. 'Wij kunnen anders best onze eigen bonen doppen,' zei hij. 'We zijn beroepsdoppers.'

'Dat merkte ik vanmiddag. Jullie dopten je begaafd de bak in. Kijk in San Antonio maar uit. La Villita is niet groot voor zover ik weet. Er wonen vooral Mexicanen, hoorde ik net. Voor je het weet denken ze anders over doppen dan jullie. Kijk maar uit je doppen anders slaan ze die met vreugde dicht.'

'Waar gedopt wordt vallen spaanders,' bromde Arie.

Cree keek hem aan. 'Doe jij ook nog mee?'

'De chocola is op,' verklaarde Arie. 'Ik ben er weer helemaal. Wij gaan dus naar La Villita. En dan? Wat gaan we er doen?'

'Shirts zoeken,' zei Jan. 'Kijken waar ze labels van merkkleding op derderangs katoentjes naaien, wat dacht je anders? Ik heb de naam Replay gezien en iets wat op Ralph Lauren leek, maar geloof me, die bedrijven willen niets te maken hebben met de shirts die in de White Hills in de hens zijn gegaan.'

Bob had zijn hoofd bij iets heel anders. 'Ik wil weten wie de banden van de Durango lek heeft gestoken. Die shirts raken mijn koude kleren niet maar banden leksteken kan niet door de beugel. Dat soort beugels heb ik niet.'

Cree wees naar de airco die een superreutel gaf en keek toe hoe Jan er opnieuw een klap tegen gaf. 'Is dit wel een kamer om over koude kleren te praten? Hoe warm is het hier?'

'Te,' bromde Bob. 'Wat mij betreft gaan we vannacht nog op pad.'

Alle drie keken ze op van een geluid of er een putje werd ontstopt.

'Is het riool ook al niet in orde?' vroeg Cree geschrokken.

'Aries maag maakt ruimte,' zei Bob.

'Ik gaapte alleen maar,' zei Arie waardig. 'Ik wil best naar San Antonio, maar liefst morgen. Ik heb slaap.'

Jan gaf een kreet. 'Alweer? Je hebt niks anders gedaan vandaag.'

‘Ik heb gedacht,’ zei Arie waardig.

Bob schudde zijn hoofd. ‘Jij denkt alleen in crisissituaties. Dit is geen crisis.’

‘Daar zul je nog wel achterkomen. Het meest dacht ik aan de pick-up truck. Jan wil weten waarom twee shirts die precies hetzelfde zijn labels hebben van twee wereldberoemde modehuizen. Bob maakt zich druk om twee achterbanden. Ik wil weten hoe de pick-up in die smalle kloof kwam, waar de chauffeur gebleven is en vooral: wie de restanten van de shirts heeft weggehaald nadat we waren meegenomen door deputy Keno.’

Cree keek tevreden. ‘Allemaal vragen waarvoor je naar elders moet.’ Hij keek naar Jan. ‘Die shirts met de modehuislabels, heb je die nog?’

Jan keek beschaamd. ‘Nee. Ikke...’

‘Weet je nog wel hoe ze er uitzagen? Ik bedoel, het is lastig zoeken naar shirts als je geen voorbeeld meer hebt. Probeer het maar eens.’ Hij wees naar het schilderijtje van een hert dat aan de muur hing. ‘Neem dat voorbeeld van Amerikaanse superkunst nou eens. Kijk hoe groot het schilderij is. Nou moet je eens naar een winkel gaan waar ze lijsten verkopen en op de gok een nieuwe lijst kopen. Wedden dat je thuis komt met iets dat te groot of te klein is? Zonder voorbeeld sta je al gauw vreemd te schutten.’

‘Tja,’ zei Jan ongelukkig.

Bob liep naar de airco en gaf een klap. Het gereutel bleef aanhouden. Bob gaf weer een klap. ‘Au,’ riep hij. Hij ging een stap achteruit en wreef over de zijkant van zijn hand. ‘Ik mag drie keer verhipt en verhoopt zijn als ik snap hoe het kan. Als Jan slaat is het ding een poosje rustig, als ik mep wordt het alleen maar erger.’

Jan was blij met de afleiding en meppe de airco stil. Hij draaide zich net op tijd om om Arie naar buiten te zien lopen. ‘Waar gaat ons nijlpaard heen? Denkt hij dat het buiten koeler is?’

Zwijgend bleven ze wachten tot Arie terugkwam.

‘Kunnen de heren dit gebruiken?’ vroeg hij vriendelijk terwijl hij een rood shirt op het bed gooide.



Jan keek hem met open mond aan. ‘Hoe kom je hier aan?’

‘Getoverd,’ zei Arie. ‘Mijn vriendjes waren druk aan het praten over kloven, pick-ups, brandjes en labels, maar ik dacht: misschien hebben we ooit een shirt nodig. Deze is het beste van de twee. Ik heb ‘m in mijn zak gestopt en later in de Durango gelegd toen jullie de wielen aan het wisselen waren.’

Bob keek hem vol verbazing aan. ‘Dus je had dat shirt bij je in de gevangenis in Temple Bar?’

‘Waarom niet, joh. Keno heeft ons gefouilleerd op wapens. Een shirt meer of minder op of om mijn lijf maakte voor hem niet uit.’ ‘Zelfs twee zijen spek maken op jouw lijf niets uit,’ verklaarde Jan, ‘maar ik ben blij dat ik een shirt heb, dikke.’

Arie maakte een kleine buiging. ‘Weten de heren al hoe ver San Antonio van Las Vegas af ligt en welke route we nemen?’

‘Paar duizend kilometer,’ zei Bob prompt. ‘Over de autowegen dan altijd. Als je kleine uitstapjes wilt naar de Grand Canyon en Monument Valley dan wordt het een stuk meer.’

‘Rechtstreeks,’ besliste Arie. ‘Als we oud zijn gaan we op ons gemak naar alle plaatsen waar we nu met een gang van honderd langsjakkeren. Ik schat dat we dan een jaar of twintig bezig zijn.’ ‘Met gemak,’ zei Bob. ‘Al onze tegenstanders zijn dan ook stokoud. Stel je voor hoe leuk dat kan worden. We komen in Panama en lopen tegen een man op die kromgebogen over een wandelstok voortschuifelt. Blijkt hij nog met een sixshooter op ons gepaft te hebben.’

Arie schoot in de lach. ‘Of Trinidad. Wordt een van die plantage-eigenaars voortgeduwd in een karretje.’

‘Een van die twee die ruzie met elkaar hadden, bedoel je. Wat zouden ze doen als ze elkaar tegenkomen. Een botsing veroorzaken met hun looprekken?’

Arie krabde zijn hoofd. ‘Moet je je voorstellen dat we weer naar Hongkong gaan om herinneringen op te halen aan een juwelenvaarder, of naar Mexico waar we nog eens een rots hebben opgeblazen en treinen hebben bestuurd.’

Bob grinnikte mee. ‘Als afsluiting varen we over de oceaan en

als we midden op zijn dan laten we een schip zinken.’ Hij keek snel naar Jan. ‘Geen groot schip, want dat wordt te duur, maar toch, een schip, compleet met stoompijp, laadmasten en een stel muiters.’

‘Waarna we drie maanden op een onbewoond eiland zitten en elkaar vertellen hoe mooi het vroeger was,’ zei Arie. ‘Laten we voorlopig maar zorgen dat we het aantal avonturen nog iets uitbreiden. Ik zie wel mogelijkheden in La Villita.’

‘Enig geweld, bedoel je?’

‘Een blauw oogje of twee. Een achtervolginkje en, als het even kan, een kleine ontploffing om het af te ronden.’

‘Plus mogelijkheden tot het indienen van een rekening bij wie dan ook. Laten we Jan niet vergeten.’

‘Doen we niet,’ zei Arie. ‘Jan vergeten we zeker niet. Speciaal voor hem laten we iemand twee nieuwe banden betalen.’

‘En een pak shirts.’

‘Kwaliteitsshirts. En...’

Hij hield zich stil toen hij merkte dat Cree zat te kreunen. ‘Is er iets, Cree? Heb je een pijntje?’

‘Kramp,’ zei Cree. ‘Elke keer als jullie leuk gaan doen begint mijn maag te krampen, snap je nou hoe dat kan? Wanneer gaan jullie nou op pad, vanavond of toch morgen?’

‘Morgenochtend,’ zei Bob prompt.

‘Voor er een haan naar ons heeft gekraaid,’ vulde Arie aan.

‘Juist,’ zei Cree. ‘Willen jullie het achterwiel van mijn mooie Ram Van dan wel eerst even in mijn tuin leggen?’

‘Oei,’ zei Arie.

‘Ai,’ zei Bob. ‘Eventjes vergeten. We moeten twee verse wielen hebben. Kan dat op dit tijdstip van de nacht?’

‘Als je weet waar je moet zijn wel.’

‘En jij weet dat natuurlijk.’

‘Ik weet dat,’ zei Cree rustig. ‘Als iemand achter me aanrijdt regelen we het meteen. Tenminste, als we een kleinigheidje uit de wereld hebben geholpen.’

Het werd stil in de kamer. ‘Kleinigheidje,’ zei Bob voorzichtig.

‘Hoe komt het dat dat woord een gevaarlijke bijklank heeft? Hebben we iets over het hoofd gezien?’

‘Nogal,’ zei Cree. ‘Meneer Samson laat jullie weten dat hij het op prijs stelt als jullie niet met wapens door Amerika trekken die in verband gebracht kunnen worden met een busseavontuur.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Ik kan me een Smith & Wesson herinneren. Graag neem ik die in ontvangst.’

Dit keer duurde de stilte langer. In de verte klonk het geluid van auto’s over een van de immer drukke snelwegen. Ergens in het motel schreeuwde iemand en sloeg een deur dicht. De airco sloeg aan en rammelde bijna de ruit uit de sponning.

Jan ging automatisch naar de metalen kast van de airconditioning en gaf een klap.

‘Een Smith & Wesson is geen kleinigheidje,’ zei Bob na verloop van tijd. ‘Een Smith & Wesson is een belangrijk grotigheidje.’

‘Vooral op plaatsen waar is geschoten en waar politie heeft gespeurd,’ zei Cree. ‘Geef het maar gauw. Hoe eerder het wapen verdwijnt hoe beter.’

‘Het is al verdwenen,’ zei Bob met een stalen gezicht. ‘Direct na het busseavontuur dacht ik: weg ermee.’

Cree stond op en keek op zijn gemak de kamer rond. Met een snelle beweging bukte hij zich en trok hij het matras weg. ‘Goh,’ zei hij. ‘Wat een merkwaardig toeval. Jij dacht: weg ermee, maar de Smith & Wesson dacht: ik wil bij hem blijven. Zonder dat je het wist kroop het wapen onder dit matras. Een echt onopvallende plaats ook nog. Geen rechercheur zou het hebben gevonden.’ Hij pakte de revolver en woog hem op een hand. ‘Wil je er nog een zontje op geven voor ik ‘m meeneem of gedraag je je als een vent?’

Bob voelde zich rood worden en keek naar een kale plek in het kleed. ‘Ik dacht...,’ stamelde hij.

Cree grinnikte kort. ‘Laat maar. Ik was vroeger ook zo met revolvers. Ik zal jullie niet op erewoord vragen of jullie meer knaltuig hebben, maar als er ergens nog een wapen rondzwerft, kijk er dan mee uit. Jullie moeten meer dan 1.000 mijlen rijden en je hebt een beste kans dat je een keer wordt gecontroleerd door een van de highway-patrouilles die dag en nacht in touw zijn. Als je geen wapenvergunning bij je hebt, zijn ze niet makkelijk. Meneer Samson heeft in heel wat soor-

ten melk te brokken, maar de highway-politie is minder makkelijk dan een deputy in Mohave County, denk daar aan.' Hij keek naar Bob. 'Jij behoort daar alles van te weten. Leg het je vrienden maar uit. Ook losse munitie is verdacht. Gooi het weg. Als jullie in de problemen komen dan bel je maar vanuit San Antonio. Ik zal zorgen dat je daar een revolver krijgt. Je kunt er ook zelf een kopen. In Texas zijn ze makkelijker met wapens dan in deze streek. Gesnapt?'

Bob knikte stug.

'Gesnopen,' zei Jan.

Cree keek naar Arie. 'Jij ook?'

Arie trok zijn vriendelijkste gezicht. 'Ik snap alles. Ga meneer Samson maar zeggen dat we braaf zullen zijn en dat we verder geen oppas nodig hebben. We stellen het op prijs dat je naar Temple Bar bent gekomen en dat je een wiel hebt geleend maar vanaf nu gaan we onze eigen zaken regelen.'

Cree keek zo onschuldig als mogelijk was. 'Meneer Samson heeft me alleen opdracht gegeven om ervoor te zorgen dat jullie uit handen van de politie van Vegas zouden blijven.'

'Begrijpen we best,' zei Arie met een breed gebaar. 'Daarom wist je ook dat we hier zaten voor we het zelf wisten. Daarom was je verbazend snel in Temple Bar. Daarom wist je in een keer waar de Smith & Wesson lag. Vertel eens, beste Cree: waarom vroeg je welke kamers we hadden in dit motel, maar parkeerde je je mooie Ram Van vrijwel voor de deur? Bob zette de Durango onder de lantaarn vlak bij de receptie, maar jij reed in een keer door tot voor deze kamer. Dat was niet omdat je zag waar de nummers 4a en 6a waren, want die zijn zo klein dat je ze pas waarneemt als je je neus er tegen stoot. Vertel me nou maar dat het toeval was.'

Cree vertrok geen spier. 'Puur toeval,' zei hij met een vaste stem.

'Ja,' zei Arie. 'Ongetwijfeld. Niets is zo toevallig als toeval. Het is niet zo dat we de afgelopen dagen zijn gevolgd door iemand die voor je werkt?'

'Nee,' zei Cree.

'Vast niet,' zei Arie minzaam. 'Er is vanmiddag ook niet toeval-

lig iemand binnen geweest die de kamer heeft doorzocht en je heeft verteld waar de Smith & Wesson lag?’

‘Nee,’ zei Cree.

Arie wreef over zijn buik. ‘Wat een toeval dat ik dit soort dingen denk,’ zei hij. ‘En wat een toeval dat Jans tandenborstel op een andere plaats ligt dan waar ik ‘m heb neergelegd. Zie je: ik slaap in kamer 6a, maar we zijn na het huren van de Durango vanuit deze kamer vertrokken. Ik had iets tussen mijn tanden en heb Jans tandenborstel gebruikt. Dat mag niet van Jan en daarom vertelde ik het hem niet. Ik legde de tandenborstel op zijn toilet-tas, maar daar lag hij vanavond niet meer. En vertel me niet dat het kamermeisje aan onze spullen heeft gezeten, want dit motel heeft de laatste vier jaar geen kamermeisje in dienst gehad.’

Cree vertelde niets. Hij stopte de Smith & Wesson in zijn zak en gaf een ruk met zijn hoofd. ‘Ik ga naar huis,’ zei hij. ‘Een van jullie drieën kan achter me aanrijden naar een garage. Ik wil mijn wiel terug. Morgen kunnen jullie met meneer Samson bellen om informatie. Ik ben daar helaas niet toe bevoegd. Duidelijk?’

Rustig liep hij naar buiten, een paar seconden later gevolgd door Bob.

Toen de Van, gevolgd door de Durango, het parkeerterrein was afgereden keek Jan Arie vol bewondering aan.

‘Hoe doe je het toch, dikke,’ zei hij. ‘Ik had hem niet door en Bob evenmin, dat weet ik zeker. Ruik je zoiets nou?’

‘Gewoon luisteren,’ zei Arie. ‘En goed kijken. Hij parkeerde hier voor de deur en dat was een soort slordigheid dat ontstaat als je even vergeet na te denken. Veel erger was dat met de Smith & Wesson. Dat was meer dan een slordigheid, het was een blunder. Hij vond het wapen veel te snel. Hij wilde net iets te veel indruk op ons maken.’

Jan gaf een klap tegen de airco. ‘Is het erg dat hij ons heeft gevolgd of heeft laten volgen?’

Arie dacht een ogenblik na. ‘Nee,’ zei hij langzaam. ‘Het is niet erg, maar leuk is het evenmin. Vooral niet omdat ik er zeker van ben dat hij heeft ingebroken of heeft laten inbreken. Deze

motelkamers hebben nou niet precies deuren die je met dynamiet open moet blazen. Met een haarspeld komt een handige longen een heel eind en Cree is handig. Bovendien beschikt hij gegarandeerd over vriendjes en dat is uitstekend, maar we moeten er geen last van hebben. Ik wil niet bij elke stap die ik zet het gevoel hebben dat Cree of een van zijn maatjes achter me loopt.'

'Dus?'

'Dus gaan we vannacht nog weg.'

'Juist,' zei Jan. 'En niet richting San Antonio vermoed ik. Geef me dat pak kaarten, dikke, dan stippelen we alvast een route uit.'

## *TWEEDUIZEND KILOMETER WOESTIJN EN GEBERGTE*

Op een stuk rots dat bijna even vlak was als een tafelblad zaten drie jongens naast elkaar. Boven hun hoofden flonkerden duizenden sterren en straalde een schijf maan van enorme afmetingen.

Jan keek er vol bewondering naar. 'Is die maan nou groter dan bij ons in Nederland of verbeeld ik het me maar.'

Bob grinnikte. 'Alles is hier groter, dat weet je toch?'

Arie hief een bil, krabde met aandacht en veegde vervolgens het steentje weg waar hij op had gezeten. 'Het enige wat hier groter is, is jullie verbeelding. De maan zakt. Over een paar uur is-ie achter de horizon verdwenen en zien we zelfs de slagschaduw van die rotspartijen daarginds niet meer. Waar zijn we ergens, Bobbie?'

'Even voorbij de plaats Searchlight. Als we pal naar het oosten rijden dan lopen we vast op de Colorado River.'

'Dat doen we dus niet.'

'Dat doen we niet,' beaamde Bob. 'We rijden over Highway 95 naar het zuiden tot bij een stad die Needles heet. Dan zitten we al een tijdje in Californië. Bij Needles moeten we kiezen. Of we nemen de Interstate Highway 40 naar het oosten, of we gaan over de 95 een stuk verder naar het zuiden en nemen de Interstate 10. Als we dat doen komen we uit bij Phoenix en dat ligt in Arizona.'

Jan liet zich achterover vallen en vouwde zijn armen onder zijn hoofd. 'Satellieten,' zei hij. 'Die flikkerlichten daarboven. Allemaal satellieten, volgens mij. Vroeger dacht ik dat het vallende sterren waren en wenste ik me te pletter, maar sterren vallen niet meer. Niet als ik kijk. Dat werk is overgenomen door satellieten en af en toe een vliegtuig. Hoe zit het ook weer met de wegennamen en met hun nummering Bobbie?'

'De snelwegen heten highway,' zei Bob trots. 'Ze hebben nummers. De even nummers lopen van oost naar west, de oneven nummers van noord naar zuid. De snelwegen die dwars door meerdere staten lopen heten interstates. Wij zitten nu op een

gewone highway. Nummer 95. Die loopt zo'n beetje dwars door Nevada en een klein stukje door Californië. Bij Needles loopt hij uit op de Interstate 40. Die begint middenin Californië en loopt door Arizona, New Mexico, Texas, Oklahoma, Arkansas en Tennessee tot aan de Great Smokey Mountains.'

Arie blies met een plofje een kubieke decimeter lucht uit. 'Als je blijft, leer je dat op school of zo? Vraag vier: door welke staten loopt de Interstate 5?'

'Californië, Oregon en Washington,' zei Bob prompt. 'De staat Washington dan, niet de stad, die ligt een kilometer of vierduizend verderop.' Hij schoot in de lach. 'Pruttel niet zo, bolle Je koos toevallig de meest westelijk gelegen snelweg en die heb ik ooit met mijn vader afgereden. Dat van de 40 wist ik omdat Jan en ik een paar uur geleden de kaart hebben bestudeerd. We zijn ervan overtuigd dat we met een omweg via Searchlight en Needles Cree ruimschoots in de luren leggen.'

'Tenzij hij ons laat volgen.'

'Doet hij niet,' zei Jan prompt. 'Ik heb in de gaten gehouden wie er achter ons zat. Er rijdt op dit tijdstip bijna niemand over de 95.' Hij kwam half overeind en keek op zijn horloge 'Dik drie uur. Wat doen we: rijden we door of blijven we hier.'

Bob bewoog zijn schouders alsof hij zijn spieren los wilde maken. 'Waarom zouden we blijven? Ik heb alle sterren al wel gezien, hoor. Als we nou kampeerspullen hadden dan lag het anders. Een slaapzak, een kampvuur, mooier is er niet. Maar ik vertik het om voor een paar uur een motel te zoeken. Als we om beurten rijden zijn we in twee dagen in San Antonio.'

Jan liet zich zakken. 'De vraag is: willen we dat. Hebben we haast? San Antonio loopt niet weg en La Villita is er al een paar eeuwen, heb ik begrepen, dus dat zal er over een dag of drie ook nog wel liggen. Ik wil nu eindelijk wel eens iets meer van het land zien. Meestal jakkeren we er op volle kracht doorheen met een botsing hier en een opstootje daar. Ik wil rondkijken.'

'En zand zien?' vroeg Bob. 'Er ligt veel woestijn hoor, in dit deel van het land. Woestijn en gebergte. Hoe zuidelijker je komt hoe meer het wordt.'

'Ik wil het zien,' zei Jan koppig. 'Jij schept altijd zo op over de



afwisseling van de United States en nu wil ik het bekijken. Op mijn gemak. Zonder gejaag. Als we in San Antonio aankomen dan zijn we meteen lekker uitgerust en kunnen we op ons gemak onrust zaaien en blauwe ogen slaan.'

'Als dat niet lukt dan zaaien we blauwe ogen en slaan we onrust,' mompelde Arie, 'maar geslagen en gezaaid zal er worden. Ik voel me ruimschoots fit genoeg om vannacht te rijden, maar ik ben het met Jan eens: haast hebben we niet. Bovendien verwacht Cree niet dat we kalm aan doen.'

Bobs stem klonk nadenkend. 'Omdat hij er van overtuigd is dat we als hazen door het land schieten?'

'Allicht, joh. Volgens mij is hij er zeker van dat we zo snel mogelijk naar Texas karren. Hij denkt waarschijnlijk dat we ernstig boos op hem zijn en hij is van de weeromstuit waarschijnlijk ook een beetje nijdig op ons omdat we hem doorhadden. Je vertelde toch dat hij bijna geen woord tegen je heeft gezegd?'

'Niet meer dan drie woorden. Ik ben achter hem aan gereden naar een garage en daar hebben ze zijn wiel van de Durango gehaald. Ons reservewiel ligt weer achterin. Er zijn achter twee verse wielen gemonteerd. Bijna de hele tijd was Cree uit het zicht.'

'Om een vriendje te bellen?'

'Houd daar maar rekening mee. Toen de Durango rijklaar was kwam hij te voorschijn. Hij zei iets vaags dat klonk als tot ziens en sterkte en dat was dat.'

'Hij is je niet gevolgd?'

'Hij keek me na tot ik uit het zicht was. Maar het kan natuurlijk best zijn dat een vriendje buiten de garage klaar stond om me op te vangen. Het was nogal druk in Vegas.'

'Als dat vriendje er was dan is-ie er nu zeker niet meer,' zei Jan. 'Ik heb daar de hele tijd op gelet. Ik geloof niet dat iemand kans heeft gezien ons te volgen en uit mijn blikveld te blijven.' 'We hebben ook wel een heel vreemde route gevolgd,' stelde Bob vast. 'Ieder weldenkend mens die naar San Antonio moet, rijdt via Boulder City naar de Hoover Dam en neemt Highway 93. Wij zijn drie keer door Boulder City geslingerd als een wild geworden rol serpentine en hebben de 95 genomen. Ik denk

niet dat iemand daarop heeft gerekend.’

Jan rekte zich uit. ‘Ik stel het volgende voor. We rijden naar Needles. Daar zetten we Bob uit de Durango. Arie en ik rijden een stuk naar het westen, de verkeerde kant op dus. We draaien ergens en rijden terug naar een punt dat we afspreken.’

‘En wat doe ik?’ vroeg Bob.

‘Jij huurt een andere auto. Cree kent deze Dodge. Ik denk niet dat hij op verzoek van Samson algemeen alarm uitroept en er honderden mensen op uitstuurt om ons op te sporen, maar ik wil op mijn gemak rijden zonder dat ik elke honderd meter achter me moet kijken. We nemen een andere auto en tuffen naar San Antonio via een route die niet logisch is. Door Phoenix bijvoorbeeld.’ Bob zoog met een fluitend geluid lucht tussen zijn tanden door.

‘Wat voor auto huur ik?’

‘Een andere Durango,’ zei Arie prompt. ‘Andere kleur, ander type. Ik wil een auto met ruimte en die heb ik in deze Dodge. Een bank voor mezelf. Ik wil me kunnen bewegen zonder jullie eeuwige geklaag dat ik meer dan de helft van de ruimte in beslag neem.’

‘Ik zal een auto met aanhanger nemen,’ beloofde Bob. ‘De aanhanger is dan voor jou alleen. Hoe vind je dat?’

Jan liet een snork horen. ‘Met een bord achterop? Roosvervoer, zware lading, voorzichtig.’

‘Moeten we wel een speciale vergunning voor aanvragen, natuurlijk. Een trailer vol paarden, oké. Een vracht koeien of varkens, dik voor elkaar. Maar een originele Roos? Ik weet niet of de wet daarin voorziet.’

Arie stond op. ‘Het is weer zover,’ zei hij waardig. ‘Arie wordt collectief beschimpt, dat is het teken dat de pauze lang genoeg heeft geduurd. In de auto, fantasieloze sukkels. We rijden naar een plaats waar het nog rustiger is dan hier en gaan een paar uur slapen. Banken genoeg in de Durango.’

Jan drukte zich op. ‘Slapen?’

‘Slapen,’ zei Arie. Het is nauwelijks meer dan een uur rijden naar Needles en Bob kan niet in een garage terecht voor een uur of acht, negen. Het heeft weinig zin om op een stuk steen

te blijven zitten tot de maan is weggesmolten, de banken van de Durango zijn een stuk comfortabeler.'

Bob stond ook op. 'Zoals gewoonlijk heeft ons sproetenwonder gelijk. Kom op, Jan. We rijden een eindje richting Colorado rivier en gaan een tuk doen van een uur of vier.'

Het Dodge-vervangingsplan was even eenvoudig als duidelijk en werd zonder enige hapering uitgevoerd. Arie reed de Durango het plaatsje Needles in en volgde de borden die naar het centrum verwezen. Hij passeerde een vrachtauto en gaf Bob een tikje tegen een schouder. 'Dat licht daar staat op rood. Zoiets duurt bijna overal in Amerika minutenlang, dus je hebt ruim de tijd. Glijd naar buiten en duik weg tussen die auto's daar. Achter ons rijdt een vrachtwagen en die zorgt voor rugdekking. Het zal wel allemaal overbodig zijn, maar je weet maar nooit. Over een paar uur zijn we bij het gemeentehuis, zorg dat je klaar staat met een auto.'

Bob stak een duim op. 'Reken maar, dikke. Ik ben al weg.'

De Durango stond nauwelijks stil of Bob gleed op het asfalt. Hij sprintte naar een Mini-Van en bleef er gebukt achter staan. Nergens zag hij iemand die op hem leek te letten, maar hij bleef voorzichtig. Een tweede spurt bracht hem bij een rij winkels en een derde bij de entree van een klein winkelcentrum. Een minuut later verliet hij het centrum via de achterkant en verdween hij in een zijstraat.

'Dat was dat,' mompelde hij. 'Knappe jongen die Bobbie Evers nu nog vindt. Even ademhalen en dan op zoek naar een garage waar ze Dodges verhuren.'

Ongeveer dezelfde verzuchting werd geslaakt door Jan. Hij keek Bob na tot die in het winkelcentrum verdween en zei: 'Knappe jongen die hem te pakken krijgt. Wat doen wij nu, dikke?'

'Wij rijden in alle rust naar de Interstate 40 en pikken de westkant, richting Barstow en Los Angeles. Bij de eerste de beste afslag draaien we en gaan we terug naar Needles. We zetten de Durango in een buitenwijk, pakken de koffers en praaieren een taxi. Bob staat ons straks op te wachten bij de City Hall. Ieder-

een die in een stad woont weet waar het gemeentehuis is, dus problemen zal het niet opleveren. We stappen in en smeren ‘m via Highway 95.’

‘Dus niet via de 40?’

‘Je wilde toch door Phoenix? Dat kan als we de Interstate 10 nemen. Phoenix, Tucson. El Paso, Fort Stockton, recht op San Antonio af. We rijden een stuk vlak langs de Mexicaanse grens, weet je dat?’

Jan knikte. ‘Mooi. Kunnen we alvast wennen aan de lucht van taco en chili. Daar zullen we in San Antonio nog wel mee te maken krijgen.’ Hij schrok op. ‘Ben jij dat?’

Arie keek schuld bewust. ‘Praat nou niet over eten, man. Ik rammel van de honger. Dat is de ellende van dat eeuwige overhaast vertrekken dat we altijd en overal doen, het eten schiet er voortdurend bij in.’

Jan keek achter zich en zei somber: ‘Je trek zal aanzienlijk groter zijn tegen de tijd dat we Bob terugzien. Wij moeten straks met alle bagage sjouwen, denk je daar even aan?’

‘Oei,’ zei Arie geschrokken. ‘Niet aan gedacht, maar daar gaan we iets aan doen. Dat is nou het leuke van Amerika. Overal zijn eetgelegenheden en meestal staan er vijf of zes op een kluitje ook nog. Daar zie ik borden van een Burger King, een Denny’s, een Taco Bell en een Wendy’s. Kunnen we meteen een flinke voorraad inslaan.’

Precies twee uur nadat Bob was afgezet stapten Jan en Arie uit een taxi. Ze zetten hun koffers op het trottoir voor de City Hall en keken naar een donkerblauwe Durango die aan kwam rijden.

‘Dat is Bob,’ zei Jan.

Arie trok een grimas. ‘Allicht, wie dacht je dan?! De burgemeester zelf? Zo te zien heeft hij precies hetzelfde model.’

Jan keek opgelucht. ‘Dat is hem geraden ook. Hij wilde de grootst mogelijke achtcilinder 5.9 huren, maar ik heb hem uitgelegd dat een 3.9 V6 jou ook wel van je plaats krijgt. Zes cilinders zijn genoeg voor ons doel. De kosten lopen zo toch al lekker op en het lijkt me niet dat er baten tegenover zullen staan.’

‘Als er maar ruimte is,’ zei Arie, ‘anders ruil ik hem persoonlijk

opnieuw in.'

'Dag, broeders,' zei Bob opgewekt. 'Ook zo blij dat we weer bij elkaar zijn?'

Arie ging breeduit zitten. 'Jan had al heimwee naar je. Hij klaarde helemaal op toen hij je zag.'

'Vooral toen hij dit model zag, vermoed ik,' zei Bob droog. 'Vertel me nu eerst waar onze oude Durango staat, dan kunnen we de garage in Vegas bellen.'

'Dat is allemaal al piekfijn geregeld,' zei Jan tevreden. 'We hebben daarnet gebeld. Ze halen 'm op.'

Bob maakte een rondje om het plein voor het gemeentehuis. 'Op naar de snelweg dan. We hebben tot nu toe uren gereden, maar we zijn nauwelijks dichterbij San Antonio gekomen. Daar moet echt verandering in worden gebracht.'

'Zoet maar,' troostte Arie. 'Eerst een stuk pal naar het zuiden en dan linksaf naar de Interstate 10. Ik heb uitgerekend dat het tegen de 2.000 kilometer is. Dat halen we op onze sloffen in twee dagen, zeker als we om beurten rijden.'

'Drie dagen,' zei Jan stug. 'Ik wil zien waar we rijden.'

'Door woestijn,' zei Bob droog, 'en door uitlopers van brokken gebergte. Het is een mooi gebied, maar het is niet zo dat het landschap elke 50 kilometer verandert. Het is Europa niet. Wij, Amerikanen, houden van grote halen. Let maar op: voor het middag is heb je behoorlijk tabak van al het zand en de husjes cactussen.'

Het duurde aanzienlijk langer, maar tegen de avond gaf Jan toe dat hij voorlopig genoeg zand, armetierig gras, dorre struiken en cactussen in alle vormen en maten had gezien. Een kleine honderd kilometer voor El Paso huurden ze twee kamers in een motel dat zonder aanwijsbare reden opgetrokken leek in de absolute leegte. Nog voor het licht was waren ze alweer op pad.

Jan zat achter het stuur en toen hij het parkeerterrein afreed keek hij nog even vol verbazing achterom. 'Snap je nou waarom ze op deze plek een motel hebben gebouwd? Een ongezelliger plaats is in heel New Mexico niet te vinden.'

Bob probeerde met een luciferhoutje een stukje vlees te ver-

wijderen dat klem zat tussen zijn kiezen. ‘Verkijk je er niet op,’ zei hij onduidelijk. ‘Er zijn heel wat gebieden in het zuiden die een stuk troostelozer zijn. Moet je eens wat dieper de woestijn ingaan, of een van die bergketens waar we dwars doorheen moesten. Er zijn delen waar je honderd kilometer lang geen gebouw vindt en dan, pats, ineens is er een motel, of een pompstation. of een winkeltje waar ze wat levensmiddelen verkopen.’

‘Maar waarom, man? Wie is er nou zo zandziek dat hij wil wonen in het absolute niets?’

‘Honderden inwoners. Duizenden. Je ziet op de gekste plaatsen bouwsels. Vergeet niet dat hier vroeger emigranten kwamen die rust zochten. Ze schoven als het ware voor de steden uit. Als de massa hen had ingehaald dan paktten ze hun boeltje bij elkaar en gingen ze weer op pad, net zolang tot ze de oceaan bereikten en niet verder konden. Nog steeds zijn er snuiters die gruwen van het idee dat ze hun burens kunnen zien.’

‘Dan begin je toch zeker geen motel?’

‘Juist wel, joh. Burens zijn mensen die blijven en voor je het weet heb je er ruzie mee. Motelgasten zijn de volgende dag vertrokken. Hier zeker.’

Jan bestudeerde het landschap en rilde. ‘Dat lijkt me wel, ja. Ik zou niet graag in dit deel van het land veertien dagen vakantie vieren in een volslagen afgelegen motel. Aan het aantal klanten te zien denkt iedereen er zo over. Buiten ons was er één kamer bezet, leek me.’

‘Zolang die kamer niet bezet was door een kennis van Cree vind ik het best,’ zei Bob tevreden. ‘Het was lekker rustig vannacht. Geef nou gas, Jan. Straks steken we de beroemde Rio Grande over en dan zijn we in El Paso. Dat is Texas.’

Arie boog zich naar voren. ‘Zijn we dan eindelijk van die eindeloze steen- en zandwoestijnen af? Het gruis zit in mijn oren.’

‘Moet je je maar douchen ‘s morgens. Na El Paso krijgen we nog honderden kilometers gebergte en uitlopers daarvan. Met pieken die gemakkelijk boven de twee kilometer uitkomen. We moeten dwars door de Sierra Diablo Mountains.’

‘Honderden kilometers?’ vroeg Arie met een ongelovig ge-

zicht. Ik dacht dat Texas een land van gras was vol kuddes koeien en hier en daar een oliebron.'

'Dat zal je gewaar worden, dikke. Texas is aan de grote kant hoor. Daar kan een kwart van Europa in. Er zijn massa's bergen, maar ook vlaktes waar je dagen in kunt rondrijden. In de buurt van Houston zijn onafzienbare rijstvelden.'

Arie schudde zijn hoofd. 'Je zit me in de maling te nemen.'

'Heus niet, dikke. Tot ze de zaken in Azië op orde kregen was Texas de grootste exporteur van rijst in de wereld. Dat was nog geen tien jaar geleden. Waar denk je dat dat spul van Uncle Ben vandaan komt?'

'Texas?'

'Onder meer. En uit Louisiana, in elk geval uit het zuiden.'

Jan wees voor zich. 'Voorlopig zitten we nog ruim in de bulten. Daar heb je weer een stel ruggen.'

'Daarachter loopt het dal van de Rio Grande,' zei Bob. 'Nu zijn we ongeveer in de staat waar San Antonio ook in ligt.'

In de middag werd het land vlakker en reden ze door de golvende prairies van Texas. Een paar uur lang keken ze hun ogen uit, maar alles went en tegen de avond hadden ze ruimschoots genoeg van elke vorm van landschap en vooral van de stroken beton en asfalt die daar in waren aangelegd.

Arie begon als eerste te sputteren. Even voorbij Sonora zei hij dat hij iets anders onder zijn voeten wilde dan de bodemplaat van een Durango en weigerde hij het stuur over te nemen. Korte tijd later ging Bob in staking en aan het eind van de middag vond ook Jan het welletjes.

'Motel,' zei hij. 'Twee kilometer verder, wat denken de heren ervan?'

Arie zat met een grimmige trek op de kaken al ruim een uur stug naar buiten te staren zonder iets te zien en zuchtte van opluchting. 'Eindelijk. Van te veel autoweg wordt een mens gestoord. Ik zal niet zeggen dat het niet opschiet, maar een lekker gevoel van "hoera, wat zie ik toch veel" heb ik al lang niet meer.'

'Bad,' zei Bob kortaf. 'Twee baden. Een voor het stof en een voor het fijne werk.'

‘Ik wil een T-bone steak,’ verklaarde Arie. ‘Een lap vlees van een kilo, kan dat?’

Bob knikte ‘Met gemak. T-bones hebben ze overal in alle gewichtsklassen. Wat dat betreft zit je hier goed.’

Jan zei niets. Hij reed de Dodge tot bij de receptie van het motel, maakte opvallend weinig ruzie over de prijs en deelde de sleutels uit. ‘Iedereen een kamer met een bad. Het komt nauwelijks duurder uit dan twee tweepersoonskamers en ik wil een beetje ruimte om me heen. Ik wil mijn benen strekken zonder dat ik tegen de koffer van een ander schop. Allemachtig wat wordt een mens moe van dat gerijd. Je zit de hele dag maar je spieren voelen aan of je een halve marathon hebt gelopen.’

Vijf minuten later zaten ze alledrie in een bad. Arie was er het eerst uit. Nog voor Bob aan zijn tweede badronde toe was zat hij in het restaurant een steak te eten die was aangeduid met het woord “big”, maar die in Nederland niet groot zou zijn genoemd, maar superreusachtig. De vrouw die hem bediende keek al snel vol verbazing toe. Ze had heel wat mensen heel wat T-bone steaks zien eten, maar nog nooit had iemand de lap vlees zo snel weggewerkt als Arie. Ze was getuige van een record dat niet snel gebroken zou worden en ze was blij dat ze het had mogen meemaken.

‘Snap je het nou?’ vroeg Jan de volgende ochtend aan het ontbijt. ‘Begrijp je nou hoe het kan? Gisterochtend waren we om zeven uur in de weer, maar vanmorgen kon ik er met moeite om negen uur uitkomen.’

Bob slurpte van zijn koffie. ‘Onderschatting,’ zei hij. ‘Bijna iedereen heeft het. Wat is nou een paar kilometer rijden in een auto met airconditioning. Maar elke keer als je uitstapt overbrug je tien, vijftien graden Celsius. In Nevada hadden we te maken met een droge hitte, maar in deze streken ligt de vochtigheidsgraad wel een beetje hoger.’ Hij trok aan de kraag van zijn shirt. ‘Moet je zien. Vanmorgen schoon aangetrokken en de vochtplekken zitten er nu al in.’

Arie wreef met een vinger stukjes spek en ei bij elkaar. ‘Eigen schuld. Iedereen hier moet alles zo nodig koelen. Hoe koeler



hoe beter. Maar als je van buiten komt dan sta je tien minuten te rillen. Als je niet constant een trui bij je hebt dan ben je niet best af. Warm, koud, vochtplekken van de warmte, rillingen van de airco. Als iets je afmat dan is het dat. Daar komt dan de zon nog bij die de halve dag in je ogen schijnt als je rijdt. Gisteren zat ik me al af te vragen hoe die vrachtwagenchauffeurs het volhouden.'

'Die zijn gehard, joh. Die weten niet beter.'

'Ammehoela, weten niet beter. Ze weten het wel degelijk beter, maar ze kunnen niet anders. De meesten worden per mijl betaald, wist je dat?'

Jan keek verbaasd naar zijn vriend. 'Per mijl?'

Arie wees naar Bob. 'Hij weet er meer van dan ik, waarschijnlijk. Gisteravond na het eten raakte ik aan de klets met een chauffeur. Hij verdient minder dan een dollar per mijl. Als hij doorjakkert haalt hij met gemak de 55 of 65 mijl per uur die op de meeste snelwegen is toegestaan. Maar als hij eet, slaapt, laadt en lost of in een file staat dan verdient hij geen cent. Daarom maken ze dagen van tien, twaalf of meer uren. De meesten zien er dan ook uit als zombies. En oud worden ze zelden. Volgens die chauffeur van gisteren dan. Hij was al twee maanden van huis, zei hij. Ik vroeg wat hij vervoerde. Hout, zei hij, boomstammen uit Alaska. Hij is dwars door Canada en Amerika naar het zuiden gehobbeld in vijf dagen tijd.'

Bob keek of hij zijn oren niet geloofde. 'Vijf?'

'Dat zei hij, ja. Zal hij een dag liegen dan is het nog snel. De afstanden zijn hier enorm.'

'Verklaart dat onze moeheid?'

'Zeker wel. Zon, het geschitter van het licht op het wegdek, de eentonigheid, de airconditioning. Je wordt er bekaf van, zei hij. Hij had er zelf nooit helemaal aan kunnen wennen.'

Jan at keurig het laatste stuk van zijn broodje op en legde zijn bestek precies in het gelid op zijn bord. 'Je zou denken dat je in zo'n kolossale vrachtwagen sneller moe wordt dan in een gerieflijke Dodge, maar blijkbaar is dat niet het geval. Of wij worden oude zeuren, dat kan ook. Kunnen we de hoofden trouwens even bij San Antonio houden?'

Arie liep weg en kwam terug met een nieuwe portie bacon, ei

en worstjes.

Jan keek naar het bord en maakte geluiden of hij een nummertje zat te stikken. 'Dit is je derde ronde al. Eet jij dat allemaal nog op?'

Arie keek hem opgeruimd aan. 'Wees maar blij. Ik heb het buffet genomen. Dat betekent dat ik een vast bedrag heb betaald. Voor 6 dollar en 95 centen mag ik zoveel eten als ik wil.'

'Twee klanten zoals jij en de prijs wordt 14 dollar 50,' zei Bob droog. 'Jan wil je hoofd lenen voor San Antonio.'

'Over een minuut,' zei Arie. 'Nog even wat sap halen.' Hij kwam terug met een kan sinaasappelsap en schoof het eerste worstje naar binnen. Na twee happen ei boog hij voorover. Hier is mijn hoofd. Zeg maar waar het bij moet, Jan.'

'Bij San Antonio, zei Jan stroef. 'Als we kans zien op te houden met de grappen, dan zijn we vanmiddag waar we wezen willen. Wat doen we dan. Gaan we in een hotel uithijgen of doen we iets constructiefs.'

'Ik ga eerst naar de Alamo,' zei Bob snel, 'en daarna naar La Villita. De Alamo heb ik altijd al willen zien en daar begin ik mee, want als ik dat niet doe dan schiet het er gegarandeerd bij in. Je zult het zien en beleven: we slaan de Alamo over en raken weer eens in ingewikkelde toestanden verzeild waar het einde van zoek is, met als gevolg dat we spoorlags moeten verdwijnen en ik nooit met eigen ogen zie waar Davy Crockett het loodje heeft gelegd.'

'Dat willen we niet,' zei Arie. 'Zonder Davy Crocketts loodje heb jij geen leven meer, dat beseffen Jan en ik volledig. Voor alle zekerheid ga ik met je mee. Ik wil ook zien waar die beruchte slag tussen Mexicanen en Texanen is gevoerd. Voor zover ik weet waren er overigens niet eens zoveel Texanen. De meeste lui in dat fort kwamen uit Tennessee. Dat ligt een machtig eind weg, maar ze hoorden dat er iets te knokken viel en reisden spoorlags naar San Antonio. Spoorlags, zeg ik en dat bedoel ik letterlijk. Ze hebben er hun paarden voor afgebeeld.'

'Ho wat,' protesteerde Bob, maar Arie negeerde hem. 'Wat doe jij, Janneman?'

Jan aarzelde. 'Ik dacht aan de shirts,' zei hij. 'Ik heb bij de re-

ceptie een stel folders opgepikt en ik weet zo'n beetje waar de toeristen uithangen in San Antonio. Waar toeristen zijn daar zijn winkels met kleding en daar moet ik ook zijn.'

'Hoeveel toeristen zijn er in San Antonio?' vroeg Arie. 'Drie per dag?'

'Miljoenen per jaar, zei Bob snel. 'San Antonio gaat door voor een van de mooiste steden van Amerika. Niet van Texas. Van Amerika. Er moeten daar honderden winkels met kleding zijn.'

'Des te beter,' zei Jan 'Het betekent dat ik me niet zal vervelen. Gaan jullie maar lekker naar de Alamo en naar La Villita, ik ga naar de winkels.'

Bob stootte Arie aan. 'Zie je onze modepop genieten? Als hij op stoot, is blijft hij drie dagen onder water.'

'Leve de lol,' zei Arie. 'Gaan we alle drie naar hetzelfde hotel?' Dat was het soort verrassende vraag waar Arie het patent op had.

'Omdat?' vroeg Bob.

'Hoezo?' wilde Jan weten.

'Omdat ik af en toe nog wel eens aan Cree denk,' zei Arie droog. 'Ik eet, dus ik denk, zei de filosoof. Ik denk dat als Cree ons wil opvangen hij alleen maar in La Villita hoeft te gaan zitten, want hij weet dat we daar naar toe moeten.'

'Kan dat kwaad? Dat hij ons opvangt, bedoel ik?'

Arie haalde zijn machtige schouders op. 'Ik zou het niet weten. Waarschijnlijk niet. Maar we hebben geen omweg gemaakt van honderden kilometers om ons door Cree in La Villita te laten vangen. Als Samson tegen hem zegt: Ga naar San Antonio, dan doet hij dat, zoveel is me wel duidelijk. Maar ik kan Cree uitstekend een poosje missen.'

'Dus...'

'Dus zou ik zeggen: laat Jan een ander hotel nemen. Je weet nooit waar het goed voor is en in het verleden is gebleken dat het uiterst handig is als een van ons zijn eigen weg kan gaan. Bob en ik zijn de hoofdmacht. Jan is de cavallerie. Als wij in de problemen komen dan steken we de trompet en dan komt Jan aan galopperen, precies zoals het gebeurt in de honderden cowboyfilms die in een van de zuidelijke staten zijn opgeno-

men.'

Jan leunde achteruit en keek zijn volvette vriend vol argwaan aan. 'Kan het zijn, waarde Arie,' zei hij langzaam, 'is het eventueel mogelijk dat jij in je eindeloze slimheid ook al een klein hotelletje voor jezelf hebt uitgezocht?'

Arie glimlachte breed. 'Een kleintje,' zei hij opgewekt.

'Een kleintje met kamers van 200 dollar per nacht misschien?'

Aries glimlach werd een grijns. 'Het kan ietsje minder zijn, maar waarschijnlijk niet.'

'Mag ik de naam van het hotel weten?'

'Ja hoor,' zei Arie. 'Die mag je weten.'

Jan maakte een nijdig gebaar. 'Nou. Waar blijft-ie dan. De naam. Kom op. Het Hyatt?'

'Bijna goed,' zei Arie en hij keek gelukzalig. 'Het Palacio del Rio Hotel.'

Jan hield zijn hoofd scheef. 'Is dat even protserig als ik vrees dat het is?'

'Ongetwijfeld,' zei Arie. 'Maar het ligt tegen La Villita aan en dat is zeer meegenomen. Het schijnt dat de vochtigheidsgraad in San Antonio om deze tijd van het jaar rond de 97 procent ligt en de temperatuur ruim boven de 30 graden. Celsius, natuurlijk. Ik ben echt niet van plan voortdurend nodeloos einden te lopen. Wat ik uitgeef aan de kamer bespaar ik op taxi's moet je maar denken.'

Jan maalde met zijn kiezen. 'O, moet ik dat maar denken.'

Arie knikte vriendelijk. 'Dat moet je maar denken, dat houdt je op de been.'

Jan zat een potje te knarsetanden en keek daarna Bob aan. 'En jij?'

'Ik moet met Arie mee,' zei Bob. 'Ik bedoel: ik wil wel anders, maar ik kan niet. We gaan samen naar de La Villita Company, dus waar Arie gaat daar moet ik ook gaan. Niets aan te doen.'

'Juist,' zei Jan. 'En waar hebben de heren hun kennis opgedaan aangaande het hotelwezen in San Antonio als ik vragen mag?'

'Ook dat mag je vragen Arie heeft ook folders gehaald bij de receptie. Ze hebben er hele mooie.'

Zonder een woord te zeggen drukte Jan zijn stoel achteruit en beende hij de eetzaal uit.

‘Die Jan,’ lachte Arie. ‘Het is altijd een feest om hem te stangen.’

‘Ik ben benieuwd hoe lang het duurt,’ zei Bob.

‘Voor hij merkt wat de huidige naam van het Palacio del Rio Hotel is, bedoel je?’

‘Precies, bolle. Toevallig weet ik welk hotel je bedoelt en Jan is bezig er achter te komen. Ik denk dat er binnen drie minuten een ernstige ordeverstoring ontstaat bij de receptie. Als ik straks een klaaglijk gehuil hoor dan maak ik dat ik weg kom, dat verzeker ik je.’

Arie keek met een benauwd gezicht naar zijn buik. ‘Ik zou graag met je meerennen, maar ik vrees dat ik te ruim heb getafeld. Ik vang de klap wel op.’

Zwijgend bleven ze wachten en ze hielden hun adem in toen Jan plotseling in de deuropening verscheen.

‘Folders gescoord, Janneman?’ vroeg Arie minzaam.

Jan knikte.

‘Zijn we dan nu klaar om te vertrekken?’ vroeg Bob.

Jan knikte.

‘Zit je iets dwars, Jan?’ wilde Arie weten.

Jan schudde zijn hoofd.

De hele weg naar San Antonio zei Jan niet meer dan nodig was. Geen klacht kwam over zijn lippen toen hij uitstapte bij het Hilton. Pas toen hij geholpen had met het binnendragen van de bagage van zijn vrienden zei hij op de meest neutrale toon die hij kon opbrengen: ‘Houden jullie de Dodge maar. Ik neem een taxi. Naar het Emily Morgan Hotel. Dat is nog net een graadje duurder dan dit Hilton. Ik neem wel aan dat we de kosten optellen en door drie delen. In dat geval ben ik dus het best af. Tabee.’

## *BOBS FEESTELIJKE NACHTMERRIE*

‘Lekker gezellig hok,’ zei Arie. Hij stond in het midden van kamer 502 en maakte langzaam een rondje. ‘Twee grote bedden een paar stoelen, een kast met televisie en een stapeltje reclamedrukwerk. Of je in een Hilton staat in San Antonio of in New York, er is geen verschil.’

Bob smeed een koffer op een van de bedden. ‘Zeur nou niet, dikke. Dat weet je allemaal al lang. De Hilton hotels zijn voor zakenlieden. Ze blijven zelden lang en het enige wat ze willen is dat overal hetzelfde kastje op dezelfde plaats staat, dat is handig voor als je midden in de nacht wakker wordt. Er is een bad, dat is het belangrijkste. Ga ik eerst of wil jij?’

‘Ga maar,’ zei Arie. Hij liep naar het raam en drukte zijn voorhoofd tegen de ruit, terwijl hij uitkeek over een husje huizen dat bijna verscholen was tussen het groen. ‘Dus daar achter die bomen ligt La Villita.’

Bob had het bad aangezet en hield een hand onder de straal om de warmtegraad te controleren. ‘Wat zeg je?’

‘Dat daar La Villita moet liggen.’

‘Straks,’ riep Bob. ‘Tot nader order ligt nergens iets. Eerst een bad. Als je dit tenminste bad mag noemen Het is meer een zitje met badmogelijkheden. Je kunt er alleen in liggen als je je knieën optrekt tot onder je oksels.’

Arie keek een poosje peinzend naar buiten en liep vervolgens naar de badkamerdeur. ‘Ik maak even een rondje, Bob. Dat inweken van jou duurt toch uren.’

‘Waar ga je naartoe, naar La Villita?’

‘Het ligt vlak bij. Ik maak een toeristisch rondje en kom dan terug.’

‘Als je maar weet dat ik straks eerst naar de Alamo ga. Ik heb het voorgevoel dat ik dat beter zo snel mogelijk kan afwerken. Zorg trouwens dat ze je daar niet te lang zien. Ik denk wel dat je opvalt met je rooie kop en wie weet hoe lang we er nog samen moeten rondspankeren.’

Arie haalde hoorbaar zijn neus op. ‘Over een uur ben ik terug.’  
Bob blies zeepbellen uit. ‘Wat zei je? Ik kreeg shampoo in mijn mond. Dat spul schuimt of ik aan het bellen blazen ben en het smaakt smerig.’

‘Moet je maar geen hotelshampoo nemen, sufhoofd, dat weet je toch. Ik ben over een uur terug, zei ik.’

Bob antwoordde iets dat niet te verstaan was. De zeep was uit zijn handen gegleden en hij probeerde die terug te vinden. Dat was een hele toer, zelfs in het mini-bad, en daar verbaasde hij zich zeer over.

Arie had dagen stilgezeten in de Durango en in die tijd had hij een geweldige hoeveelheid voedsel tot zich genomen die was omgezet in pure energie. Van die energie wilde hij een deel kwijt, maar niet via het lukraak aflopen van een paar dozijn zongebloerde straten. Hij liep naar de receptie, werd daar verwezen naar een winkeltje en schafte zich een deugdelijke plattegrond aan van San Antonio.

‘Niet zo’n onbruikbaar ding waar alleen de toeristische attracties in staan,’ zei hij. ‘Ik wil een plattegrond met een compleet stratenregister.’

Die was voorhanden, maar de vrouw die het winkeltje dreef en er uitzag alsof ze iedere klant aan zich wenste te binden schoof hem een folder toe. ‘Neem deze ook maar,’ zei ze met een glimlach die van haar mondhoeken doorliep tot onder haar lila geverfde haar. ‘Alles wat je moet weten staat op dat kleine kaartje in het midden. De Alamo, Market Square en natuurlijk de Paseo del Rio.’ Ze hoog zich samenzweerderig voorover. ‘De Paseo begint net buiten het hotel,’ zei ze trots. ‘Je loopt het terras af en je bent er.’

Arie knikte. ‘U vindt dat ik onverwijld...’

De vrouw knikte enthousiast. ‘Beslist. Meteen. Jij zeker.’

Arie had vaag het gevoel dat hij bij zijn neus werd genomen. ‘Ik zeker? Waarom ik?’

De vrouw keek hem taxerend aan. ‘Paseo del Rio is Spaans voor River Walk. De San Antonio River maakt een lus door het centrum. Langs die lus is een wandelpad aangelegd.’

Arie trommelde op zijn buik. 'Ik moet wandelen van u, begrijp ik.'

De vrouw schudde haar hoofd. 'Ik dacht niet aan wandelen. Ik dacht aan eten.' Ze aarzelde en bloosde een beetje. 'Ik zag je en ik dacht: die houdt van eten. Langs de hele River Walk staan eethuizen en restaurants. Er zijn er honderden, dus... eh...'

Arie maakte een kleine buiging. 'Dat is het,' zei hij. 'Honderden eethuizen. Ik begin vooraan en eet me de hele rivierlus rond. Dank u vriendelijk. Ik begin meteen.'

Hij pakte de plattegrond en de folder en wandelde energiek naar buiten. Daar bleef hij met een ruk staan.

'Lieve tante Teuntje,' mompelde hij vol ontzag. 'Dit is niet heet meer, hier is sprake van verschroeijing. Het is net of ze deze stad hebben natgesproeid en er daarna een hete deken over hebben gelegd om te voorkomen dat er vocht zou ontsnappen.' Hij hapte naar adem en stapte achteruit de schaduw in. 'Ik vrees dat ik een route zal moeten uitstippelen die uitsluitend in de schaduw ligt. Het lijkt wel of het hier warmer is dan op dat eiland in de Stille Zuidzee. Daar was nog wind, maar zo te voelen doen ze in deze stad niet aan welke vorm van luchtverplaatsing dan ook.'

Hij raadpleegde de plattegrond, liep een eindje in de richting van La Villita en zag een stuk open terrein voor zich dat vol in de zon lag. Hij gaf een knor en keek naar een bordje waarop Paseo del Rio stond en dat wees naar een groep bomen die een terras vol tafels en stoelen omzoomden.

Eerst in alle rust wennen, dacht Arie en hij liep via het terras naar een wandelpad van ruim een meter breed dat langs water voerde. Op zijn gemak volgde hij het pad, samen met duizenden luchtig geklede mensen die er uit zagen of ze enkele uren tevoren door een bus waren gedropt. Links was het water en rechts een onafzienbare rij restaurantjes met terrassen die hoopvol stonden. Werkelijk elke beschikbare plek was gebruikt voor het plaatsen van meubilair, zelfs op de smalle strook grond tussen water en pad stonden tafeltjes en stoelen. De meeste stoelen waren bezet door lieden die geweldige bekers ijs voor zich hadden staan en liters drank. Tien minuten weer-



stond Arie de verlokkingen en toen zeeg hij neer op een klapstoeltje dat de breedte had van een van zijn hambillen. De stoel kraakte en Arie luisterde zorgvuldig. De voorkant van de zitting ging anderhalve centimeter naar beneden en hield op met krukken.

Als de zitting het houdt dan houd ik het ook, dacht Arie tevreden. Hij bestelde drie glazen cola met ijsblokjes en wees naar een belendend tafeltje waarop een coupe ijs stond van werkelijk formidabele afmetingen. 'Die,' zei hij.

De serveerster in Spaanse klederdracht wees naar een tamelijk groot terras. 'Daar is nog ruimte,' zei ze terwijl ze schuin naar de stoel keek.

Arie strekte voorzichtig een been en richtte zijn aandacht op de zitting. 'Is daar schaduw?'

'Ja,' zei het meisje. 'En koelte ook. Niet veel, maar binnen hebben we koeling en de deuren staan open, dus als u vlak bij de ingang gaat zitten...'

Twee minuten later zat Arie op een rieten stoel van kloeke omvang en keek hij welwillend naar het meisje dat eerst de stoel naast de rivier inspecteerde en daarna cola voor hem neerzette. 'Verwacht u iemand?' vroeg ze vriendelijk.

Arie keek naar het rijtje glazen. 'Dorst,' zei hij. 'Dit is voor mezelf.'

Het meisje keek of ze er alles van wist en sleepte de enige stoel die nog vrij was weg van Aries tafeltje.

Ideaal, dacht jongeheer Roos. Een tafel, een stoel, drankjes, straks een bak ijs en zowaar iets wat op koelte lijkt. Hij keek naar de rivier, naar de toeristen die in een eindeloze rij over het pad liepen en hoorde de muziek uit het restaurant vervagen. Hij sliep niet, maar wakker was hij evenmin.

Hij bleef lodderig zitten staren in het niets tot hij het ijs rook dat het meisje voor hem had neergezet. Zuchtend van tevredenheid nam hij een hap. Een beetje extra energie was nooit weg, vond Arie. Hij zat vlakbij het hotel en het uur was nog lang niet om.

Bob had al na een kwartier genoeg van het bad. Als hij zijn be-

nen onder water wilde hebben dan moest hij steil rechtop zitten en als hij zijn buik in de zeep wilde zetten dan moest hij zich onderuit laten glijden en zijn benen opkrullen. Elke keer als hij bewoog schoof hij over de rubberen antislipstroken die op de bodem van het bad waren geplakt en na een poosje had hij daar meer dan genoeg van.

‘Het Hilton kan het himbim krijgen met zijn badkamers,’ mopperde hij, terwijl hij zich overeind hees. Hij droogde zich af, viste een schoon shirt uit een koffer en vond dat het tijd werd voor beweging.

De Alamo, dacht hij, maar hij zag in dat hij voor een bezoek aan de befaamde missiepost wel iets meer dan een half uur nodig zou hebben. Stomweg in de lobby van het hotel wachten tot Arie terug zou komen was hem veel te saai en aan eten had hij niet direct behoefte.

‘Dat wordt dus La Villita,’ zei hij, terwijl hij snel een kam door zijn haar trok. ‘Met een beetje geluk kom ik Arie tegen, zo groot schijnt dat buurtje niet te zijn.’

Hij belandde in hetzelfde winkeltje als Arie, kocht dezelfde plattegrond en kreeg precies dezelfde folder mee van de vrouw die hem op het hart drukte de Paseo del Rio vooral niet te missen.

‘Nee,’ zei Bob afwezig. ‘Jaja. Ik zal de Rio Paseoën tot ik er bij neerval. Dank u vriendelijk.’

Ook hij deinsde een paar seconden terug toen hij de hete vochtige lucht op zich voelde neervallen, maar Bob had een massa minder vlees te torsen dan Arie en zijn bloeddruk was door de bank genomen net een tikkeltje lager.

‘Vooruit maar,’ zei hij tegen zichzelf ‘Koeler wordt het de eerste uren heus niet. Waar is de Villita ook weer.’

Lang hoefde hij niet te zoeken. Op honderd passen van het over-Amerikaanse Hilton stond hij in een andere wereld vol lage gebouwen die waren opgetrokken uit wit gesteente en die werden omgeven door weelderige bomen en honderden struiken met veelkleurige, sterk riekende bloemen.

‘Sodemepier,’ zei Bob vol bewondering tegen een vlinder die voor hem langs zweefde. ‘Sproeien ze hier vijf keer per dag of

valt er uitsluitend op dit stukje grond buitenissig veel regen? Es effe kijken of we ergens een bord zien waar La Villita Company op staat.’

Hij slenterde door de straatjes, zag borden die verwezen naar galerieën, naar pottenbaksters en naar een schoenlapper en kwam uit bij een openluchttheater met een podium waarvoor honderden stoelen waren geplaatst.

‘Maar geen Company. Zelfs niet iets dat aan het vervaardigen van shirts doet denken. Wat doe ik nu: teruggaan of vragen?’

Teruggaan was er niet bij, vond Bob. Hij had al lang in de gaten dat La Villita zo klein was dat je er moeilijk iemand kon missen, en heel zeker niet iemand met de afmetingen van Arie Roos. Vroeg of laat zou hij Arie tegenkomen en dat scheelde teruglopen naar het hotel. Maar vragen naar shirts, was dat nou verstandig of ongelooflijk stom?

Op verschillende plaatsen in de Mexicaanse wijk liepen groepjes toeristen. De meeste waren even luchtig gekleed als Bob en deden precies wat hij ook deed: rondjes draaien en kijken naar de huizen en de borden met verwijzingen naar bedrijfjes en eetmogelijkheden.

Ik ben een domme toerist, dacht Bob. Ik wil een shirt kopen en ik weet niet waar. Wat doe ik dus, ik ga vragen, heel onschuldig. Waar vraag ik, dat is het punt. Niet in een galerie en evenmin bij een pottenbakker, maar... Hij veerde op toen hij zag dat een van de huizen een kleine vitrine bezat waarin lange strengen kralen hingen.

Daar, dacht Bob. Waar kralen zijn daar vindt men in de regel poppetjes, riemen en andere toeristische heerlijkheden zoals prentbriefkaarten, te dure portemonnees en een hoekje met kleding.

Hij liep naar binnen en kwam in een klein vertrek met een lage zoldering en dozijnen rekken vol kettingen, sjaaltjes en ringen.

‘Ja?’ zei een vrouw die zich verhief van een stoeltje dat in een donkere hoek stond.

‘Ik, eh,’ zei Bob schutterig. ‘Ik zag kettingen en ik dacht: misschien hebt u souvenirs.’

De vrouw deed een paar stappen vooruit. Ze was klein en volgeladen met ringen, kralen en andere versierselen die rinkelden bij elke beweging die ze maakte. Ze glimlachte breed en wees rond met een hand die van zilver leek. 'Dit zijn souvenirs, dacht je niet?'

Haar stem klonk vriendelijk, maar Bob voelde zich warm worden. Rund, schold hij tegen zichzelf, dubbelgestreepte graskoe, wie vraagt er nu in een souvenirswinkel naar souvenirs. 'Ik bedoel kleding,' zei hij snel. 'Voor mijn vader enne, en mijn moeder en zo.'

De vrouw glimlachte. 'Ik heb kettingen,' zei ze. 'Je moeder heeft vast liever een ketting.'

Bob schudde koppig zijn hoofd. 'Shirts,' zei hij. 'Iemand vertelde me dat ik ze hier kon krijgen.'

'Krijgen?'

Zweet brak uit op Bobs voorhoofd. 'Kopen natuurlijk, niet krijgen. Allicht, kopen.'

Hoe het kwam wist hij niet, maar hij had het akelige gevoel dat hij met de seconde meer begon te schutteren. Elke keer als hij naar de rinkelende vrouw keek die zich uitstekend leek te vermaken voelde hij zich warmer worden.

'Ze zeiden dat ik bij de Villita Company moest zijn,' zei hij en hij probeerde geloofwaardig te klinken. 'Bij de Villita Company hebben ze shirts. Dat zeiden ze.'

De vrouw knikte en de metalen kammen, waarmee ze haar zwarte haar bij elkaar hield tot een constructie dat een kunstwerk op zichzelf was, leken honderden lichtflitsen af te vuren. 'Wie zeiden dat?'

'Ze,' zei Bob die een licht gevoel van wanhoop kreeg. 'Mensen die ik daarginds sprak.' Hij maakte een slappe beweging met een hand en vroeg zich af welke kant hij stond op te wapperen.

'O, die mensen,' zei de vrouw. 'Wat voor shirts bedoel je?'

Bob kreeg last van een gevoel van ernstig onheil en hij deed een stap achteruit. 'Laat u maar,' zei hij snel. 'Ik probeer wel ergens anders. Misschien heb ik me vergist.'

De vrouw kwam dichterbij en legde een hand op Bobs arm.

‘Rustig maar, jongen. Het geeft toch niet dat je niet weet waar je zijn moet? Ik denk dat ik je kan helpen.’ Haar glimlach werd nog breder. ‘Bedoel je goedkope T-shirts?’

Bob schudde zijn hoofd, bedacht toen dat hij beter had kunnen knikken en gooide zijn voorhoofd met de snelheid van het licht naar voren. Zijn nekspieren kraakten ervan.

‘Nee,’ zei de vrouw. ‘Ik denk dat jij niet iemand bent om je ouders iets goedkops te geven. Jij zoekt de Villita Company voor iets moois.’

Bob wreef over zijn nek en hoopte dat er deze middag nog een behoorlijke volzin uit zijn mond zou komen. ‘Ja,’ zei hij. Een echte volzin was het niet, maar duidelijk was het wel.

De vrouw knikte. ‘Daar hoef je toch niet van die rare bewegingen bij te maken?’ zei ze, terwijl ze bleef stralen. ‘Vroeger zat hier een bedrijf dat kleding maakte. Ik ken iemand die weet waar het naar toe is gegaan.’

Ze liep naar de deur en Bob haalde opgelucht adem. Als ze iemand gaat halen dan smeer ik ‘m, dacht hij. Dit gesprek had helemaal niet plaats moeten vinden en zeker niet in deze vorm. Ik kan beter maken dat ik een eindje uit de buurt kom. Hij zette zich schrap, maar hij kreeg geen schijn van kans. De vrouw bleef in de deuropening staan, stak twee vingers in haar mond en floot zo schel dat een kat een krijs gaf en wegschoot onder een struik.

Een in het wit geklede man kwam te voorschijn en de vrouw riep iets in het Spaans. De man schreeuwde terug en verdween. Zes tellen later kwam er een man te voorschijn die als twee druppels water op de eerste leek.

‘Dat is Lupe,’ zei de vrouw. ‘Hij weet alles van shirts.’ Ze bleef in de deuropening staan tot de man vlak bij haar was en ging toen pas een stap opzij. In het zonlicht fonkelde ze nog aanzienlijk meer dan binnen en ze zag er uit als een bewegend beeld waarop honderden spotjes waren gezet. ‘Lupe spreekt een beetje Engels, maar misschien versta je niet alles,’ zei ze en ze klonk nog opgewekter dan tevoren. ‘Ik zal Lupe vertellen wat hij moet doen en dan zal hij je alle shirts laten zien die hij heeft.’ Ze zag dat Bob iets wilde zeggen, maar hief een arm met

zeker 75 fonkelbanden en ratelde een serie zinnen in het Spaans. De man knikte, zei een paar woorden terug en sloeg een arm om Bob heen. 'Vriend,' zei hij en hij trok Bob mee.

'Toe maar,' zei de vrouw die zag dat Bob zijn hakken achter een van de ronde stenen probeerde te zetten waarmee hele delen van het wegdek waren geplaveid. 'Je hoeft niet bang te zijn. Lupe zorgt voor je. Hij heeft feest vandaag, dus je treft het.'

Bob gaf het op toen Lupe zijn arm steviger om hem heen knelde en hem met een ruk meetrok. 'Vriend,' zei hij en hij toonde een serie gouden tanden waar de vonken van afspatten.

Iedereen heeft hier goud aan, op of in zich, verzuchtte Bob. Iedereen lacht, maar waarom ben ik dan niet blij? Hij keek om zich heen, zag dat het straatje verlaten was en zuchtte. Gewillig liet hij zich meevoeren door Lupe die zijn arm als een tang om hem heen hield en hem elke vierde seconde verzekerde dat hij een vriend was.

Laten we het hopen, dacht Bob met galgenhumor. Misschien heb ik te maken met de meest opgewekte man die ooit in het shirtwezen heeft gezeten, maar ik heb er een hard hoofd in. Ik heb in elk geval wel iets bereikt, dat is helderder dan de mooiste flonker die mijn nieuwe vriend me per boventand toezendt.

Arie was een half uur later dan hij had afgesproken terug in het Hilton. Hij schoof de computerkaart in het slot en duwde de deur van kamer 502 open.

'Weg natuurlijk,' stelde hij vast. 'Bobbie heeft vijf minuten op me gewacht en is naar de Alamo gegaan. Wat doe ik nu? Ook naar die missiepost die wekenlang een fort was of eindelijk naar La Villita?'

Hij liep naar de badkamer en liet een straal water over zijn rode haren lopen. Toen hij zich een graad of twee afgekoeld voelde draaide hij de kraan dicht.

'Villita natuurlijk,' bromde hij. 'Als ik naar de Alamo ga dan zul je zien dat Bob daar net is vertrokken en dan blijven we de

hele dag achter elkaar aan hobbelen. Bovendien is de Alamo me te ver weg.'

Hij keek rond om te zien of er een briefje van Bob lag, belde de receptie waar men hem verzekerde dat er geen post was, en liep de hitte weer in.

Het kostte hem weinig moeite om vast te stellen dat La Villita klein was en dat aan geen enkel huis een bord hing waarop een verwijzing viel te lezen naar een bedrijf dat shirts maakte of verkocht.

Na twee rondjes hield Arie op met het bestuderen van de gevels en ging hij zitten op een stapel stenen die keurig in het gelid waren geplaatst naast een postkantoortje, dat vooral leek te bestaan uit een solide gesloten deur waarvan het raam was afgedekt met ijzersmeedwerk en een vervelozе brievenbus. Het kantoor lag aan de rand van de wijk aan een korte zijstraat en het enige mooie eraan bestond uit het feit dat er veel schaduw was.

Arie zat op de stenen tot hij last van zijn achterwerk kreeg en zag honderden toeristen in groepen en groepjes aan zich voorbij trekken. Af en toe passeerde er iemand met een Mexicaans uiterlijk en Arie nam aan dat het inwoners van La Villita betrof, of mensen die beroepshalve in de wijk moesten zijn. Bob zag hij niet en dat begon hem na verloop van tijd te bevreemden.

Hij raspte een duimnagel waar een scheurtje in was gekomen langs zijn roofdiergebit tot de rand glad was afgesleten en vroeg zich af hoe lang iemand als Bob zou rondlopen in een toeristische trekpleister als de Alamo.

Een uur, besloot Arie. Maximaal. Waarschijnlijk minder. Maar waar, voor de gloeiende gloriédrommel bleef Bob dan? Was hij teruggegaan naar het Hilton en zat hij in de riante lobby op Arie te wachten? Er was natuurlijk maar één manier om daar achter te komen. Arie zuchtte, zette zich af tegen de stenen, en wandelde terug naar het hotel. Geen Bob in de lobby. Geen Bob in de kamer. Nergens een bericht.

Arie begon aan zes kanten tegelijk nattigheid te voelen en werd ineens verschrikkelijk actief. Hij scheurde een vel van het

blok hotelpapier dat op het nachtkastje lag en schreef met duidelijke letters: 'Ben in Villita en blijf daar, de Rooie Roos.' Hij legde het vel vlak bij de kamerdeur en liep in versnelde pas naar de lift.

Ergens klopt iets niet, dacht Arie. Ergens klopt iets in het geheel niet. Voor de derde keer die middag liep hij de zon in, maar dit keer negeerde hij de warmte.

Bob had het gevoel dat hij langzaam maar zeker gek werd. Hij was door een breedlachende Lupe meegetrokken naar een gebouw van twee verdiepingen en de trap naar de bovenverdieping opgeduwd. Aan twee kanten van het gebouw liep een brede veranda waarvan het grootste deel werd ingenomen door tafels die vol stonden met alle denkbare soorten exotisch fruit en twee enorme barbecues. Van een van de barbecues steeg een sliert rook vrijwel rechtstandig omhoog.

Lupe wees naar het fruit en blikkerde weer eens met zijn tanden. 'Feest,' zei hij. 'Fiësta. Vrienden. Jij vriend.'

Hij trok Bob mee en opende de laatste van de deuren langs de veranda. 'Vriend,' zei hij en hij duwde Bob naar binnen.

Het was een kleine kamer, maar wel een die op de breek was ingericht. Precies in het midden stond een tafel die er uitzag of hij was gemaakt van een geweldig blok hout waar zo min mogelijk van was weggehakt. Langs twee van de wanden stonden lage kasten op dikke bolpoten. De voorkanten waren versierd met snijwerk. De bovenkanten zaten vol kerven die ontstaan moesten zijn doordat iemand er regelmatig met een mes in stak of op sloeg met een klein model bijl.

Lupe liep naar de grootste kast en trok een deur open.

'Fiësta,' zei hij. 'Drinks.' Hij zette een hand tegen zijn mond alsof hij gulzig dronk en toverde een glas te voorschijn en een buikfles in een rieten mand.

Hij wees van de fles naar Bob. 'Fiësta. Drinks.'

'Jaja,' zei Bob en hij deed een stap achteruit.

'Drinks,' zei Lupe weer en hij schonk het glas vol met wat er uitzag als wijn, maar rook als pure alcohol waar voor de kleur een scheutje vruchtensap door was gemengd. Een klein



scheutje.

‘Fiësta,’ herhaalde Lupe.

Bob knikte. ‘Feest,’ zei hij terwijl hij weer een stap deed. ‘Groot feest. Met drankjes. Wild feest. Hahaha. Leve het feest.’ Hij bereikte de deur en pakte met een hand de klink beet. ‘Feest,’ riep hij, terwijl hij trok. De deur zwaaide open en Bob deed een stap. Dat deed ook de man die achter de deur had gestaan.

De klap kwam flink aan, maar de man die naar binnen wilde was aanzienlijk steviger van postuur dan Bob en hij veegde jongeheer Evers naar binnen. Bob verloor zijn evenwicht en struikelde door de kamer tot hij met een bil de tafel raakte. Langzaam, alsof het een vertraagde beweging was, viel hij achterover. De klap waarmee zijn achterhoofd het hout raakte deed het tafelblad bijna trillen. Bijna. Net niet helemaal, daarvoor was het te dik.

Jongeheer Evers trilde wel. En in zijn hoofd gonsde het. Groggy lag hij op de tafel en als door een mist zag hij twee stralende hoofden boven zich verschijnen.

Het kleinste hoofd was van Lupe. ‘Fiësta,’ zei hij en zijn tanden schitterden. Hij wees op een aanzienlijk steviger man wiens hoofd was voorzien van een snor. ‘Moha,’ zei hij. ‘Ik Lupe, hij Moha. Wij fiësta. Drinks.’

Lupe lachte en Bob was er zeker van dat hij de snor van de andere man zag bewegen.

Moha, dacht hij. Is dat echt een naam of versta ik het verkeerd. En die trillende snor, betekent dat lachen? Hebben ze nou echt feest en zijn ze aan de pimpel geweest of staan ze me zwaar te belatafelen?

Hij schudde zijn hoofd en kwam langzaam overeind. ‘Drinks,’ zei Lupe. ‘Vriend.’ Hij probeerde Bob een glas te geven.

Bob wees op zijn maag. ‘Niks drinks. Honger. Eerst eten. Voedsel.’

Lupe keek hem aan en prevelde de woorden na. Ineens klaarde zijn gezicht op. ‘Food. Jij food.’ Hij trok Bob overeind, klopte hem uitbundig op een schouder en ratelde een dozijn zinnen Spaans.

Moha zei iets terug en barstte daarna in lachen uit. ‘Food,’ zei

hij. 'Fiësta. Drinks.'

Ook hij bonkte op Bobs schouders en daarna omarmde hij hem.

'Nee,' zei Bob en hij probeerde zich los te maken.

'Yes,' zei Moha. 'Yesyesyes. Fiësta. Vriend.'

Hij bleef tegen Bob aangeklemd staan tot Lupe terugkwam met een houten plank waarop een lap vlees lag, omkranst door fruit.

Hij legde de plank op tafel en wees weer eens naar Bob. 'Food,' zei hij. 'Fiësta.' Hij pakte de bolle fles. 'Drinks.'

'Ja,' zei Bob met een licht gevoel van duizeligheid. Zelden was hij in een situatie beland waar hij zo weinig vat op had.

Hij kreeg ruim de tijd er over na te denken, want Lupe pakte Moha bij een mouw en trok hem mee het vertrek uit.

De deur ging dicht en Bob hoorde duidelijk het geluid van een grendel die voor de deur wordt geschoven. En zo te horen was het een zware grendel.

Arie was teruggekeerd naar de stenen naast het postkantoor en zag door de bomen heen de zon langzaam zinken. Veel koeler was het nog niet, maar hij verbeeldde zich dat hij een enkele keer een zucht wind voelde.

Hij bedacht 23 redenen voor Bob om niet in het hotel of in La Villita te verschijnen en aan minstens 20 ervan zaten sombere kanten.

Toen hij had vastgesteld dat er iets heel erg mis moest zijn met de acties van de jeugdige heer Evers kwam hij tot een heel logische conclusie: Bob had de Villita Company gevonden en was daarna in een situatie verzeild geraakt die hem letterlijk of figuurlijk aan handen en voeten bond. De enige manier om in zijn buurt te komen was natuurlijk... zelf de Company zoeken. Maar niet door met tromgeroffel en trompetgeschal door de straten van deze wijk te banjeren, beloofde Arie zichzelf. We zullen iets subtieler op moeten treden. Laat ik nu eerst eens iets doen dat zo voor de hand ligt dat geen van ons drieën er aan heeft gedacht. Laat ik eens in een telefoonboek kijken of daar een La Villita Company in staat vermeld. Waar kijkt een mens in een stad waar hij niet bekend is in het telefoonboek?

In een postkantoor natuurlijk. Laat ik daar nu als een oververhitte karbouw meer dan anderhalf uur naast hebben gezeten. Voor het eerst die middag besteedde Arie serieuze aandacht aan het postkantootje. Hij herinnerde zich vaag dat hij een keer iemand naar binnen had zien gaan, maar zeker was hij niet.

‘Zo zie je maar weer,’ mompelde hij. ‘Zelfs soezen kan niet als je op avontuur ben. Is dit postkantoor in gebruik of staat het hier alleen te staan als een herinnering aan vroegere tijden?’

Hij liep naar de grote brievenbus en lichtte de klep op. Onderin lagen prentbriefkaarten. Een flink stapeltje kaarten zelfs, zag Arie. Betekende dit dat de bus alleen maar werd geleegd als een beampte daar toevallig zin in had, of kwam er dagelijks iemand langs en was de lichtungstijd bijna aangebroken? Arie bleef breeduit voor de brievenbus staan en dacht na over het klassieke probleem.

Als ik weg ga dan komt er twee minuten later iemand, daar kan ik gif op innemen. Als ik blijf staan dat verschijnt er drie dagen lang geen mens. Rara, wat doe ik? Inderdaad, ik loop naar de deur en rammel.

De deur was stevig en het smeedwerk nog veel steviger, maar Arie had een flinke rammel over zich en geluidloos was zijn actie niet.

Na de derde duw tegen de deur kwam een jongetje aanlopen. Hij zag er klein uit en erg Mexicaans, maar zijn Engels liet aan duidelijkheid niets te wensen over.

‘Dicht,’ zei hij.

Arie gaf nog een duw, meer uit gewoonte dan uit overtuiging. ‘Gaat dit kantoor nog open?’

Het jongetje knikte.

‘Wanneer?’

Het jongetje haalde zijn schouders op. ‘Straks. Of morgen.’

Arie zuchtte. ‘Telefoonboek,’ zei hij. ‘Ik zoek een telefoonboek.’

‘Waarom?’ vroeg het jongetje.

Arie zuchtte en bedwong zijn aanvechting om te gaan gillen. ‘Omdat,’ zei hij vriendelijk, ‘ik wil bellen. Om te bellen moet ik weten wat het nummer is van degene die ik wil bellen.’

Comprende?’

Het jongetje snapte het bovenste best. ‘Hier is geen telefoon,’ zei hij. ‘Daar is een telefoon.’ Hij wees naar een punt achter het postkantoor.

Arie keek om. ‘Waar dan?’

‘Het theater,’ zei het jongetje. ‘Twee telefoons. En een boek.’ Hij liep weg en wenkte. ‘Hierlangs.’

Zonder een woord te zeggen volgde Arie hem en achter elkaar liepen ze over een klinkerweg naar de plak asfalt voor het openluchttheater waar honderden stoelen stonden.

‘Daar,’ zei het jongetje en hij wees naar twee deels overkapte telefoons die tegen de muur waren geschroefd. ‘Rechts is een telefoonboek.’

Arie maakte een buiging. ‘Dank je,’ zei hij ‘Gracias.’ Hij verwachtte dat de jongen weg zou lopen, maar dat bleek niet het geval. Het jongetje volgde hem als een schaduw en bleef op minder dan een meter afstand staan toen Arie het telefoonboek van San Antonio pakte en doorbladerde.

‘Juist,’ zei Arie korte tijd later, en zijn stem klonk sinister. ‘Geen La Villita Company. Niet bij de L van La, niet bij de V van Villita en niet bij de C van company. Zelfs niet bij de K van kleding. Het was ook te mooi om waar te zijn. Het was bij nader inzien ook niet zo’n heel goed idee. In een telefoonboek treft men in de regel namen aan van personen. Ook van bedrijven, maar lang niet van allemaal. Bedrijven vindt men het snelst via personen, of via de gele gids. Een persoon heb ik niet en een gele gids evenmin. Ik heb alleen een ondermaats jongetje dat me staat aan te staren met kijkers als knickers.’ Hij zuchtte diep en zag het jongetje verschrikt een stap achteruit doen. ‘Yellow pages,’ zei hij. ‘De gele gids, waar vind ik die?’

Het jongetje haalde zijn schouders op.

‘Ik zoek een Company,’ zei Arie. ‘In La Villita.’ Hij aarzelde, keek recht in twee uiterst onschuldige bruine ogen en besloot het er op te wagen. ‘Shirts,’ zei hij en hij trok aan zijn doorzweete hemd. ‘Hemden. Shirts. Maken ze die in de Villita?’

Het jongetje knikte.

‘Waar?’ vroeg Arie gretig.

‘Daar,’ zei het jongetje en hij wees weer naar een onbestemd punt.

Arie diepte een dollarbiljet op uit zijn broekzak en ging op zijn hurken zitten. ‘Waar,’ vroeg hij opnieuw.

Het jongetje griste het biljet weg en deed een paar passen. ‘Daar,’ zei hij, en hij wenkte.

Maar dat was Aries bedoeling niet. Hij was geenszins van plan zich door een jongen van ruim beneden de tien jaar een bedrijf binnen te laten leiden, waar mogelijk - en hopelijk - Bob Evers in de buurt was. Hij bleef roerloos staan. ‘Leg het maar uit,’ zei hij. ‘Zo moeilijk kan het niet zijn.’

Dat was het ook niet. ‘Waar het feest is,’ zei het jongetje. ‘Het grote feest.’ Hij wees weer en toen Arie meer luisterde dan keek hoorde hij flarden muziek. Gitaren en een trompet, stelde hij vast. Typische Mexicaanse feestmuziek.

‘Daar?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei het jongetje en spurte weg.

Bob beleefde intussen zijn vrolijkste nachtmerrie. Na het vertrek van Lupe en Moha had hij het beste gedaan wat hij kon doen. Hij had gegeten tot hij vol zat en hij had een paar slokken genomen van het drankje dat Lupe had ingeschonken. Veel dronk hij niet en dat was maar goed ook. Na elke slok voelde zijn keel aan alsof ze werd dichtgeschroefd en daarna zijn slokdarm alsof er kokend lood door werd gegoten. Toen hij uitgeschrans was bekeek Bob de kamer van onder tot boven. Veel was er niet te zien. Aan twee zijden zaten ramen, maar die waren voorzien van luiken. In een van de luiken zat een spleet en daardoor kwam enig licht binnen maar het was onmogelijk er iets anders door te zien dan een reepje blauwe lucht. De kasten bleken buiten de drank niets anders te bevatten dan enkele glazen en een kapotte onderzetter van vilt die met een balpen was bekrast. Buiten de kasten was er op de lamp, die bestond uit een peertje dat aan een koperen fitting hing, en de tafel na in de hele kamer niets anders te vinden dan stof dat in een hoek bijeen was geveegd.

De lamp deed het niet, merkte Bob toen hij de schakelaar om-

zette, en dat was waarschijnlijk maar goed ook, want de constructie zag er niet uit of ze stroom kon verdragen. Stoelen ontbraken en daarom ging Bob op de tafel zitten. Hij had er ook op kunnen dansen of springen. Het meubelstuk was er stevig genoeg voor en er was niemand die er bezwaar tegen zou maken, eenvoudigweg omdat er niemand in de buurt was. In de verte hoorde Bob de geluiden van het verkeer en de eeuwige sirenes. Aan de achterkant klonken soms stemmen, maar nooit voor lang. Toeristen, gokte Bob. Geen halve-Mexicanen die me in elke zin uitleggen dat ze mijn vriend zijn en dat er feest is.

Na enige tijd kwam er een aanzienlijke verandering in deze situatie. Opnieuw klonken stemmen, maar ditmaal stierven ze niet weg. Ze namen sterk in kracht toe en werden gevolgd door geklos van schoenen op de trap naar de eerste verdieping. Het geluid van een trompet klonk en vlak daarna vielen gitaristen bij. 'Daar gaat de mogelijkheid om om hulp te roepen,' mompelde Bob. Zijn stem klonk nijdig, maar veel overtuiging zat er niet in, want hij had niet serieus overwogen veel kabaal te maken. De kans dat vriend Lupe binnen zou komen voor een nieuw feest leek hem veel te groot.

Er kwamen meer mensen de trap op en de geuren van geroosterd vlees begonnen de kamer binnen te dringen.

'De barbecue,' stelde Bob vast. 'Dat van dat feest was in elk geval niet gelogen. Op de veranda naast me is een feest aan de gang dat elke minuut groter lijkt te worden en in elk geval luidruchtiger. Ik ben benieuwd wat mijn aandeel zal zijn. Aan de geluiden te horen stoppen ze me straks een appel tussen mijn tanden en braden ze me als een speenvarken.'

Hij deinsde achteruit toen de deur werd opengegooid en Lupe binnenkwam, op de voet gevolgd door Moha. Allebei hadden ze een fles in de hand en daar zwaaiden ze vrolijk mee.

'Vriend,' zei Lupe. 'Drinks.' Hij wees met de fles naar Bob en toen die het hoofd schudde, nam hij een slok. Moha volgde het voorbeeld en daarna sloegen ze hun vrije arm om elkaars schouders. Hikkend van het lachen strompelden ze naar bui-

ten.

‘En weer gaat de deur op slot,’ gromde Bob. ‘Ze lijken starnakel dronken, maar ze vergeten de grendel niet.’ Hij ging op de tafel zitten en leunde met zijn kin op zijn vuisten. Feest, dacht hij somber. Vrienden. Drank. Dit is absoluut de vrolijkste gevangenneming die ik ooit het meegemaakt.

Arie bezag het feest van veilige afstand. Mannen en vrouwen klostten de trap op en af. Omdat er meer naar boven gingen dan naar beneden werd het op de eerste verdieping steeds drukker. Het orkest stond tegen de wand geperst en speelde op onregelmatige tijden. Soms zacht, maar meestal hard. Bij de barbecues was het dringen en Arie zag voor zijn geestesoog wat er zich afspeelde. Hij had de afgelopen uren ruim getafeld, maar de lucht in dit deel van La Villita deed hem bijna hijgen. Zijn tong hing uit zijn mond en hij voelde aandrang om naar de trap te stormen en onverwijld een lap vlees te veroveren. Het enige wat hem tegenhield was zijn plichtsbesef. Was daar, onder of achter het uitbundig gevierde feest, inderdaad een kledingbedrijf of had een ondermaats jongetje hem bij het been genomen?

Arie aarzelde nog steeds toen hij een jongen zag naderen die nog een slag kleiner was dan degene die hem naar het feest had geleid. Het joch liep kromgebogen onder het gewicht van een enorme ananas en een stuk vlees dat er uitzag als een T-bone steak van anderhalf pond.

‘Feest,’ zei de jongen. ‘Fiësta.’ Hij reikte het vlees en de ananas aan en pakte Arie bij een mouw. ‘Fiësta. Vriend.’

Arie rook aan het vlees, stelde vast dat het precies lang genoeg geroosterd was en nam een hap. Hij stond vast als een rots terwijl hij het vlees at en de ananas onder een arm gekneld hield. Toen hij het bot had bereikt en het jongetje nog steeds aan hem stond te trekken gaf hij zijn verzet op. Hij mikte de restanten van de steak in een afvalbak en draaide de ananas om in zijn handen. Verlangend keek hij uit naar een mes dat geschikt was om de vrucht mee te slachten.

Het moet worden gezegd dat er nog een lichte vorm van in-

nerlijk verzet was toen Arie de onderkant van de trap bereikte, maar lang duurde het niet. Het jongetje trok en over de leuning van de veranda lachten stralende gezichten hem toe. Minstens zes mensen wenkten hem en de woorden fiësta en vriend zoefden door de lucht.

Arie nam de eerste twee treden op eigen kracht en werd daarna door drie mannen in Mexicaanse kledij naar boven getrokken. Van twee kanten kreeg hij een glas aangereikt en een meisje in een rode operettejurk bood hem een schaal vruchten op sap aan die een bodemdoorsnee had van minstens dertig centimeter. Arie zette de ananas op een van de tafeltjes aan de wand, nam een slok, wachtte tot hij weer lucht kreeg, en stortte zich op de vruchten.

Niemand vroeg zijn naam, niemand stelde zich voor. Iedereen deed of Arie bij de familie hoorde. Toen hij tussen de happen door een vraag wilde stellen, hoorde hij het geluid verloren gaan in het geweld van het orkestje dat er op een geweldige manier de sokken inzette.

Arie at tot hij tot de bovenkaak was gevuld met vlees en vruchten en maakte daarna een beweging in de richting van de trap. Meteen kwamen twee mannen op hem af. Ze gingen links en rechts van hem staan en zeiden iets dat in het muzikale geweld verloren ging. De kleinste van de twee straalde en wees van zijn buik en zijn mond naar een deur achteraan de veranda.

‘Meer eten?’ vroeg Arie.

Hij betwijfelde of de mannen hem konden verstaan, maar ze knikten tot hun nekwervels kraakten en namen hem met zachte dwang mee. ‘Vriend,’ zei de kleinste. ‘Drinks.’

Hij schoof een zware ijzeren grendel weg en duwde de deur open. ‘Vriend,’ zei hij en hij duwde Arie naar binnen.

Bob had niet opgekeken toen de deur voor de zoveelste keer openging. Hij was er aan gewend geraakt dat het stralende duo Lupe en Moha op onverwachte momenten binnenstiefelde om hem drank aan te bieden waarna datzelfde duo na zijn weigering even stralend vertrok.



Hij zat op de tafel en keek richting voeten die hij naar voren en naar achteren bewoog op het ritme van de muziek. Hij hoorde de deur en nam vaag een gestalte waar die naar binnen werd geduwd. De gestalte bleef een ogenblik staan en stak daarna zijn armen voor zich uit. Een hand raakte Bobs schouder en Bob gaf een pets.

‘Kijk je een beetje uit, jij,’ snauwde hij.

‘Sorry. Wat? Wie? Bob, ben jij het?’

Bob liet zich van de tafel glijden en kreeg een weldadig gevoel over zich. Al geruime tijd zat hij zich verwijten te maken over de manier waarop Lupe hem in de maling had weten te nemen. De constatering dat Arie het er niet beter van afgebracht had, luchtte hem enorm op.

Hij besepte dat Arie die van de verlichte veranda de donkere kamer was binnengeduwd nauwelijks iets zag en hij legde een hand op een rolronde schouder. ‘Rustig, bolle. Stoelen zijn er niet, maar er is een tafel waar je beter niet tegenaan kunt lopen.’ Arie loosde een zucht als een windhoos en Bob voelde kubieke decimeters knoflooklucht langs zich waaien. ‘Zitten,’ zei hij kreunend. ‘Ik wil zitten.’

Bob boog zich bezorgd naar hem toe. ‘Ben je gewond?’

‘Steak,’ zei Arie. ‘Vruchten op sap. Ze hebben buiten feest.’

Bob gaf een grom en duwde Arie op de grond. ‘Daar zit je prima. De vloer is solide en redelijk schoon, al ligt er in de hoek een hoop stof. Ga zitten en vertel hoe je hier terecht bent gekomen.’

Arie ging voorzichtig zitten en drukte teder op zijn buik. Alles zat nog op de goede plaats en de extra bolling ter hoogte van zijn maag was verklaarbaar, vond hij. ‘Ik ben in de luren gelegde,’ zei hij. ‘In 27 luren tegelijk. Door een jochie van ruim onder de tien dat met moeite boven mijn knieën uitkwam.’

Bob sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Dan heb ik het beter gedaan dan jij,’ zei hij voldaan. ‘Mijn luren kwamen van een volwassene. Geen grote volwassene, maar toch. Zijn naam is Lupe en hij kent voornamelijk de woorden: fiësta, drinks, vriend en food.’

Arie schurkte zijn schouders tegen de muur. ‘Dan was dat jongetje nog maar halverwege. Hij hield het op fiësta en vriend. Ik neem aan dat jij dit vertrek aan alle kanten hebt bekeken?’

Bob maakte een onbestemd geluid. ‘Wat dacht je dan. Voor de ramen zitten luiken en op de deur zit een grendel. Vergeet uitbraakpogingen maar. Zolang het feest aan de gang is maken we geen schijn van kans.’

‘Dus?’ vroeg Arie.

‘Dus blijven we rustig zitten tot de feestgangers naar huis zijn of laveloos op de veranda liggen. Vertel eerst maar eens waarom jij vanmiddag niet op tijd in het hotel was.’

‘Omdat ik heerlijk in de schaduw aan de Paseo del Rio zat weg te doezelen,’ zei Arie. Hij smoorde een boertje en vertelde op welke vloeiende manier een joch van drie tortilla’s hoog hem had weten mee te tronen.

*MEXICAANSE VERRASSINGEN VOOR JAN PRINS*

Jan Prins stond met zijn rug tegen het postkantoor van San Antonio en keek tevreden naar de gevel van het statige Emily Morgan Hotel. Dat was nog eens een hotel, stelde hij vast. Mooier dan het Hilton en zonder twijfel aanzienlijk duurder. Hij liep de lobby in en veroverde een kamer op de twaalfde verdieping.

‘Ruim,’ zei hij tegen de bellboy die hem begeleidde. ‘Precies wat ik zoek.’

‘Uitkijk op de Alamo,’ zei de bellboy die geroutineerd een koffer naar binnen zwipte. ‘Dit is de kant met het mooiste uitzicht.’

En de duurste kamers, dacht Jan. Hij pakte een biljet van een dollar en gaf het aan de bellboy. De man liet het biljet in de palm van zijn uitgestoken hand verdwijnen en knikte kort. Aan zijn gezicht zag Jan dat hij meer had verwacht, maar er waren grenzen, vond hij. Er ging een korte steek door zijn hart toen hij aan de prijs van de kamer dacht, maar hij zette zich schrap. ‘Ik krijg in elk geval een deel terug,’ mompelde hij. ‘Hoe duur het Hilton ook is, dit wonderschone hotel is toch net een tikkeltje duurder. Drie tikkeltjes, vermoed ik.’

Hij hing zijn kleren op de hangertjes in de ruime kast, legde zijn toiletartikelen keurig in het gelid in de badkamer en liep naar het raam om de Alamo te bewonderen.

‘Gratis en voor niets. Service van het Emily Morgan. Daar hoef ik in elk geval niet meer naar toe. Ik zie zo wel dat het als twee druppels water lijkt op de plaatjes in de geschiedenisboeken. Wat doe ik nu: hijg ik als een kip zonder kop door San Antonio of maak ik een redelijke route?’

Dat was het soort vragen waarop bij Jan maar een antwoord mogelijk was. Hij nam snel een douche, hees zich in een vers shirt en nam de lift naar beneden.

Net als Arie en Bob schafte hij zich een plattegrond aan en daarna liet hij zich uitleggen waar hij de kledingwinkels kon vinden. Het meisje dat de hotelwinkel dreef wilde hem dat

met plezier vertellen. Ze begon bij de duurste en werkte rustig toe naar de buurtwinkels waar T-shirts te koop waren voor een paar dollar.

‘Juist,’ zei Jan toen de les voorbij was. ‘Winkels zijn dus overal, maar als ik het goed begrijp dan zijn er drie centra. Het grootste gebied ligt bij de Paseo del Rio, die befaamde River Walk hier. Dan is er de Mexicaanse markt aan Market Square en vervolgens is er het grote winkelcentrum Rivercenter, niet ver van The Alamo en dus vlak bij het hotel.’

Het meisje knikte. ‘De Mexicaanse markt ligt een eindje weg. Het is te lopen, maar met deze warmte...’ Ze huiverde. ‘Ik zou een taxi nemen. Het Rivercenter is vlakbij en de Paseo ook.’ Ze keek trots. ‘Het Emily Morgan ligt heel centraal. Buiten het centrum zijn natuurlijk ook winkels, dus... eh.’

Jan zag een nieuwe golf informatie naderen en stak snel een hand op. ‘Dank je. Voorlopig red ik me wel. Ik denk niet dat ik op een middag en avond alle winkels in San Antonio kan bezoeken.’

‘Dat dacht ik ook niet,’ zei het meisje. ‘Mij lukt het nog niet in twee weken en ik weet waar ik zijn moet. Als ik jou was begon ik in de Paseo. Het is daar gezellig en er is veel schaduw.’

Dat van de gezelligheid en de schaduw klopte exact, merkte Jan al gauw, maar het aantal kledingwinkels was er beperkt. Hij zag enkele duizenden toeristen, naar schatting 67 eetgelegenheden, een supermarkt en een gebouw van twee verdiepingen dat was opgedeeld in een half dozijn winkels, waarvan drie met kleding en souvenirs. De kleding bleek voornamelijk te bestaan uit T-shirts met opgedrukte teksten. Jan keek er naar met opgetrokken neus en vroeg daarna aan de winkelbediende waar de winkels waren met kwaliteitsshirts. De bediende trok zijn neus zo mogelijk nog hoger op en maakte met een hand een gebaar dat half San Antonio omvatte.

Hij zei iets in het Spaans dat uiterst beledigend klonk, maar glimlachte er zo vriendelijk bij dat Jan niet wist hoe hij kijken moest. Hij was ervan overtuigd dat hij in soepele taal werd uitgescholden en wilde terugbekken, maar hij sloot zijn kaken toen hij zag dat twee meisjes een paar rijen verderop hem uit-

lachten. Hij verliet de winkel met een verhit hoofd en een paar uiterst bloemrijke gedachten. Hij was nog maar net over de drempel van de buitendeur toen hij de meisjes hoorde schateren en dat zette hem aan tot spoed. Hij snelwandelde over het pad en slalomde tussen de toeristen door. Naar de terrasjes keek hij niet en daardoor miste hij compleet een ronkende Arie Roos die was geveld door een redelijk koele luchtstroom en die droomde dat hij nog klaar wakker was.

Jan liep door tot hij een zijpad zag en kwam uit op een brede verkeersweg waaraan geen winkel leek te liggen.

‘Barst,’ zei hij hartgrondig. Hij pakte zijn nieuwe plattegrond en was nog bezig de kaart uit te vouwen toen een man naast hem bleef staan.

‘Toerist?’ vroeg de man.

Jan kende de gewoonte van veel Amerikanen om iedereen die er enigszins on-Amerikaans uitziet en langer dan twee seconden aarzelt te hulp te schieten, maar hij was nog niet in zijn gewone doen. Hij knikte stug en keek niet op of om.

De man pakte een punt van de plattegrond en draaide. ‘Zo moet je de kaart houden,’ zei hij, wijzend met een vinger vol nicotinevlekken. ‘Dat daar is de straat waar je nu bent. Waar kom je vandaan?’

‘Holland, Europa,’ zei Jan automatisch.

De man trok de plattegrond iets naar zich toe. ‘Daar is de Paseo,’ zei hij. ‘En daar is de Alamo. Ben je een toerist?’

Jan gaf een rukje en herwon twee centimeter plattegrond.

De man greep de kaart opnieuw. ‘Zo moet je ‘m houden, anders raak je in de war.’

Voor het eerst keek Jan op. Hij zag een groot, rood gezicht met dooraderde wangen en een neus vol zwarte mee-eters. Wel slijk-seldeloeris, dacht hij, wat krijgen we nou? Denkt deze vent dat ik helemaal van Lot ben gebensd? Hij greep de kaart steviger vast en trok opnieuw.

De man had nog steeds het beste met hem voor en drukte zijn vingers tegen elkaar. Jan zag ze wit worden door de kracht waarmee ze het papier omklemden. ‘Europa,’ zei de man. ‘Ben ik geweest. In Frankrijk. Ik zat in het leger. In Parijs.’ Zijn stem klonk of hij er met weemoed aan terugdacht. ‘Overal ben ik in

de weekeinden geweest. Kopenhagen, Wenen, Madrid... Zo houden die kaart, anders snap je het niet als ik het uitleg. Waar wil je naar toe?’

‘Nergens,’ zei Jan tussen zijn tanden. Hij gaf een ruk aan de plattegrond en zag de kaart precies over de vouw scheuren. Hij verloor bijna zijn evenwicht en wankelde achteruit.

‘Hoho,’ zei de man geschrokken. ‘Ho maar, ik wil je helpen, jongen. Ik beroof je niet. Denk je soms dat...’

Jan greep snel de ontbrekende helft van de plattegrond en deed drie stappen achteruit. ‘Ik,’ zei hij, ‘ik...’ Hij beseftte dat het geen enkele zin had om een goedwillende burger wat dan ook uit te leggen, draaide zich met een ruk om en nam een korte sprint naar de overkant van de straat.

Een taxi toeterde en de chauffeur stak zijn middelvinger op. Jan liep stug door en keek pas na honderd meter om. De man stond nog op dezelfde plaats. Jan was er van overtuigd dat hij diens grote hoofd langzaam zag schudden.

Jan zocht een plek in de schaduw waar hij niet werd gestoord door inwoners van San Antonio met een aanval van behulpzaamheid. Hij wiste het zweet van zijn voorhoofd en bekeek op zijn gemak beide delen van de plattegrond.

Hij was prettig dicht bij het door het Emily Morgan Hotel aanbevolen Market Square, zag hij tot zijn voldoening. Hij vouwde het deel van de kaart dat hij niet nodig had keurig op en stopte het in zijn broekzak.

‘Zonder hulp kan Jan het nog steeds,’ zei hij tevreden. ‘Effe kijken. Een paar honderd meter naar links langs Commerce Street en dan ben ik in wat de grootste Mexicaanse markt behoort te zijn in dit deel van Texas. Op markten zijn shirts en waar shirts zijn daar is Jan.’

Hij negeerde de aanvechting om eerst een liter vocht te kopen in een van de kleine winkeltjes waar de zijstraten mee vol leken te zitten en liep dapper door.

Binnen vijf minuten was hij bij de markt. Vergissen was niet mogelijk, zag hij, want het was absoluut uitgesloten dat er enige plek in geheel Texas bestond die er Mexicaanser uitzag dan het gebied dat Market Square werd genoemd. Hij betwij-

felde zelfs of er in Mexico een centrum bestond dat Mexicaanser was.

Alle gebouwen zagen eruit als een orgie van kleuren, guirlandes, vlaggen en bloemen en daartussen door schitterden tientallen uithangborden in de meest wilde kleuren.

‘Sodemetaco,’ fluisterde Jan. ‘Ik begrijp nou wat het meisje in het hotel bedoelde toen ze zei dat Market Square kleurig en fleurig is en dat duizenden toeristen er rondkijken.’

Door de nauwe straten zag hij hordes mensen paraderen in fantasiekleding die leek te wedijveren met de reclameborden en over alles en iedereen heen klonken drie soorten muziek tegelijk, alle drie op oorlogssterkte.

Hij slikte een paar keer dapper en stortte zich in de menigte.

Met de stroom mee liet hij zich door een straat voeren die de belangrijkste leek in de Mexicaanse winkelkermis. Rechts lag een groot gebouw met metershoge reclameborden voor de meest mooie exposities die ooit waren gehouden, links waren tientallen winkels vol kleding, schoeisel en snuisterijen.

Jan maakte halverwege rechtsomkeert en drukte zich in een rij die hem bijna deinend meevoerde naar het punt waar hij kort tevoren vol verbazing had staan kijken.

Bij het begin beginnen, Jan, vermaande hij zichzelf. Eerst winkel één en dan rustig naar de andere kant toewerken. Het was een schoon plan, maar er waren meer winkels dan hij had verwacht en de drukte binnen was nog groter dan buiten. Een wonder was het niet, want binnen stonden overal grote ventilatoren lucht te verplaatsen, waardoor het leek of er verse zuurstof werd aangevoerd en dat maakte een heel verschil met de drukkende hitte in de straat. Toch was het nog warm genoeg om af en toe naar adem te snakken en toen Jan twee winkels grondig had bekeken hing zijn tong ter hoogte van zijn navel.

Hij wrong zich weer in een rij, liet zich meevoeren naar een houten gebouw dat bar, restaurant en souvenirwinkel tegelijk was en veroverde na drie mislukte pogingen zowaar een stoel. ‘Cola,’ hijgde Jan. ‘Groot en met ijs.’

Het glas dat hij kreeg was zeker groot. Er zat ook beslist bruin vocht in en de ijsblokjes tinkelden aangenaam tegen het glas.

Op de rand was een groen parapluutje gestoken en daarin zat de rekening geklemd.

Jan keek drie keer naar de rekening, sprong op en liet het glas bijna vallen. Acht dozijn toeristen reageerden op zijn hartenkreet en vier obers schoten toe. Ze kenden het effect van hun rekening en op de argeloze toerist.

‘Wat!’ krijste Jan. ‘Wie? Hoe?’

De grootste van de obers kwam zo dicht bij hem staan dat Jan een lucht van verschaald bier, vermengd met restanten pure alcohol, kon ruiken. ‘Problemen?’ vroeg de ober.

‘Ja,’ riep Jan en hij wees naar het bedrag. ‘Elf gulden voor een cola? Op een Mexicaanse markt? Mexicaanse markten zijn toch zeker goedkoop?’

‘Niet in San Antoon,’ zei de ober. ‘In San Antoon zijn de prijzen heel Amerikaans.’ Hij glimlachte flauw. ‘Dat komt omdat San Antoon in Amerika ligt, snap je?’

Jan schudde zijn hoofd en keek nog eens. ‘Wie is San Antoon?’

‘Zeg jij maar San Antonio,’ zei de ober, ‘dan begrijpen wij je best. Wil je meteen betalen?’ Hij stak een hand uit en hield die vrijwel onder Jans neus. ‘We hebben liever niet dat je straks weg rent, zie je.’

Alsof dat kan in deze drukte, dacht Jan zuur. Hij boog zich achterover en dook onder de hand door. ‘Hier heb je de cola terug,’ zei hij en hij stak het glas naar voren.

De ober boog twee graden. ‘Zoals je wilt. Je mag met je drankje doen wat je belijft. Wil je dan nu betalen?’

‘Voor cola die ik heb teruggegeven?’ vroeg Jan verontwaardigd. Het gezicht van de ober werd iets minder vriendelijk. ‘Wil je soms dat we cola die jij in handen hebt gehad aan een ander gaan uitventen? Ik wil het met plezier voor je weggoeien, maar eerst betaal je. Snel wat, want we hebben meer te doen.’

Jan merkte de twee mannen op die vlak achter hem waren gaan staan en zuchtte diep. ‘Wat is er met je accent gebeurd?’ vroeg hij aan de ober die hem had bediend en die zijn grote collega met duidelijke aanwijzingen terzijde stond.

‘Vergeten,’ zei de ober. ‘Ons accent is voor toeristen, niet voor sukkels zoals jij.’ Hij wees naar zijn fors uitgevallen collega die



duidelijk tekenen van ongeduld vertoonde. ‘Betaal nou maar gauw, anders word je straks een speciale middagattractie.’

Jan zag in dat hij tegenover een overweldigende meerderheid stond. Hij zag ook in dat hij door enkele tientallen toeristen werd beschouwd als een interessant stukje puur variété en met een kop als vuur pakte hij zijn geld. Twee keer in goed een uur, dacht hij nijdig. Eerst die meisjes in de winkel aan de Paseo en nu hier. Voor iemand die in alle rust naar kleding wil kijken zorg ik toch beslist voor iets te veel spektakel.

Hij telde precies elf gulden af en legde dat op de hand die nog steeds ter hoogte van zijn neus zwierf.

‘Geen fooi?’

‘Nee,’ zei Jan bits. ‘Geen fooi.’

‘Jammer,’ zei de ober en hij draaide zich om. Jan gaf opnieuw een kreet. ‘Hier!’

De ober draaide bijna om zijn as en keek of hij een jonge hond voor zich had die na dagen oefenen nog steeds niet kon opzitten.

‘Wat nou weer?’

‘Mijn cola,’ riep Jan. ‘Hier ermee.’

‘Ik dacht dat je het niet meer wilde.’

‘Voor ik had betaald niet, maar nu wel,’ zei Jan en hij deed een greep. Met grote slokken goot hij de cola naar binnen en dat leidde tot een verslikking die uitliep op het soort hoestbui waarbij je minstens drie minuten amechtig staat te proesten en te slikken.

‘Kijk goed,’ hoorde hij een vrouw tegen een klein meisje zeggen.

‘Kijk heel goed en let op. Als je niet beter naar me luistert word jij later net zo als die malle jongen.’

‘Hihihi,’ zei het meisje en ze keek naar Jan met ogen als minipizza’s.

Zo gauw Jan weer op redelijke wijze kon ademhalen zette hij het glas weg en schoot hij naar buiten. Haastig wrong hij zich door de toeristenmassa en hij had maar   n diepe wens: snel minstens honderd meter weg van de plaats waar tientallen belangstellenden minuten lang hadden genoten van een voorstelling waar ze graag een herhaling van hadden gezien.

Hij kwam uit bij een tamelijk drukke straat en zag aan de

overkant een groot bouwsel dat het midden hield tussen een enorme loods en een slordig afgewerkt winkelcentrum.

Hij dwong zich rustig met de stroom mee te lopen en liep een ruimte binnen die was gevuld met tientallen stalletjes, stands en winkeltjes waarin alles wat denkbaar was werd verkocht van shirts en sokken tot aardewerk potten, fotolijstjes en hekwerken van hout en smeedijzer.

Er was ook een deel ingeruimd voor voedsel, zag hij. Het was een flink deel en er werd druk gebruik van gemaakt. Dat was geen wonder, want de prijzen waren verhoudingsgewijs laag. Jan las de menu's en kreunde zacht. 'Aanbieding: halve liter cola \$ 0,75'.

'Anderhalve gulden,' fluisterde Jan en hij kreeg de neiging zich om te draaien en alsnog in het restaurant verhaal te halen. Hij bedwong zich met moeite en stortte zich met op elkaar geklemde kaken op de kledingwinkeltjes.

Daar werd zijn humeur met sprongen beter van. Op drie plaatsen zag hij aanbiedingen van shirts met de merken Gapstar, Calvin Klein en Reebok voor prijzen die ver onder het gemiddelde lagen. In een hoek van de kleinste van de winkels zag hij een rek waaraan shirts van Levi en Ralph Lauren hingen.

Jan bevoelde de stof en siste tussen zijn tanden. Deze zijn zeker niet door meneer Lauren vervaardigd, stelde hij vast. Hij wist veel van kleding en had een zuiver oog voor kwaliteit. Wat hier hing was spul dat niet meer dan maximaal twee wasbeurten zou meegaan en dat was zeker niet de bedoeling van een firma als die van Lauren.

Hij betastte elk shirt van een bekend merk en was er bijna zeker van dat de merkjes die in de hals waren genaaid vervalst waren. Misschien zijn de labels wel origineel, dacht hij, maar ze zijn zeker niet voor deze kledingstukken bedoeld. Ze zijn er later ingenaaid met de bedoeling de toeristen te beduvelen. Hij bleef staan tot een verkoopster hem dreigde aan te spreken en liep de winkel uit.

Waar komen de shirts vandaan, vroeg hij zich af. En hebben ze iets te maken met de kleding die we in Arizona vonden? Hij besefte heel goed dat het weinig zin had om dit soort vragen

voor te leggen aan de verkoopster. Dat zou alleen maar de aandacht op hem vestigen en aandacht had hij die middag meer dan voldoende gehad. Hij overwoog een van de shirts te kopen, maar hij betwijfelde of hij de kosten met Bob en Arie zou kunnen delen, en wandelde vervolgens naar buiten.

In de schaduw, op een hoek waar een enkele maal een zwak vlaagje wind passeerde, bleef hij staan nadenken. Jan was minder fantasierijk dan Arie en een slag zwaarder op de hand dan Bob, maar met zijn hersenen was niets mis. Er waren verschillende manieren om deze zaak aan te pakken, wist hij. De kunst was alleen om het goede uit al de denkbare mogelijkheden te vissen. Naar binnen gaan en het meisje naar de naam van haar baas vragen was een van die mogelijkheden, maar zeker niet de minst opvallende.

Alsnog een shirt kopen in de hoop dat op de betalingsbon een naam en een telefoonnummer zouden staan was mogelijkheid nummer twee, maar Jan betwijfelde of de bon zinvolle informatie zou opleveren. Wat hij van de Mexicaanse markt had gezien gaf hem eerder het idee dat hij een blanco stukje papier zou krijgen met daarop de prijs, verhoogd met het belastingtarief van de staat Texas. Mogelijkheid drie was: eerst in alle rust de situatie ter plaatse bekijken.

‘Ter plaatse,’ mompelde Jan. ‘Het gaat niet alleen om de situatie, het gaat vooral om het ter plaatse en ik ben toevallig vreselijk ter plaatse. De vraag is: waar is de situatie? Ergens worden die shirts aangevoerd. Ergens komen auto’s laden en lossen. Het moet wel vreemd lopen als niet een ervan een naam op het portier heeft. En als die naam ontbreekt word ik misschien iets wijzer van de nummerborden.’

Hij liep langs de gevel van de grote loods tot hij bij een brede straat kwam met veel vrachtverkeer. Achter zich hoorde hij zwak de Mexicaanse muziek, maar dat was alles wat aan de markt herinnerde. Hij stond in een geheel andere wereld, eentje zonder kleur of franje, maar met asfalt en gebouwen die er uitzagen als pakhuizen waar een halve eeuw niet naar was omgekeken.

Hier komen de auto’s laden en lossen, maar vooral lossen, dacht Jan. Laat ik de kat eens een uurtje uit de boom kijken.

Het is rustig, er is schaduw en... hij tuurde naar de andere kant van de straat. 'Zowaar,' zei hij tevreden. 'Er staat iets dat op een bank lijkt. Een gratis zitplaats voor een toerist die uit de koers is geraakt. Niemand zal opkijken als ik daar een tijdje verblijf.'

Zittend op de bank, de voeten steunend tegen een afgebroken betonnen paal, bekeek Jan de bedrijvigheid bij de pakhuizen. Het werd drukker naarmate het later in de middag werd. Pick-ups en busjes reden af en aan en tientallen dozen, pakken en vaten werden uitgeladen. Een enkele maal schoof ook een klein model vrachtwagen voor een van de deuren van de opslagruimtes. De meeste waren oud en voorzien van een fantasiepatroon aan deuren en butsen. Bijna alle voertuigen hadden een nummerbord uit Texas, zag Jan, en dat was begrijpelijk. In de loods waren tientallen winkeltjes en stands en de meeste werden ongetwijfeld gedreven door inwoners van San Antonio die hun producten uit de omgeving betrokken, dan wel in het schuurtje achter hun huis vervaardigden.

Jan negeerde een paar grote auto's die voorraad aanvoerden voor de eetgelegenheden in de voedselhoek en richtte zijn aandacht op elke grotere auto met een nummerbord uit een andere staat dan Texas. Af en toe maakte hij snel een klein rondje en eenmaal ging hij de loods in om een hamburger te kopen en een halve liter cola.

Hij bleef op en bij de bank tot de schemering begon te vallen en tegen die tijd was hij een aantal keren aandachtig bekeken door mannen uit een van de opslagplaatsen. Maar niemand zei een woord en niemand maakte een gebaar dat er dreigend uitzag. Jan bleef dan ook rustig zitten en lurkte van zijn cola. Zolang ik niets doe gebeurt er ook niets, dacht hij, en waarom zou ik iets doen? Toen hij over de vraag nadacht groeide zijn onrust.

Voor hetzelfde geld gebeurde er drie volle etmalen niets, en wat dan? Bleef hij dan zitten tot hij door de omwonenden werd beschouwd als onderdeel van het straatmeubilair? En wat voerden Bob en Arie uit? Voerden ze wel iets uit, of zaten ze ergens aan de Paseo te schranzen?

Van vragen werd Jan altijd onrustig en hij had er dit keer wel

heel veel. Hij wist dat Bob en Arie in het Hilton verbleven, maar hij wist niet in welke kamer. Daar was natuurlijk achter te komen, maar dat kostte tijd. Bob en Arie wisten dat Jan een kamer had in het Emily Morgan, maar ook zij hadden geen nummer. Een afspraak over een ontmoetingspunt ontbrak en hetzelfde gold voor iets dat in de verte leek op een plan.

Tegen de tijd dat Jan zover was, had hij een zorgelijke trek op het gelaat. Hij keek naar de lege kartonnen colabeker en rekende uit wat hun tocht naar San Antonio had gekost. Honderden gulden, dat was zeker. Na een paar nachten Hilton en Emily Morgan zouden de uitgaven de duizend gulden ver hebben overschreden, en voor wat of voor wie? Voor een paar verbrande shirts, twee lekke banden van een gehuurde Durango en het vage gevoel dat ergens in de verte een avontuur gloorde.

‘Barst,’ zei Jan en hij mikte de colabeker naar een stukgescheurde doos. ‘Het enige dat gloort is een stapel rekeningen en het meeste avontuur van de laatste uren bestaat uit een stadsduif met één poot die zich afvraagt op hij wel of niet in mijn tenen zal pikken. Laat ik nou eerst uitzoeken in welke kamer Bob en Arie verblijven, dan doe ik vandaag tenminste nog iets nuttigs.’

Vaststellen welke kamer Arie en Bob hadden gehuurd bleek nog niet zo heel eenvoudig, merkte Jan spoedig. Hij belde via een publieke telefoon op de hoek van de Mexicaanse markt met het Hilton, kreeg een allervriendelijkste dame aan de lijn en werd op een allervriendelijkste manier afgescheept.

De dame wilde met plezier kijken of ene Arie Roos dan wel ene Bob Evers stond ingeschreven en ze wilde ook hun kamer wel bellen, maar een nummer geven was er niet bij.

‘Sorry, meneer,’ zei ze na elke vraag zonder dat de vriendelijkheid een seconde uit haar stem week. ‘Wij geven geen persoonlijke informatie. Richtlijn van het hotel.’

‘Dank u,’ zei Jan vormelijk toen overduidelijk was dat ze desnoods 27 minuten lang dezelfde zin zou herhalen op dezelfde toon. ‘Wat doe ik nu? Naar het Hilton lopen en stennis maken?’

Hij smakte de hoorn op de haak en sjokte in de richting van het hotel. In stennis had hij geen zin, maar hij had sterk het gevoel dat contact met zijn vrienden gewenst was.

Hij liep rechtstreeks door naar de receptie en werd daar te woord gestaan door een man in een onberispelijk pak die met lof was geslaagd voor alle diploma's glimlachen.

Nee, het speet hem zeer, zei hij en zijn mondhoeken krulden. Kamernummers van gasten werden niet verstrekt. Het was aan de gasten om privé-informatie te verstrekken, niet aan het personeel van het hotel. Desgewenst wilde hij wel bellen. Dat deed hij, maar na de constatering dat er niet werd opgenomen ontstond er een soort patsituatie.

De man stond op een kleine verhoging en keek glimlachend neer op Jan, die met een gebogen nek stond te voorkomen dat hij zacht ging grommen. Hij wenste dat hij een schoner shirt aan had en dat een toverfee hem ter plekke het uiterlijk gaf van de zoon van een multimiljonair. Helaas was er geen fee en bovendien wist Jan niet goed hoe zoons van multimiljonairs er uit zien. Hij keek schuin omhoog, haalde diep adem en probeerde het nog een keer. 'Het is belangrijk,' zei hij. Er zat weinig overtuiging in zijn stem en hij voelde zich een maatje kleiner worden.

'Ongetwijfeld, meneer,' zei de man en hij pakte een vel papier. 'Ik zal uw boodschap ogenblikkelijk laten bezorgen als de heren Roos en/of Evers zijn gearriveerd.'

Jan keek van de man naar het papier en terug. 'Dank u,' zei hij stijf.

'Zoals u wilt, meneer,' zei de man en hij toverde het papier weg. Jan voelde ogen in zijn schouderbladen branden toen hij door de lobby de schemering in liep en pas toen hij op de parkeerplaats stond ontspande hij de spieren van zijn rug. Hij zoog teugen warme lucht naar binnen en schopte nijdig een steentje weg.

'En nu?' vroeg hij aan een hagedis die over het asfalt liep. De hagedis zag af van een gesprek met de jongen wiens ogen vuur spuwden en schoot weg.

'Gelijk heb je,' zei Jan. 'Ze zijn dus niet in het hotel, dat weet ik

tenminste. Zijn ze lopend weggegaan of hebben ze de Durango meegenomen?’

Hij maakte een rondje over de kleine parkeerplaats, ontdekte dat de meeste auto's onder het hotel waren gestald en wandelde de garage in.

De Durango stond tussen een zilverkleurige en een mosgroene Cadillac. Jan fronste zijn wenkbrauwen. ‘We mogen ‘m wel eens wassen. Het verbaast me dat de Dodge naar binnen mocht. Moet je die pronkjuwelen zien.’ Hij bewonderde de Cadillacs en zag toen hij wegliep uit een ooghoek iets wits op de voorruit van de Durango.

Met een knor van voldoening viste hij een stuk papier onder de ruitenwisser vandaan. Het was geen groot papier en er was weinig tekst, maar voor Jan was de boodschap duidelijk.

‘502, Hip en Hop’, las hij.

Jan stak het papier in zijn zak en keek tevreden. ‘En weer een stapje verder. Ze zitten dus in kamer 502. Laat ik daar nu eerst een boodschap achterlaten, dan weten ze waar ik vannacht uit-hang.’

Nu Jan een kamernummer had was het gedaan met elke vorm van schutterigheid. Hij stelde zich naast de hoofdingang op met een gezicht of hij het hotel in eigendom had, wachtte tot een groepje mannen naar binnen ging en liep mee. Zonder op of om te kijken stevende hij op de zijvleugel af waar hij rekken met folders zag. In het winkeltje dat zich achter de rekken verschool kocht hij een balpen. Zacht neuriënd en geheel op zijn gemak wandelde hij naar de liften en een minuut later stond hij voor kamer 502. Niemand deed open en dat had hij ook niet verwacht. Hij streepte de Hip en Hop-tekst door, schreef op de andere kant: 1212, Ome J. Hij schoof het papier onder de deur door en verliet zacht fluitend het hotel.

Het achterlaten van je adres heeft weinig zin als je niet op dat adres te bereiken bent, dus besloot Jan terug te lopen naar zijn hotel. De weg voerde langs de Rivercenter Mall waarover het meisje van de winkel in het Emily Morgan Hotel had gesproken en toen Jan de gevel van dit enorme winkelcentrum zag begon hij bijna te watertanden. Hij had uren verspild aan po-

gingen meer te weten te komen over slechte shirts met een duur label en het idee dat hij nu de kans had te grasduinen tussen kledingstukken van aanzienlijk betere kwaliteit stond hem in hoge mate aan. Bovendien, vond Jan, zijn in menig winkelcentrum ook goedkope zaken gehuisvest en wie weet wat er te ontdekken valt.

“Mall” is de Amerikaanse benaming voor winkelcentrum, maar dan wel meestal een centrum waarop een woord als klein niet van toepassing is. De meeste malls zien er van buiten uit als een gigantische kraak- en smaakloze blokkendoos en als je niet weet waar je zoeken moet, dan kun je er met gemak eentje voorbij rijden zonder dat je beseft welke verlokkingen achter de bakstenen muur te vinden zijn. De Rivercenter Mall is behalve groot bijzonder luxe. Een van de speciale bijzonderheden bestaat uit het feit dat een zijtak van de San Antonio River erdoor stroomt en wie geen zin heeft om langs de winkels te lopen die in de Mall zijn ondergebracht die kan in een van de bootjes stappen die op gezette tijden over de rivierarm varen.

Jan liep de mall binnen vanaf Alamo Street en stelde vast dat het om een centrum uit de A-klasse ging. Hij pakte een plattegrond van een marmeren toonbank en zag dat er zeven modezaken waren die zich speciaal op mannen richtten en 19 voor vrouwen. Aan de uiteinden waren twee reusachtige zaken gevestigd, die Foley's en Dillard's heetten, en die zich met hun kleding op iedereen richtten, man en vrouw, jong en oud.

Hier kan ik even vooruit, dacht hij goedkeurend. Als ik verstandig ben dan begin ik met de kleine zaken, want Dillard's en Foley's lijken me groot genoeg om een complete dag in door te brengen. Gelukkig zijn de meeste kledingwinkels op dezelfde verdieping. Dat is het handige van de Amerikaanse aanpak: waarom zou je bedrijven die hetzelfde spul verkopen niet bij elkaar zetten, de meeste klanten willen ze toch allemaal afkleppen en een centrale aanpak spaart de schoenzolen.

Hij begon bij een zaak die zich Banana Republic noemde en werkte zich via County Set, Gadzooks en Jeans West op zijn gemak door het centrum heen. Jan was geen fanatieke modekenner, maar hij hield zijn zaken bij en als hij eenmaal aan een



rondje kleren kijken begon dan deed hij het grondig. Het duurde tot een winkel vlak bij Foley's voor hij merkte dat hij in de gaten werd gehouden.

Hij keek naar een trui aan een rek dat naast een spiegel was geplaatst. Via de spiegel zag Jan een oog dat vol belangstelling naar hem keek. Jan bukte zich over de trui en keek door zijn wimpers naar de figuur in de spiegel. Aan het oog bleek een klein, bruin gezicht vast te zitten waarboven een flinke dot zwart, golvend haar zat dat glom van het vet. Onder het gezicht bevond zich een klein lichaam dat was gestoken in witte kleding. Een latino, concludeerde Jan. Hij ziet er uit als een van de duizenden Mexicanen in deze stad. Moet hij iets van me?

Dat was natuurlijk eenvoudig uit te zoeken.

Jan maakte een ommetje door de winkel, liep Foley's binnen en dook weg achter vier rijen pantalons. Een paar seconden later kwam de man langslopen. Hij keek niet, maar Jan zag dat hij zich ertoe moest dwingen om zijn hoofd niet om te draaien.

Jan wreef over zijn haar. Waar komt die vent vandaan, vroeg hij zich af. En vooral: wat moet hij van me? Zou hij me vanaf de Mexicaanse markt zijn gevolgd?

Op slag kreeg hij een uiterst onbehaaglijk gevoel over zich.

Uil, schold hij in stilte. Glorierijke sufkop, natuurlijk is hij je gevolgd vanaf Market Square. Waar anders vandaan? Je bent opgevallen toen je uren op de bank naar auto's zat te kijken.

Hij kreunde zacht. Het idee dat een man hem een kwart van de binnenstad van San Antonio achterna was gelopen was een hele slag voor zijn ego. De man had hem ongetwijfeld het Hilton in zien gaan. Hij had hem vrijwel zeker bij de Durango gezien. Was hij mee geweest naar de vijfde verdieping?

Jan schudde zijn hoofd. Dat niet, gelukkig. Hij wist zeker dat hij niemand in de gang had gezien toen hij zijn briefje onder de deur van kamer 502 door duwde.

Maar toch, er was een uiterst onplezierige situatie ontstaan en die moest bevredigend worden opgelost. Bevredigend in de ogen van Jan Prins dan.

Jan deed of hij grote belangstelling koesterde voor broeken die

hem zeker zes maten te groot waren en boog zich over de vraag: hoe zet men in een mall een tegenstander klem zonder zes dagen in een politiecel te belanden?

Elk groot Amerikaans winkelcentrum heeft een eigen beveiligingsdienst en Jan wist heel goed dat je daar evenmin geintjes mee moet uithalen als met agenten. Beveiligingsbeambten zijn uiterst gevoelig voor verstoringen van rust en orde in winkels en ze hebben de opdracht om luidruchtige klanten eerst vermanend toe te spreken en daarna, bij uitblijven van succes, krachtig in het nekvel te grijpen.

Het woord nekvel bleef bij Jan hangen en hij schakelde over naar een nieuwe vraag: hoe zorg ik ervoor dat er gegrepen wordt in het nekvel van een kleine man met vet haar?

Hij keek om zich heen, zag een vrouw die een grote tas meezeulde en kreeg een wolk van een idee. Winkeldieven, dacht hij, of nog beter: zakkenrollers.

Vraag nummer drie diende zich aan: hoe laat ik mijn zakken rollen zonder dat ik iets kwijt raak?

Door te doen alsof natuurlijk. Jan zag precies voor zich hoe hij de zaak moest aanpakken, maar daarvoor moest hij zijn portemonnee kwijt. Het is nu eenmaal ietwat link om tegen beveiligingsbeambten te beweren dat men zijn portemonnee kwijt is geraakt als die nog in de broekzak zit. Beambten plegen te zeggen: zoekt u nog eens goed en ze kijken gekwetst als dat alsnog een portemonnee oplevert.

Jan kwam nu toe aan de laatste vraag: waar verberg ik mijn portemonnee zodat ik hem terug kan vinden en dat anderen er niet mee vandoor gaan? Hij keek langs de rijen broeken en overwoog de portemonnee in een van de zakken te stoppen. Een vaag gevoel van onheil weerhield hem. Nee, dacht hij. Aan deze rekken hangen meer dan honderd broeken, maar je zult zien dat net die ene, vanavond nog... Hij rilde en maakte een rustig rondje langs de rekken. De meeste stonden op de vloer, maar enkele, die dure maatkleding torsten, waren op verhogingen geplaatst die waren afgedekt met lappen dikke tapijtachtige stof die er duur uitzag. Op een verhoging die was bekleed met wat nog het meest op bordeauxrood hoogpolig tapijt leek stonden drie paspoppen die waren gehuld in

smokings. Worden deze smokings verkocht of staan ze er voor de sier, vroeg Jan zich af. Hij bekeek de kleding en zag af van zijn plan. Elke portemonnee dikker dan drie millimeter zou een opvallende bobbel veroorzaken in de smokings die als een biljart-laken om de poppen gespannen leken. Maar onder het podium dan?

Jan keek snel om zich heen, zag niemand die bovenmatige belangstelling voor hem had en knielde. Hij trok een veter los, strikte hem zorgvuldig en beklapte de onderkant van het podium. Een soort tafel, dacht hij, een lage tafel waar de stof overheen hangt. Als ik mijn portemonnee onder de tafel schuif wordt-ie voorlopig heus niet gevonden. In elk geval niet tot een overijverige schoonmaker zich begint uit te sloven.

De gedachte aan de schoonmaker weerhield hem bijna, maar toen hij zich omdraaide en de man met het vette haar snel achter een rij jasjes zag verdwijnen besloot hij door te zetten.

Hij is er nog, dacht Jan. Hij is weggedoken, maar dat duurt heus niet lang. Onder dit podium moet mijn portemonnee niet, want hij heeft me zien knielen. Gelukkig zijn er meer verhogingen op deze afdeling, even een omtrekkende beweging maken. Hij stond op, klopte zijn knieën af en liep naar het rek waarachter hij de man had zien verdwijnen.

Inwendig lachte Jan zich een hoedje. Niets is mooier dan recht aflopen op de man die wordt geacht je te volgen en in gedachten zag Jan hem zweten. De man wendde zich af, deed of hij volop belangstelling had voor een rij zijden sjaals en boog zich er zover overheen dat zijn achterwerk bol stond. Jan weerstond de verleiding er een klap op te geven, maar liep naar een hoek waar het rustig was. Hij passeerde 77 bretels en bukte zich snel bij een met okergele stof bekleed podium waarop twee leren jassen te pronk stonden. In een vloeiende beweging duwde Jan zijn portemonnee onder het podium en meteen liep hij door in de richting van de sjaals.

Nu was de tijd voor een confrontatie aangebroken, vond Jan. Hij zag de man, zag diens achterwerk en haalde uit met een vlakke hand. De klap kwam aan en de man gaf een schreeuw. 'Au,' riep Jan en hij drukte zijn hand tegen zijn wang. 'Hij slaat

me.’ Hij zag minstens acht mensen onder wie twee verkoopsters opkijken en keek smartelijk terug.

‘Hij sloeg me,’ riep hij, wijzend naar de man die met een hand over zijn achterwerk wreef.

‘Wat, jij,’ zei de man met iets van totale verbijstering in zijn ogen.

Jan hoog zich naar hem toe. ‘Pak me dan,’ siste hij.

De man deed een stap en stak een arm uit. Opeens leek hij te beseffen dat hij werd uitgedaagd door de jongen die hij geacht werd te volgen. Hij gromde iets dat dreigend klonk, draaide zich om en liep weg.

‘Hier blijven,’ riep Jan. De man liep sneller.

Jan had plezier voor tien. Dit was precies waarop hij had gehoopt. Hoe meer vaart hij maakte hoe harder de man liep, recht op de uitgang van Foley’s af. Toen ze op flinke afstand waren van de mensen die de klap hadden kunnen horen vond Jan het tijd worden voor het laatste bedrijf.

‘Help,’ brulde hij. ‘Die vent heeft mijn geld gerold.’

Het was niet druk in Foley’s, en wie er was hoorde het geschreeuw. De veiligheidsbeambte die bij de uitgang stond hoorde het eveneens. Hij was klein, vierkant en zeker niet bang voor een mannetje dat nog kleiner was dan hij en aanzienlijk lichter. Hij wachtte tot de man vlak bij hem was, stak bliksemsnel een hand uit en deed een greep. Het was een beste greep. De beambte plukte de rennende man als het ware uit de lucht en klemde hem tegen zijn borst.

Jan remde af en stond stil op het moment dat zijn achtervolger moest erkennen dat hij niet was opgewassen tegen borst en knuisten van de vierkante veiligheidsman.

Jan stond even roerloos, wachtte tot zijn ademhaling op orde was en zei beheerst: ‘Fijn, dank u, deze man heeft mijn portemonnee gerold.’

Twee minuten later zat hij samen met zijn achtervolger en twee mensen van de veiligheidsdienst in een kaal kantoortje, helemaal in de achterste hoek van Foley’s.

De vierkante veiligheidsbeambte die een schildje droeg

waarop de naam Al Smithee stond voerde het woord en hij liet er geen gras over groeien.

Hij keek naar de man met het vette haar die was gepoot op de wrakste stoel die het kantoor rijk was en snauwde: 'Naam.'

Vethaar protesteerde en legde omstandig uit dat hij nergens van wist, dat hij op zijn achterste was geslagen en dat hij volkomen ten onrechte door Jan werd beschuldigd.

Smithee vertrok geen spier. Toen hij genoeg had van het luisteren zwaaide hij waarschuwend met een vinger. 'Naam.'

Het mannetje begon opnieuw aan een solo, maar na de derde herhaling begreep hij de bedoeling. 'Nunez,' zei hij. 'Mick. Van Miquel.'

'Waar woon je?'

Nunez aarzelde, maar toen Smithee zich dreigend voorover boog zei hij snel: 'Villita Street.'

Smithee stak een hand uit. 'Rijbewijs graag,' zei hij vlak.

Nunez viste een paar versleten kaarten uit zijn zak die door Smithee met een snelle greep uit zijn handen werden gevist. 'Geef alles maar, dan schieten we tenminste op,' zei Smithee en hij bekeek de buit zorgvuldig. 'Nunez,' zei hij alsof hij het nu pas geloofde. 'Villita Street 27. Wat doe je voor de kost, Mick?'

'Transporteur,' zei Nunez.

'Van gestolen portemonnees?'

'Weet ik niets van,' zei Nunez die van de schrik aan het bekomen was. 'Ik heb geen portemonnees. Alleen mijn eigen portefeuille.'

Hij stond op. 'Fouilleer me maar.'

Smithee beklopte hem van kruin tot tenen en keek schuin naar zijn collega. 'Doorgegeven natuurlijk.' De collega knikte, maar zei niets.

Smithee zuchtte en duwde Nunez op zijn stoel. 'Aan wie heb je de portemonnee gegeven?'

'Niemand,' zei Nunez.

'Dat zal wel niet. Wat moest je in de mall?'

'Kleren kopen,' zei Nunez.

Hij zag er in het geheel niet bang meer uit en Jan begreep hoe dat kwam. Hij wist nu hoe de man heette en waar hij woonde en dat was exact wat hij wilde. Zijn enige wens was: zo snel mogelijk naar buiten, maar hij besepte dat hij eerst een

verhoorrunde zou krijgen.

Toen Nunez, die langzaam kwaad werd, voor de achtste keer had uitgelegd dat Jan hem een juweel van een loer aan het draaien was, verlegde Smithee zijn aandacht.

‘En jij heet?’

‘Jan Prins,’ zei Jan bereidwillig. ‘Ik ben vanmiddag hier aangekomen. Ik ben toerist.’

‘Waar verblijf je?’

‘Emily Morgan,’ zei Jan. Hij hield Nunez in de gaten en zag hem een beweging maken. Hij is verbaasd, dacht Jan voldaan. Hij denkt dat ik in het Hilton zit, dus daar heeft hij me inderdaad gezien.

Smithee zag de beweging niet of hij ging er aan voorbij. ‘Heb je iets bij je om het aan te tonen?’

‘Zat in mijn portemonnee,’ zei Jan. ‘En die is weg. Bel maar. Jan Prins. Kamer 1212.’ Vannacht nog wel tenminste, dacht hij. Morgen ben ik vertrokken, reken maar.

Smithee keek opzij en zag zijn collega naar de telefoon grijpen. Het gesprek met het Emily Morgan duurde kort. ‘Klopt,’ zei de collega. ‘Er zit een Prins in 1212. Vanmiddag gekomen.’

Smithee knikte. ‘Je weet zeker dat je portemonnee is gestolen? Ik bedoel, je hebt hem niet verloren? Je hebt je zakken nagekeken?’

Jan ging staan en beklopte zijn zakken. ‘Leeg,’ zei hij. Hij wees naar Nunez. ‘Ik zag hem in mijn buurt. Ik dacht dat ik iets voelde, zag hem wegschieten en miste mijn geld. Hij moet het hebben gedaan.’

‘Tja,’ zei Smithee en er klonk teleurstelling in zijn stem. ‘Jouw portemonnee is weg, maar hij heeft ‘m niet. Zijn er getuigen?’ Die waren er niet, moest Jan toegeven.

‘Heb je iemand gezien aan wie hij je portemonnee heeft kunnen doorgeven?’

‘Nee,’ zei Jan. ‘Ik schrok en voelde eerst in mijn zakken enne...’ Smithee zuchtte luid. Hij wist welke kant het zou opgaan en Jan en Nunez wisten het ook. Zes minuten later stond Jan op straat. Nunez zou volgen, maar voor alle zekerheid hield de beveiligingsdienst hem nog even vast. ‘Om gewelddadigheden

op het trottoir te voorkomen,' verklaarde Smithee en dat leek Jan een goed idee, want er was gaandeweg het verhoor iets onheilspellends geslopen in de ogen van de heer Nunez.

Jan liep een eindje weg van de mall en bleef staan bij een Burger King. Hij had een tevreden gevoel en dat wilde hij vieren met minimaal een kop koffie. Hij stond al in de rij toen het tot hem doordrong dat hij geen geld had. Zijn eerste opwelling was om terug te lopen naar Foley's en zijn portemonnee te zoeken, maar de kans dat hij Nunez tegen het lijf zou lopen was te groot. Bovendien ging de mall dicht, dat was te zien aan de stroom mensen die het winkelcentrum verliet.

Jan zuchtte en kreeg een prikkelend gevoel in zijn nek toen hij dacht aan zijn geld dat lag te rusten onder een tafel met twee leren jassen lag. Zijn actie was snel, fraai en succesvol geweest, maar de gevolgen hadden een beroerde kant. Hij kon natuurlijk naar zijn hotel gaan, zeggen dat hij bestolen was en een nieuwe codekaart voor zijn kamerdeur vragen. Maar Nunez wist waar hij woonde en Jan vermoedde dat Nunez mogelijk een paar heftige wraakgevoelens koesterde.

Het Hilton, dacht Jan. Het wordt tijd dat ik een woord wissel met Bob en Arie. Twee woorden, misschien wel meer. Nunez is me gevolgd. Waarom en in wiens opdracht?

Zoveel mogelijk in de schaduw blijvend liep hij naar het Hilton. Hij kwam vlak langs La Villita, maar hij piekerde er niet over om zich in de oude wijk te begeven. Jan maakte een boog, miste de verblijfplaats van Arie en Bob op honderdvijftig meter en bracht de volgende uren door met somber niets doen in en om het Hilton.

## ONTSNAPPING UIT LA VILLITA

Jans conclusie dat hij vanaf de Mexicaanse markt moest zijn gevolgd was voor de hand liggend maar volkomen fout. Nunez had hem opgepikt bij het Hilton hotel en dat was het regelrechte gevolg van acties van het duo Roos en Evers dat in La Villita voor het leven genoeg zat te krijgen van Mexicaanse pretmuziek. Het duurde overigens geruime tijd voor ze begonnen te morren, want ze werden uitgebreid in de watten gelegd. De vloer zat wat hard, maar daar stond een gestage stroom aan alle denkbare vormen van voedsel tegenover en vooral Arie maakte er dankbaar gebruik van.

‘Lekker,’ zei hij, terwijl hij met zijn roofdiertanden vlees van een bot scheurde.

Bob knikte somber. ‘Kijk maar uit, alles barst van de kruiden. Je krijgt er dorst van.’

Arie wees naar de fles drank die Lupe bij zijn laatste bezoek midden op tafel had gezet. Ernaast stond een glazen schaal, half gevuld met een soort sterk riekende limonade waarin stukken sinaasappel, mango, ananas, kiwi en banaan dreven. ‘Mogelijkheden genoeg, zou ik zeggen.’

‘Neem een paar slokken en let op,’ zei Bob waarschuwend.

Arie kwam zuchtend overeind, wreef over zijn maag en strompelde naar de tafel. In het halfduister kon hij niet alle vruchten van elkaar onderscheiden, maar de steel van de witte lepel was duidelijk genoeg. Hij slobberde van de lepel en smakte met zijn lippen. ‘Wat is er mis mee?’

Bob zuchtte. ‘De alcohol, joh. Het lijkt limonade, maar er is een flinke scheut alcohol doorheen gemikt. Het is de bedoeling dat we aangeschoten raken.’

‘Zodat we niet te weerspannig worden, bedoel je?’

‘Weerspannig,’ herhaalde Bob. ‘Dat is precies het woord waar ik aan dacht. Ik zit hier aanzienlijk langer dan jij en ik moet je zeggen dat mijn weerspanningsgraad flink aan het oplopen is.’ Hij gaf een tik tegen de muur. ‘En die zenuwenmuziek



komt ook mijn neus uit. Moet je horen. Hoeveel nummers kennen ze. Drie? Dit moppie hoor ik voor de zoveelste keer. De pret is er echt aan het afgaan, hoor.'

Arie was nog aanzienlijk milder. 'We zijn in de loop der tijd 18 keer gekidnapt, gevangen genomen, geboeid en in verzekerde bewaring gesteld, maar nog nooit met overvloedig eten en drinken en al helemaal niet met feestmuziek.' Hij nam een nieuwe slurp. 'Ik ben het met je eens dat we niet te veel alcoholhoudend vocht moeten innemen, maar verder heb ik nauwelijks te klagen. Als we voor de nacht een matras kunnen krijgen dan ben ik zelfs geheel tevreden. In het Hilton hebben ze zulk heerlijk eten niet.' Hij keek op toen de deur openging. Elke twintig minuten kwamen er enkele vrolijkklachende, schouderkloppende Mexicanen binnen. Lupe was er aanvankelijk elke keer bij geweest, maar had het laatste uur ontbroken. Zijn maat Moha leek nu de baas. Helemaal vast stond de man niet meer op zijn benen, maar uit voorzichtigheid nam hij minstens twee andere feestgangers mee, waarvan er een breeduit in de deuropening bleef staan.

'Vriend,' zei Moha vrolijk, maar het klonk al een beetje als 'Vriehiend.' Hij maakte een rondje om de tafel, keek naar de inhoud van schaal en fles en maakte een beweging met zijn hoofd. De tweede Mexicaan zette een groot, plat bord naast de schaal en wees naar tientallen toastjes met vlees en vis. 'Ffiëïëssstaa,' zei hij moeilijk. 'Ffffoodd'.

Arie wees naar de deur en zei: 'Licht.'

Moha begreep hem meteen. Hij ratelde iets in het Spaans en aan de kant van de veranda werd een luik geopend. Langs een rijtje ijzeren tralies was een serie vrolijk gekleurde lampen te zien die een soort discolicht de kamer inwierpen. 'Lihicht,' zei Moha en hij gaf Arie een klap op zijn schouder.

'Ja,' zei Arie. 'Gracias en zo. Kan de deur ook open blijven? Ik ben bang in het donker.'

'Haha,' zei Moha. 'Vvriehiend.' Hij duwde de andere Mexicaan naar buiten en deed de deur achter zich dicht.

'Dat was dat,' zei Bob. 'En daar gaat de grendel. Wat doen we

nu? Onze gezichten tegen de tralies drukken en naar het feest kijken?’

Arie keurde de toastjes. ‘Nu kan ik tenminste zien wat ik eet. Is je iets opgevallen?’

Bob keek hem somber aan. ‘Ja, dat die herriemuziek nu nog duidelijker te horen is. Straks vraag ik of het luik weer dicht mag.’

Arie vermorzelde een stuk toast. ‘Zit niet zo chagrijnig te zijn, Bobbie. Eet wat. Drink fruitcocktail of hoe ze dit spul noemen. En voel in je achterzak.’

Bob verroerde geen spier. ‘Mijn achterzak.’

Arie slobberde van de lepel. ‘Je achterzak. Valt je dan niets op?’

‘Dat mijn mooie kalfslederen portefeuille is gerold? Dat weet ik al een uur. Is jouw geld ook verdwenen?’

‘Geld, papieren, en kaart voor het deurslot van de hotelkamer.’

‘Dan weten ze nu dus zo ongeveer alles van ons.’

‘Behalve dan toch dat Jan Prins nog vrij rond loopt. Een geluk hebben we: aan die computerkaarten kun je niet zien in welk hotel we verblijven en al helemaal niet welke kamer we hebben.’

Arie nam een hap. ‘Dat ik het ter sprake breng,’ zei hij voorzichtig, ‘is omdat ik je duidelijk wil maken dat ze wel weten in welk hotel we zitten.’

Bob kreunde. ‘Lieve tante Troelala. Je wilt toch niet beweren dat jij je kaart in het Hilton-zakje hebt laten zitten?’

Arie deed of hij iets moois onderin de cocktailschaal zag. ‘Het kamernummer stond op het zakje,’ gaf hij toe. ‘Ik hoop niet dat ze al onze bagage intussen hebben gesnaaid.’

‘Of Jan hebben opgevangen. Als hij ons zoekt dan doet hij dat in het Hilton. Hij weet geen kamernummer, maar het lukt hem heus wel om daar achter te komen. We hebben niet voor niets een briefje achter de ruitenwisser van de Durango gestopt.’

Bob bonsde van pure woede met zijn vuisten op de muur. ‘Die feestmalloten daar achter ons hoeven dus alleen maar iemand in onze kamer te posteren om Jan in zijn kuif te pikken.’ Hij stond met een ruk op. ‘En jij zit je maar vol te grazen. We moeten zo langzamerhand echt iets doen, dikke, en snel ook.’

Arie veegde zijn mond af en knikte. 'Lijkt me ook, ja. Maar hoe verlaten we dit houten fort zonder dat het een slagveld wordt?'

Bob liep naar het raam en omknelde de tralies. 'Daar gaan we vanaf nu serieus over nadenken,' zei hij nijdig.

Voor het denken tot enig tastbaar resultaat had geleid marcheerde Moha weer naar binnen. Ditmaal had hij drie mannen bij zich en die leken wel nodig ook, want iedereen maakte zware slagzij. Alle vier lachten ze breed en maakten drukdoenerige gebaren. Moha kletste Arie op een schouder en een tamelijk lange man omknelde Bob en probeerde een danspasje uit.

'Wat, jij,' riep Bob nijdig. Hij pakte de man bij diens haar en gaf een ruk. De man werd allerm minst kwaad. Hij deed een pas achteruit, bukte zich snel en draaide zich uit Bobs greep. 'Vrr... vrrrie...,' zei hij en hij strompelde naar de deur.

Moha deed of hij Arie wilde zoenen, lachte breed toen hij de jongeheer Roos achteruit zag deinzen en maakte een huppel naar de uitgang. De deur knalde dicht en Arie en Bob keken elkaar vol verbijstering aan.

'Wat was dat nou?'

'Ze worden langzamerhand handtastelijk.'

'Als het zo doorgaat dan hossen ze over drie kwartier met ons over de veranda.'

'Moeten ze proberen. De eerste de beste duw ik met zijn achterwerk op een barbecue.'

Ze luisterden naar de feestgeluiden en naar de flarden muziek. De band speelde nog steeds met grote regelmaat, maar lang niet elk nummer werd ordentelijk beëindigd en ook lang niet alle bandleden speelden tegelijkertijd. Af en toe gaf iemand een riedel en soms viel een ander hem bij. Er klonk voortdurend geklos op de trap, maar de laatste minuten leek het er op dat het aantal bewegingen naar beneden sterk in de meerderheid was.

'Zijn ze bezig de fiësta op te heffen?'

'De barbecues zijn anders nog aan. Eentje in elk geval. Ik ruik vlees.'

‘Misschien blijft een deel achter of zijn er een stel te veel in de lorem om de trap af te durven.’

‘Waardoor onze mogelijkheden toenemen, bedoel je.’

Bob zette zich af van de tralies en ging zitten. ‘Verhip,’ zei hij en hij tastte naar zijn achterzak. ‘Ik voel iets.’ Met twee vingers viste hij een portemonnee uit zijn zak. ‘Is deze van jou, dikke?’ Arie boog zich naar hem toe. ‘Zowaar,’ zei hij verheugd. ‘Dat is de mijne.’ Hij greep naar zijn rechter bil. ‘En ik heb een portefeuille. Dus daar was dat operettnummer van daarnet voor. Ze hebben onze spullen teruggestopt.’

‘En verwisseld, maar dat doet er minder toe.’ Bob greep zijn portefeuille. ‘Eens kijken wat ze hebben achter gelaten.’ Hij bekeek zijn portefeuille van onder tot boven en van voor tot achter. ‘Alles,’ zei hij verbaasd. ‘Ik mis helemaal niets.’

‘Ik alleen de kaart van de hotelkamer,’ zei Arie. ‘Het is die feestneuzen er duidelijk niet om te doen ons ernstig te benadelen. Ze wilden weten wie we waren en waar we verbleven.’

Bob stopte zijn portefeuille weg. ‘Blij dat ik ‘m terug heb. Het is zo’n gedoe als je je rijbewijs kwijt bent. Het zijn nette dieven, dat moet ik zeggen. Ze weten nu dat we in het Hilton zitten, maar weten ze van Jan?’

Arie trok aan zijn neus. ‘Dat is nou zo’n vraag. Ik denk van niet. Anders zouden ze hem wel hier hebben gebracht, vermoed ik.’

Bob hief zijn armen in onmacht. ‘Maar waarom, dikke? Wij vroegen iets over de Villita Company en we werden feestelijk opgesloten. We deden niets indrukwekkends, we liepen wat en we vroegen wat. Ik kan niet aannemen dat het in deze wijk traditie is om iedereen die een vraag stelt op te sluiten en vol te stoppen met vlees en toast.’

Arie keek hem getroffen aan. ‘Het is de Mexicaanse versie van Hans en Grietje, joh. We zitten in het regionale pannenkoekenhuis. Lupe wordt straks een heks. Als-ie aan een van onze vingers gaat voelen dan wordt het uitkijken.’

Bob gromde iets dat verloren ging in nieuw trompetgeschetter. ‘Geen flauwe moppen, dikke. Dat we hier zitten moet iets te maken hebben met de pick-up die in die

kloof is geduwd in de White Hills, kan niet anders. Iemand moet ons hebben gezien.'

'Iemand die hier woont, dan toch altijd.'

'Allicht. Dat betekent dat we op de goede plaats hebben gezocht, al heb ik nog steeds geen idee wie we zoeken.'

'En evenmin waarom,' vulde Arie aan. 'Maar dat komt. Eerst gaan we aan de haal. Ik ben niet van plan de nacht op deze houten vloer door te brengen.'

Bob zuchtte. 'Het werd tijd. Zeg maar wat je hebt bedacht, bolle.'

Arie straalde. 'Ik ben dik. Ik heb te veel gegeten. Ik heb kramp in mijn buik. Ik ben ziek. Ik ga kreunen en jij gaat aan de haal. Durf je over de balustrade te springen?'

Bob keek door de tralies. 'Het is maar één verdieping.'

'Kun je net een enkel breken.'

'Niet als ik me eerst rustig laat zakken. Het is dan hooguit nog anderhalve meter. Als ik tien seconden de tijd krijg dan ben ik weg. Ik geloof alleen nooit dat ze in zo'n oude truc trappen.'

'Niet als ze nuchter zijn,' zei Arie. 'Maar nu wel. Luister maar naar wat ik heb uitgedacht.'

De beste plannen zijn eenvoudig en zonder franje en het plan van Arie had beslist niets opzienbarends. Hij wachtte tot de muziek was bedaard, gaf een ijselijke kreet en krulde zich op naast een van de kastjes. Bob drukte zijn gezicht tegen de tralies en schreeuwde op volle kracht. 'Help. Hij is ziek. Hij gaat dood. Héélllppp.'

Minder dan een minuut later werd de deur open geworpen en stormde Moha naar binnen. 'Wat?' zei hij. 'Wie?' Zijn stem klonk vast en zijn ogen flitsten van Bob naar de kromgebogen Arie die met zijn ene hand naar zijn maag greep en met de andere op de grond sloeg. 'Ziek,' kreunde hij. 'Pijn. Dokter.'

Achter Moha verschenen gezichten die allemaal op Bob waren gericht. Bob zag het en liep weg van de deur. Hij deed precies wat hij met Arie had afgesproken en knielde naast hem neer.

'Kijk,' had Arie gezegd. 'Ik ga kreunen en wat ze zullen verwachten is dat jij weg probeert te komen. Dat doe je niet. Je

negeert de deur en komt naast me zitten. Je loopt over van medelijden. Laat ze denken dat ik er vreselijk aan toe ben en dat jij er niet over piekert om bij me weg te gaan. Twee tegen één dat ze allemaal naar me toe snellen. Pas dan kom je in de benen. Je smeert 'm of je pakt de fles van de tafel en mept om je heen, je ziet maar.'

Het leek een toneelscène die vele malen was gerepeteerd. Bob liep om de tafel naar Arie, legde een hand onder diens hoofd en wenkte Moha en zijn makkers. 'Help dan, sukkels. Hij is ziek. Ziek. Dokter.'

Het was een aandoenlijk tafereel en Moha liep er met open ogen en wijduitstaande snor in. Hij ging naast Bob zitten en keek neer op het verwrongen gezicht van Arie.

Bob trok zijn hand weg, hoorde Aries hoofd tegen de vloer slaan en wenkte de andere Mexicanen. Help ons nou, sufferds. Doe iets.'

Drie mannen kwamen dichterbij en Bob maakte behendig ruimte. Arie wentelde zich op zijn rug en trok zijn benen op. Precies op het ogenblik waarop Bob overeind kwam strekte Arie zijn knieën. Hij raakte Moha en de man naast hem en zag ze vallen. Bob stortte zich op de tafel, pakte de schaal met de cocktaildrank en stulpte het geheel over het hoofd van Mexicaan nummer drie. Nummer vier deed een greep, maar kromp in elkaar toen Bob de fles naar hem gooide.

Met twee passen was Bob op de veranda. Hij slingerde zich over de balustrade, liet zich aan de andere kant zakken tot hij languit hing en liet zich vallen. Hij veerde keurig door de knieën, maakte een koprol over zijn rechterschouder en schoot weg.

Op de veranda klonken opgewonden stemmen en op de trap verdrukten zes Mexicanen elkaar, maar niemand kwam zelfs maar in zijn buurt. Dat maakte Bob overmoedig. Hij rende honderd meter en bleef gebukt achter een struik staan uithijgen.

Dat is één, dacht hij. Knappe jongen die me hier vindt.

Hij wachtte tot zijn ademhaling tot rust was gekomen, zag een groep mannen en vrouwen die er overduidelijk uitzagen als

toeristen en liep op hen af. Het was zijn bedoeling om net te doen of hij dringend raad nodig had. Meestal gaat zoiets goed. Wie let nou op een gewone jongen die de weg kwijt is en vriendelijk om informatie vraagt. In dit geval ging het fout, simpel door het feit dat de toeristen kort tevoren een jongen van zich af hadden geslagen die eerst om een vuurtje vroeg en daarna een greep naar de handtas van een van de vrouwen had gedaan.

‘Daar heb je er weer een,’ zei de achterste vrouw en ze drukte haar tasje tegen zich aan.

‘Wat zullen we nou hebben,’ zei de man naast haar. ‘Zit hier een nest van die stukken ongeluk?’ Hij balde een vuist en zwaaide er mee voor Bobs neus. ‘Had je wat, jij?’

‘Nee,’ zei Bob verbaasd. ‘Ik ben alleen de weg kwijt enne...’

‘Niks enne,’ zei de man. ‘Wegwezen jij, ik heb genoeg van dat straattuig.’ Hij deed een stap naar voren en Bob zette zich schrap. Als hij tijd had gehad om na te denken zou hij zonder protest zijn verdwenen, maar hij had geen tijd. En hij had evenmin een al te best humeur. Hij was gevoed en gelaafd, dat zeker. Maar hij was ook vele uren gevangengehouden en daar was zijn gemoed niet rustiger op geworden. Bovendien maakte hij zich zorgen om Jan en Arie en al die factoren bij elkaar waren net voldoende om hem te laten reageren als een aangeschoten grizzlybeer. ‘Wat wegwezen?’ gromde hij. ‘Ik vraag gewoon wat.’

De tweede man zette zich nu ook in postuur. ‘Vragen doe je maar in het politiebureau,’ zei hij. ‘Kom jij maar eens mee.’ Hij stak een hand uit en deed een greep.

Bob dook weg en maakte een schrikbeweging met een arm.

‘Hij slaat,’ zei een van de vrouwen opgewonden. ‘Moet je zien. Hij wil vechten.’

Pas toen drong tot Bob door in wat voor een situatie hij bezig was te belanden. Hij zag twee uit forse kluiten gewassen mannen op hem afkomen en voorzag in een flits minimaal een ernstig pak slaag.

‘Sorry,’ stamelde hij. Hij draaide zich met een ruk om en rende weg.

Recht in de armen van zes Mexicanen die de trap waren afgebuiteld, zich hadden verspreid en maar wat blij waren dat hun prooi recht op hen afkwam. Vol enthousiaste kreten zetten ze er de sokken in.

Twee lange seconden stond Bob doodstil. Achter hem hoorde hij de voetstappen van de toeristen, voor hem zag hij wild met de armen wapperende Mexicanen. Wanhopig keek hij om zich heen. Links waren gebouwen met daarachter een schutting. Rechts was iets dat op een pad leek.

Bob schoot als een snoek naar rechts en daverde op de Paseo del Rio af, daarmee het beginsein gevend voor een van de meeste boeiende nachten die de tientallen restauranteigenaars aan de River Walk zich later konden herinneren.

Arie waagde geen poging om weg te rennen. Na zijn trap had hij zijn knieën weer opgetrokken en zich half op zijn buik gewenteld. Hij kreunde zo vol overtuiging dat hij er zelf in geloofde.

Twee van de vier Mexicanen waren naar buiten gestormd, maar Moha en de man die naast hem had gezeten waren achtergebleven. Ze stonden gebogen naast Arie en keken elkaar aan met uiterst verontruste blikken. Dat Bob was weggelopen leken ze tamelijk normaal te vinden, maar dat deze dikke jongen niets anders deed dan kreunen en snikken was op zijn minst alarmierend.

Arie zag het met stijgende vreugde aan. Hij wentelde en kreunde lang genoeg tot hij vond dat Bob voldoende tijd had gehad en ging daarna over tot de vervolmaking van zijn toneelstukje.

Hij drukte een vuist tegen zijn maag en sloeg een hand voor zijn mond.

‘Ziek,’ zei hij onduidelijk. ‘Maag. Ziek. Spugen.’

Hij gaf een vrijwel volmaakte imitatie van kokhalzen en zag Moha verschrikt een stap achteruit doen.

Arie had moeite om niet te grijnzen. ‘Ziek,’ zei hij smartelijk. ‘Wc. Spugen.’

De boodschap was overduidelijk. Moha zei iets in het Spaans



en Arie werd teder overeind getrokken en naar de deur geduwd. 'Wc,' zei Arie, terwijl hij beide handen tegen zijn mond klemde. 'Help. Ziek.'

Hij werd langs anderhalf dozijn feestgangers geleid van wie de meesten hem vriendelijk toelachten en daarna de trap afgeleid. De wc was beneden en Aries hart zwol van vreugde toen hij naar binnen werd geduwd. De wc had een raam. Geen groot raam, maar het was een raam en er zaten geen tralies voor.

Arie was veel te slim om meteen naar het raam te stormen, maar liet de deur open, knielde voor de pot en boog zich voorover. 'Uurghh,' gromde hij benauwd. 'Grr. Uruurr.'

Hij hield het gekreun een paar minuten vol en schokte er overtuigend bij met zijn bovenlichaam. Voor hij overeind kwam spoelde hij door. 'Water,' zei hij met de meest smartelijke stem waarover hij beschikte. 'Wassen. Water. Vies.' Hij wankelde naar het fonteinje, liet uitgebreid water langs zijn gezicht stromen en kromp weer in elkaar.

'Spugen. Ziek.' Met twee stappen was hij in de wc en ditmaal deed hij de deur achter zich dicht.

Het raam was klein, maar op het oog net groot genoeg en Arie dook er bijna op af. Hij schoof zijn hoofd en armen naar buiten en zette zijn ellebogen tegen de muur. Een ogenblik dacht hij dat hij met zijn gebilde reddeloos klem zou komen te zitten en hij was er zeker van dat er een ploppend geluid klonk toen hij los schoot. Hij kwam terecht op zijn handen, rolde voorover en zette een sprint in. In tegenstelling tot Bob bleef hij niet na honderd meter staan. Arie rende door tot hij op een weg kwam waar late toeristen liepen te flaneren en kwam pas tot rust toen hij het hoge Hilton hotel voor zich zag opdoemen.

Honderd meter voor het hotel werd hij opgemerkt door een tamelijk wanhopige Jan die zonder geld, papieren en kamerkaart een rondje om het bouwwerk had gelopen en daarna tegenover de hoofdingang onder een bosje was gaan zitten treu-

ren. Het was er droog, het was er goedkoop en hij had afleiding in de vorm van beestjes die over de droge grond ritselden, maar opgewekt werd hij er niet van.

Nooit, bezwoer Jan bij herhaling, nooit zou hij weer op pad gaan zonder dat hij met Arie en Bob kamernummers en sleutels had uitgewisseld en er was geen denken aan dat hij ooit weer een stap zou zetten buiten welke deur dan ook zonder dat hij reservegeld bij zich had. Een gordel om het middel was wel het minste, besloot Jan. Of een klein zakje in een sok. Liefst nog allebei. In gedachten zag hij Bob en Arie door het Hilton flaneren, schransend in minstens vijf restaurants en bakken vol ijs etend op een van de vele terrasjes, terwijl hij zat te hijgen van de dorst.

Toen Jan het punt had bereikt waarop hij serieus zat te wanhopen en nauwelijks meer naar de mensen keek die het hotel in- en uitliepen hoorde hij voetstappen die hem bekend voorkwamen. Het waren de stappen van iemand die hard had gelopen en die nu hijgend zijn gang uitvierde. Pas toen de wandelaar voorbij was en het gehijg afnam kwam de schakeling in Jans hersenen tot stand. Deze geluiden ken ik, dacht hij dul. Het duurde nog drie seconden voor hij in beweging kwam en toen hij eindelijk achter de struiken vandaan schoot was Arie al tien meter verder.

Jan floot schel op zijn vingers en zag een rolrond lichaam tot stilstand komen.

‘Jan?’ riep het lichaam.

‘Hierheen, dikke,’ riep Jan en hij deed snel een paar stappen achteruit waardoor hij vanaf de straat nauwelijks zichtbaar was. Hij hield er nog steeds rekening mee dat de vetharige Mick Nunez naar hem op zoek was en daarom bleef hij tussen de struiken staan wachten.

‘Wat doe jij hier? Sta je het plaatselijke struweel te testen?’ vroeg Arie verbaasd.

‘Ik test het zoekvermogen van een Mexicaan,’ zei Jan. ‘Kom uit dat licht. Ze zitten vrijwel zeker achter me aan en zoals je daar staat te gebaren is het meer dan duidelijk dat je met iemand praat.’

Arie liet ogenblikkelijk zijn handen langs zijn lichaam vallen en schoof met zijn rug tegen de struiken. 'Dus ze zoeken jou ook al. We hadden gehoopt dat jij onbekend zou blijven.'

Jan gaf een knor. 'Mag ik hieruit opmaken dat jullie een probleempje hebben gehad?'

'Zoiets,' zei Arie snel. 'We moeten hier weg, want ze zijn naar mij op jacht. En naar Bob. Het is niet uitgesloten dat er momenteel 23 enigszins aangeschoten, goed doorvoede Mexicanen door de straten van de Villita en omgeving dalven met als enig doel Bob en mij te grazen te nemen. Kunnen we niet naar jouw hotel? Dat is tenminste een flink eind uit de buurt.'

'Als dat had gekund dan had ik de lokale mieren geen gezelschap gehouden,' zei Jan somber. 'Ik zit tijdelijk zonder geld, zonder papieren en zonder computerkaart voor mijn kamerdeur.'

Arie zuchtte dat de bladeren ervan trilden. 'Ook al. Ik was mijn portemonnee kwijt. Later kreeg ik 'm terug, maar de kaart voor de kamer was er uit. Bob heeft alles nog, maar hij is niet hier.'

'Wanneer ben je je portemonnee kwijtgeraakt?' vroeg Jan snel. Arie wreef over een van zijn duizenden sproeten. 'Weet ik niet precies. Uren geleden in elk geval. Hij is gerold en teruggebracht. Het is een beetje een gek verhaal.'

Jan bevoelde de grond en bespeurde geen ongerechtigheid. 'Zitten,' zei hij. 'Laten we elkaar eerst op de hoogte brengen voor er weer iets gebeurt dat ons uiteen slaat. In dit schone en vooral warme San Antonio vinden wonderbaarlijke gebeurtenissen aan de lopende band plaats en ik mag de dubbele hiep krijgen als ik snap waarom.'

'Driedubbele hiep,' zei Arie. 'Hiep met slagroom.'

Hij ging zitten en vertelde over het feest in de Villita.

Het was goed dat ze in het duister zaten, want de verhalen die ze hadden te vertellen waren verre van glorieus en om beurten kregen ze een kleur van schaamte.

Jan vatte de belevenissen samen: 'Waar het op neer komt is dat we geen idee hebben waar Bob uithangt, dat hordes

Mexicaansachtige inwoners van San Antonio naar ons op zoek zijn, dat we niet in onze hotelkamers kunnen en dat we er geen idee van hebben in welk wespennest we ons aan het steken zijn.’ Arie maakte een instemmend geluid. ‘Dat, beste Jan, is het zo’n beetje. Ik vermoed dat iemand ons heeft gezien bij de pick-up in de White Hills en dat diezelfde persoon ons in of bij La Villita heeft waargenomen, maar dat is de enige zinnige verklaring die ik weet te bedenken.’

Jan schraapte zijn keel. ‘Dorst,’ zei hij ‘Ik heb een uitgedroogde huid zo langzamerhand. Ik durfde niet eens het Hilton in om bij de toiletten iets te drinken, weet je dat? Overal kunnen vriendjes van Nunez en Lupe uithangen. En waarom? Ik vraag je: zelfs al heeft iemand ons én in de White Hills én in San Antonio gezien, wat dan nog? Is het verboden binnen een week in de staten Arizona en Texas te verkeren?’

‘Het heeft te maken met shirts en met de Villita Company,’ zei Arie rustig. ‘Ik heb naar die company gevraagd en Bob ook. Daarna werden we gepapt en natgehouden met feest, glimlachjes en muziek.’

‘Ik heb het woord company vandaag anders nog niet in de mond gehad, hoor,’ zei Jan nijdig. ‘Dus waarom zat Nunez dan achter mij aan?’

Arie ging moeizaam verzitten en wreef vol overtuiging over zijn rechter bil. ‘Omdat jij in het Hilton bent geweest, kan niet anders. Ik bekijk het zo. Bob zat het eerst gevangen. Ze hebben zijn portefeuille gerold en de kaart van de hotelkamer gevonden. Later pikten ze mijn portemonnee, maar dat leverde niets nieuws op, hooguit dat Bob en ik een kamer deelden. Met de computerkaart van Bob konden ze waarschijnlijk eerst niet veel, want je kunt aan zo’n kaart niet zien van welk hotel hij is en zeker niet tot welke kamer hij toegang geeft. Maar er is maar een groot hotel bij de Villita en ik zou daar het eerst gaan zoeken. In Bobs portefeuille zat zijn rijbewijs en daarop stond zijn naam. Het was dus een kleine kunst om erachter te komen waar hij verbleef.’

Jan schudde nijdig zijn hoofd. ‘Het is moeilijker dan je denkt,

dikke. Ik heb het geprobeerd, maar ik ben bekwaam afgepoeierd.'

'Je hebt het natuurlijk weer verkeerd aangepakt,' zei Arie vlot. 'Mij lukt zoiets, dat weet je. Bovendien heb je een beste kans dat Lupe of Moha of hoe al die lui heten een kennis hebben in het hotel. Ze hebben ontdekt waar Bob zat en zijn gaan kijken. Misschien zaten ze wel in de kamer toen jij het papier met het nummer 1212 onder de deur door schoof. En daarmee hadden ze jouw kamernummer ook. Ik durf te wedden dat ze je vanaf het Hilton hebben gevolgd.'

Jan knikte langzaam, bedacht toen dat Arie de beweging niet kon zien en maakte een instemmend geluid. 'Zo is het waarschijnlijk gegaan. Maar ze hebben mijn portemonnee niet en alleen met het nummer 1212 kom je niet ver. Ik bedoel: hoe kunnen ze weten dat ik heb geboekt in het Emily Morgan Hotel?'

Arie gaf een snork. 'Kwestie van bellen en doorvragen. Zoveel hotels zijn er niet in San Antonio. Ze zijn natuurlijk in het Hilton begonnen. Daar is geen Prins gehuisvest in kamer 1212. Wat doe je dan? Je belt hotels in dezelfde prijsklasse. Ga er maar van uit dat Nunez langzamerhand precies weet waar jij onderdak hebt, Janneman. Ik zou daar liever niet vrolijk fluitend naar binnen stiefelen.'

'Kan ik niet eens, man. Ik heb geen portemonnee meer, dat vertelde ik toch.'

Arie stond op en strekte kreunend zijn lichaam. 'Last van het voedsel,' zei hij. 'Ik heb ook dorst. Kom op, we maken een omweg, tanken ons ergens vol en maken een plan. De hotels zijn voorlopig verboden terrein. We bellen straks naar het Hilton en laten ons doorverbinden met kamer 502. Als Bob daar zit te wachten verklaren we de kust redelijk veilig. Is hij er niet, dan gaan we in de tegenaanval. Het bevalt me niets dat we van hot naar haar worden gejaagd door mensen die we niet kennen en om een reden waar we zelfs geen flauw vermoeden van hebben.'

San Antonio heeft honderden eet- en drinkgelegenheden en

enkele ervan zijn 's nachts geopend. In een ervan dronken Jan en Arie de man een halve liter cola en belden ze met het Hilton.

'Niets,' zei Arie met een bezorgd gezicht. 'Geen antwoord op kamer 502, geen boodschap bij de receptie. Niet dat ik het nu direct had verwacht, maar toch...' Hij maakte een nijldige beweging. 'Hier moet een eind aan komen, Jan. Ik voel me net aangeschoten wild dat ze vergeten hebben te vertellen dat de jacht is geopend.'

Jan zoog lucht door zijn colarietje. 'Wat kunnen we doen, man? Door La Villita walsen lijkt me onverstandig.'

'Uiterst onverstandig,' gaf Arie toe. 'Ik had vanmiddag een mooie plattegrond, maar die ben ik kwijtgeraakt, heb jij er een?'

Jan pakte zijn twee helften en vouwde ze uit. 'Vanmiddag was-ie heel, maar ik had een klein misverstand met een te behulpzame inwoner. Wat zoek je, dikke?'

Arie gaf geen antwoord. Hij boog zich over het deel waar La Villita op stond en drukte zijn neus bijna tegen het papier. 'Klein, die letters,' bromde hij. 'Waar zei je dat je vriend Mick Nunez woonde?'

'Villita Street 27. Klinkt niet als een straat waar we ons moeten laten zien.'

Arie trok met een nagel een streep over de kaart. 'Moet je zien. Hier ligt La Villita, vlakbij het Hilton. Langs en door La Villita loopt de Paseo de la Villita. Waar die Paseo ophoudt begint Villita Street. Lang is-ie niet, maar hij loopt door tot over de San Antonio River. Als we een omweg maken en bij de rivier beginnen dan hoeven we niet opvallend bang te zijn voor Mexicanen die in La Villita naar Bob en mij aan het zoeken zijn, lijkt me.'

Jan beet zijn rietje plat en bekeek het resultaat. 'Jij gokt dus op Nunez.'

'Op wie anders? Van hem hebben we een adres. We moeten ergens beginnen willen we ooit begrijpen wat we overhoop hebben gehaald.'

Jan mikte zijn rietje in een prullenbak en stond op. 'Meteen

dan,' beval hij. 'Als ik hier blijf zitten dan val ik in slaap.'

Villita Street had niets Mexicaans. De straat zag er uit zoals duizenden straten in heel Amerika: grote houten huizen met een grillige bouwvorm, met een veranda op elke verdieping en met een dak bedekt met dik asfaltpapier.

Nummer 27 was keurig blauw geverfd en had beneden een veranda die vol leek te staan met grote rode potten gevuld met exotische bloemen.

Jan en Arie stonden aan de andere kant van de straat en bekeken het huis met aandacht.

'Groot. Vriend Nunez heeft een paar centen, zou ik zo zeggen.'

'Afgaande op zijn vette haren gaf ik hem geen cent, maar nu ik dit zie... zou hij nog op zijn?'

'Omdat er licht brandt? Hij kan wel kinderen hebben die bang zijn in het donker.'

'Heeft het zin om aan de achterkant te kijken?'

'Zin altijd, maar is het slim. Laten we de zaak eerst maar effe rustig bekijken.'

'Vanaf hier?'

Arie keek om zich heen. 'Deze tuin ziet er uit als een namaakoerwoud en in het huis is het donker. Struiken zat om achter te liggen.'

'Ik wou dat die Amerikanen maar eens ordentelijke muurtjes om hun tuinen bouwden. Al die open grasvelden zijn een dodelijke handicap voor een ordentelijke speurder.'

Arie grinnikte. 'Moet je een huis van een miljonair zoeken. Daar staat meestal een hek van twee meter om met een rand vol prikkeldraad, glasscherven en infrarood sensoren. Wees blij dat Nunez niet in die categorie valt en zijn overbuurman evenmin. Kom op. Deze struik ruikt lekker, liggen we eens een keer niet met onze snufferd in de maffe aarde.'

Ze lagen lekker, maar dat was het enig positieve aan de bezigheden van het speurdersduo Prins en Roos. Na vijf minuten viel Arie in slaap. Na zijn eerste snurk werd hij op hardhandige wijze wakker gepord door Jan Prins die zes minuten later zelf wegzakte. Daarna waren ze voornamelijk bezig met elkaar

uit de slaap te houden. In het eerste uur moesten ze een keer wegduiken voor een stel dat hevig kwebbelend op minder dan twee meter voor hen langsliep en acht keer zagen ze een auto, die zonder te remmen, het huis van Nunez voorbij reed.

Na precies een uur en drie hoogst vervelende kwartieren nam Jan beweging waar in het huis.

‘Derde raam van rechts,’ fluisterde hij. ‘Ik zag een hoofd.’

Arie drukte zich op de ellebogen omhoog. ‘Eén hoofd, of meer?’

‘Is een niet genoeg? Wil meneer meteen een zee van hoofden?’

‘Een is voldoende, zolang het maar in beeld blijft.’

‘Raam vlak naast de voordeur,’ zei Jan. ‘Hetzelfde hoofd, lijkt me.’

Kort daarna ging de voordeur open en stond een man een ogenblik in het volle licht.

‘Dat is niet Nunez,’ fluisterde Jan trefzeker.

Arie knorde van puur geluk. ‘Het is mijn vriend Lupe, joh. Die van de fiësta. Hiermee hebben we in elk geval een duidelijk verband met jouw Nunez. Wat gaat die vent doen?’

‘Hij maakt een wandeling, zo te zien. Dat is een bof.’

Ze gaven Lupe een voorsprong van vijftig meter en kwamen voorzichtig overeind. In het huis achter hen bleef het rustig, maar er kwam net een auto de straat in, waardoor ze gedwongen werden weg te duiken.

‘Zie je hem nog?’

‘Hij steekt over. Loopt hij naar die auto daarginds?’

Jan kreunde. ‘Nee toch, zeker.’

Arie bleef staan. ‘Stop maar, Jan. Hij stapt in dat bruine ding daar.’

‘Die is niet bruin, joh. Die is donkerrood of zo.’

‘Was donkerrood zul je bedoelen. Nu is-ie gedeukt en zo smerig dat-ie bruin lijkt.’

Jan liep door. ‘Waarom rijdt hij niet weg?’

Arie lachte hol. ‘Denk je dat hij in de auto wil slapen? Het kreng start gewoon niet direct. Wacht maar even. Zie je wel. Daar gaat-ie.’

‘Volgen, man.’



Arie bleef staan met zijn mond open. ‘Volgen? Wil jij dat ik in het holst van de nacht achter een auto aan ga daveren? In deze temperatuur? Met een nog bijna volle huik? Hoe krijg je me zo gek?’

Jan gaf geen antwoord. Hij zag de auto weggrijden en zette er de sokken in. Waarom hij rende wist hij niet. Hij besepte best dat hij het zou moeten afleggen tegen elk vervoermiddel, hoe krakemikkig ook, maar hij had zwaai de pest in. Hij was gevolgd, hij was zijn geld kwijtgeraakt, hij had gevochten tegen dorst en slaap en nu dreigde de enige Mexicaan die ze hadden opgespoord en die een rol speelde in het duistere shirtavontuur nog te ontsnappen ook.

Jan pompte met zijn armen en sprintte met zijn mond wijd open. Tot het eind van de straat bleef hij bij. Lupe draaide daar naar rechts en verdween langzaam uit het zicht. Jan rende tot zijn longen piepten en vierde langzaam uit toen hij voelde dat het echt niet langer kon. In de verte zag hij de auto linksaf slaan. Hij liep op een sukkeldraf door en probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen.

Ik ken dit punt, dacht hij, toen hij de plaats naderde waar Lupe naar links was gegaan. Hij liep nu langzaam en keek aandachtig om zich heen met een aanzwellend gevoel van innige tevredenheid. Hij kende het punt inderdaad. Niet lang geleden had hij over de straat gelopen waar Lupe over verdween.

Ik weet het niet zeker, dacht Jan, terwijl hij gebukt uithijgde, maar ik heb een vermoeden waar Lupe naar toe rijdt. Misschien zit ik helemaal fout, maar... het is het proberen waard. Het zweet droop langs zijn gezicht toen hij zich omdraaide. In de verte zag hij een log lichaam langzaam naderen.

## *VELDSLAGEN BIJ DE RIVIER EN DE MEXICAANSE MARKT*

Een dolle sprint in de nacht levert in de meeste steden nauwelijks problemen op. Het overgrote deel van de straten is vrijwel verlaten en je loopt weinig kans dat je om de tien meter struikelt over een kinderwagen, een aangelijnde hond of een ganse familie die de gehele breedte van een trottoir voor zich opeist. Ook in San Antonio heb je na een uur of elf 's avonds riant de ruimte... zolang je maar niet de Paseo del Rio opzoekt. De River Walk langs de oude rivierarm is zo ongeveer de enige plaats in de stad waar het tot de ochtend druk blijft en juist die plaats was door Bob Evers uitverkoren als gebied voor een krachtmeting met een husje wild geworden Mexicaanse feestgangers.

Het pad dat Bob was opgerend ging na ruim honderd meter over in een serie trappen die naar de rivierarm voerde. Op die trappen zaten en stonden bezoekers aan de Paseo en zij behoorden niet bepaald bij de grootste haastmakers van de stad. De temperatuur was iets gedaald en er was af en toe een vlaag wind, maar het was nog steeds 25 graden Celsius met een vochtigheidsgraad van ruim 95 procent en dat is niet de beste basis voor opgewonden gedrag.

Bobs dolle afdaling werd begeleid door enkele tientallen protesten, maar die waren een kleinigheid in vergelijking met de kreten die klonken toen een horde Mexicanen zich naar beneden stortte. De vier toeristen die Bob zich had willen aansluiten bemoeiden zich al lang niet meer met de vreemde jongen die zo haastig was verdwenen, maar het aantal Mexicanen was sterk toegenomen. De voorhoede werd gevormd door een kwartet twintigers, maar het aantal oudere feestgangers dat volgde, bedroeg meer dan een dozijn.

De eerste schermutseling ontstond op de trap. Een jongen van twintig had net aan een meisje uitgelegd hoe hij over haar dacht toen hij tegen een schouder werd geraakt door Bob die

een bocht in het trappenstelsel slordig had genomen.

‘Hé,’ riep de jongen toen hij een halve slag om zijn as maakte waarbij hij werd losgescheurd van het meisje. Door de beweging stond hij wat wankel op zijn benen en toen een lid van de eerste achtervolgingsgroep hem schampte maakte hij slagzij.

‘Hela,’ riep hij dit keer en dat was voorlopig het laatste wat hij riep, want ploeg twee veegde hem volkomen tegen de vlakke, waarna de ploegen drie en vier over hem heen walsten. Het meisje gaf een gil die klonk als het duizendmaal versterkte krassen van een vork over de bodem van een pan en ze stak een been uit. Het voorste lid van de laatste groep werd geraakt, verloor zijn evenwicht en sleurde in zijn val twee anderen mee. Alle drie vielen ze over de jongen die aan het opkrabbelen was en gezamenlijk kwakten ze tegen de stenen muur naast de trap.

‘Ohhhh,’ zei het meisje dat haar vriendje geplet zag onder drie lichamen. ‘Ohhhh.’ Ze drukte haar handen tegen haar mond en bleef met grote ogen kijken naar het gespartel van vier personen die moeite hadden hun armen en benen uit de knoop te trekken.

Bob had de trap intussen met goed gevolg genomen en was op het pad langs de rivier aangekomen. Hij had die dag lange tijd gerust en hij beschikte over een goede conditie. In normale omstandigheden zou hij geen moeite hebben gehad de meeste achtervolgers binnen twee minuten van zich af te schudden, maar de omstandigheden waren niet normaal. Verre van dat zelfs. Om te beginnen had Bob zich tegoed gedaan aan een ruime hoeveelheid eten en aan drank waarin alcohol was verwerkt. Niet dat hij last had van de drank, maar hij kreeg wel spoedig de vreemde gewaarwording van iets zwaars dat in zijn benen leek te zitten. Zijn passen waren net iets minder lang dan gewoonlijk en zijn tempo lag lager. Bovendien ging het niet om sprint op een mooie, vlakke baan, maar om een dolle ren op een smal pad met honderden toeristen. Het was meer slalommen dan rennen en juist bij het slalommen waren de behendigheid en de nauwkeurigheid vereist die Bob deze nacht miste. Hij zag de wandelaars wel en hij bewoog ook

voortdurend van links naar rechts, maar zijn bewegingen waren net iets hoekiger dan gewoonlijk en hij was iets onzuiverder in het schatten van de afstand.

Niet dat hij iemand vol raakte, maar hij schampte bij herhaling armen, schouders en tassen en dat leverde veel opgewonden reacties op. De eerste ploeg achtervolgers had daar nog niet veel last van. Geen enkele toerist verwachtte dat na een hardlopende jongen een kwartet wild uit de ogen kijkende Mexicanen zich een weg zou banen over het pad, maar na een reeks nieuwe aanvaringen waren ze op hun hoede. Ploeg twee was daarvan de dupe. Toeristen die geen moeilijkheden wilden liepen snel een terras op, maar er bleven enkele tientallen dapperen achter die tuk waren op een confrontatie. Een van hen was een forse man met een bierbuik en het rode gezicht van iemand die te veel heeft gedronken. Hij had Bob langs zich zien flitsen en was daarna geraakt door een Mexicaan die zuiver rechtuit liep en alles voor hem uit de weg veegde.

‘Wat, jij,’ grauwde de man en hij deed een greep naar de Mexicaan. Alles wat hij pakte was vochtige lucht en dat was voldoende om hem goed nijdig te maken.

‘Daar komen nieuwe,’ riep een vrouw en ze wees naar de tweede groep.

De man draaide zich om, plantte zijn benen stevig op het pad en schepte de voorste van het groepje nieuwe achtervolgers. Het betrof een van de kleinere feestgangers en hij was geen partij voor de getergde toerist. Hij werd beetgepakt bij zijn borst en zijn broekriem en zijwaarts weggezwiept.

‘Man te water,’ riepen zestien toeristen en meteen dromden ze naar de waterkant om de Mexicaan te zien spartelen. Levensgevaar was er allerminst, want de zijarm van de San Antonio River is niet diep, maar lollig was het evenmin en het gelach van de toeristen die geen hand uitstaken was niet bevorderlijk voor een gelijkmatig humeur.

De Mexicaan gromde, ploeterde naar de kant en zwiepte met een hand een schep water naar de toeschouwers. Het meeste van dat water raakte een vrouw die de afgelopen middag anderhalf uur bij de kapper had gezeten voor een nieuw perma-

nent. Ze voelde de nattigheid, zag een haarlok langs haar neus zakken en haalde uit met haar handtas. De tas was groot en zat vast aan een riem van een meter lengte. De vrouw had een stevige zwaai over zich en liet de tas een halve cirkel beschrijven die dus een straal had van de lengte van de riem plus die van de arm. Zoiets kun je zonder bezwaar doen in het volle licht op een rustig plein, maar liever niet op een druk pad in het half duister. De tas zoefde door de lucht, scheerde met de onderkant langs de kaak van een meisje dat op haar tenen naar de rivier stond te kijken en nam een lap vel van drie vierkante centimeter mee. Het meisje gaf een gil en stapte opzij. Drie mensen naast haar werden weggeduwd. De achterste viel zijdelings tegen een boom en rolde, heel rustig, net of het een vertraagde film betrof, richting water. Het leek of er terstond een algehele pauze intrad. Alle vijandige bewegingen werden gestaakt en iedereen keek naar de figuur die lange seconden in evenwicht leek te liggen op de laatste rij tegels van het wandelpad.

‘Oeoeiii,’ zei iemand met een stem vol ingehouden spanning. ‘Daar gaat-ie. Of niet? Ja, jaaaa.’ De figuur gleed zonder een woord te zeggen in het water.

‘Wie is het? Wie is het?’ Zeker acht mensen vroegen het en ze bleven bewegingloos staan tot de figuur boven kwam. Het duurde geruime tijd en de spanning werd opgevoerd door het feit dat niet eerst een hoofd in zicht kwam, maar een camera. Aan de camera zat een hand, een arm, een schouder, een gezicht. ‘Grote, gloeiende...’ briede de man die langzaam in beeld kwam. ‘Mijn camera. Grote...’

Om een of andere reden werkten zijn verwensingen tamelijk komisch en een gelach golfde door de rij toeschouwers die geen moment omkeken naar de Mexicaan die zich op de kant had gehesen en zich soppend aansloot bij de laatste groep achtervolgers.

Door de aandacht die de toeristen hadden voor de drenkelingen was er ruimte ontstaan aan de walzijde van het wandelpad en de groepen drie en vier van de Mexicanen hadden vrijwel vrije doorgang. Ze keken geen moment opzij, maar richtten

hun aandacht op een punt in de verte. Aan het gejoel dat daar klonk was op te maken dat er een geheel nieuwe fase was ingetreden in de serie veldslagen in en bij de rivierarm.

Het nieuwe handgemeen werd ingeleid door Bob Evers die kans zag zich te verstoppen. Hij had zijn aandacht voornamelijk gericht op de wandelaars en vergat naar het wegdek te kijken. Daar leek aanvankelijk ook niet veel reden toe. Het eerste stuk wandelpad waar hij over rende bestond uit asfalt, gevolgd door een stuk tegelpad en daarna opnieuw asfalt. Helaas voor hem bevatte de River Walk ook delen met zeshoekige tegels waartussen centimeters ruimte is vrijgelaten om bij regen een goede afvoer te verkrijgen van de terrassen naar de rivier. Op een van die stukken bleef Bob met een teen haken achter een tegel die enkele centimeters hoger lag dan de andere en hij maakte een schuiver die er zijn mocht.

Zwaaierend met zijn armen kwam hij terecht in een groep middelbare scholieren die net een terras hadden verlaten waar ze weinig gegeten, maar tamelijk veel gedronken hadden. De scholieren zagen Bob op zich afkomen en ze vingden hem op zoals concertbezoekers dat doen met een stage-diver. Bob werd door vijf personen opgevangen, opgetild en vervolgens door enkele tientallen armen doorgegeven naar achteren. Het ging snel en soepel en het zou ook zonder problemen zijn afgelopen als de eerste groep achtervolgers op tijd had afgeremd. Maar dat deed de groep niet. De voorste Mexicaan herkende Bob en spurtte met nieuwe energie. Het was zijn bedoeling de groep leerlingen uitte-een te slaan en zich vervolgens op zijn prooi te storten, maar zo ver kwam hij lang niet.

Hij mepte vier jongens opzij en toen was het radicaal afgelopen. Ongeveer op het ogenblik waarop Bob grond onder zijn voeten voelde, werd de Mexicaan opgepakt. Hij werd niet door de lucht doorgegeven, maar door negen opgewonden scholieren gejonast en met een boog de rivier ingegooid. Het was een beste boog en de Mexicaan kwam een heel eind. Hij kwam precies tot de reling van een van de rondvaartboten en bleef aan bakboord hangen.

De rivierarm die door het centrum van San Antonio kronkelt is bijna 2,5 kilometer lang en menig toerist, die het wandelpad helemaal is afgesjouwd, laat zich per boot terugbrengen naar de plaats van vertrek. Een dozijn boten waarop tientallen toeristen kunnen worden gepoot, doet de hele dag niets anders dan heen en weer varen. Niet alle boten zijn even groot, maar de meeste hebben kloeke afmetingen en er kunnen heel wat vermoeide personen op. De boot die werd getroffen door de Mexicaan bevatte een groep inwoners van San Antonio die een bruiloft achter de rug had en toe was aan rust. De groep zag een man door de lucht vliegen, kreunend ineenzijgen op de rode reling van de boot en machteloos spartelen. Dat spartelen gaf de doorslag. Tegen een extra passagier had niemand bezwaar, maar een passagier die met zijn benen liters water deed opspatten werd niet met enthousiasme begroet. Twee avondjurken en een smoking raakten doorweekt en de dragers lieten luid ernstige bezwaren horen. De rondvaartschipper begreep wat hem te doen stond. Hij wrong zich naar voren, pakte de Mexicaan bij diens haar en smeed hem in de rivier.

‘Hoera,’ riepen de scholieren op de kant.

‘Goed zo,’ zeiden de bruiloftsgangers.

De Mexicaan zei iets anders. Hij spuugde een kwart liter water uit en brulde iets in het Spaans. Wat hij riep was meer dan duidelijk toen de andere leden van zijn ploeg zich te water stortten en naar de boot waadden. De voorste pakte de rand van de boot en probeerde zich op te drukken. Een vrouw gaf hem een tik op zijn vingers en hij moest loslaten. Nijdig probeerde hij het opnieuw en dit maal hield hij de vrouw in de gaten. Toen ze opnieuw uithaalde greep hij een mouw van de avondjurk en gaf een ruk. Met een gil stortte de vrouw overboord. De motor van de boot was blijven draaien, maar door het gewicht aan bakboordzijde was de punt naar de kant gezwenkt. De boot lag nu vrijwel dwars in de rivier en een lid van de tweede achtervolgingsploeg probeerde het met een aanloop en een sprong. Hij haalde de voorkant, verloor zijn evenwicht en kwakte languit op twee rijen bruiloftsgangers.

Op de boot was alom rep en roer. Op de kant was het evenmin rustig. De scholieren hadden een eerste klas uitzicht en ze stonden samengedromd langs de waterkant, daarbij de laatste groepen fiëstagangers de weg versperrend. De Mexicanen waren het punt van beleefd vragen allang voorbij en probeerden zich naar voren te roeien. Het was een kwestie van weinig tijd voor er ernstig handgemeen ontstond tussen scholieren en Mexicanen. De scholieren maakten er eerst een geintje van, maar na de eerste klappen werd de stemming grimmiger en nadat een achtervolger een scholier bijna een oor had afgeschroefd, leek er toch een sfeertje te ontstaan dat iets van oorlog had. Al gauw probeerden de scholieren de Mexicanen van de rivier af te houden, terwijl de achtervolgers verwoede pogingen deden om hun kameraden te bereiken die slaags waren geraakt met de rondvaartschipper en de bruiloftsgasten. Het gekke was dat er nauwelijks werd gesproken. Af en toe gaf iemand een grom en een grauw en een enkele keer klonk een gilletje, maar de meer vredelievende personen hadden zich in veiligheid gebracht en de liefhebbers van een robbertje knokken hadden hun aandacht nodig voor het trappen op tenen en vingers en het plaatsen van stoten.

De enigen die weg wilden maar dat niet konden waren de vrouwen op de rondvaartboot. Zij werden beschermd door de schipper die een stuk hout te voorschijn had gehaald en mepte op alles wat Mexicaans leek.

De drie belangrijkste partijen waren aanvankelijk scholieren, Mexicanen en bruiloftsgangers, maar het was natuurlijk een kwestie van tijd of ook de meer avontuurlijk aangelegde wandelaars bemoeiden zich met de gevechten. Van alle kanten kwamen belangstellenden toegestroomd en de meeste namen met gretigheid deel. Al gauw werd er gemept, getrokken en geduwd zonder dat zorgvuldig werd gekeken wie men voor zich had. Vooral het water was in trek en het duurde niet lang of de meeste gevechten liepen uit op een spelletje waarbij een hoofdregel gold: als jij mij niet de rivier induwt, dan druk ik jou wel onder water. Menigeen sprong na een tijdje uit vrije wil in de rivier, want het water gaf verkoeling en je kunt beter



uit eigen beweging een rondje ploeteren dan dat je te water gaat nadat je eerst op een oog bent gemept.

Andere rondvaartboten voeren zich vast op de spartelende toeristen, de opgewonden Mexicanen en de bruiloftsgangers die hun mooie kleren langzaam maar zeker de vernieling in zagen gaan. Van verschillende boten sprongen vrolijke jongelieden overboord en dat was geheel tegen de zin van de schippers, want het belangrijkste deel van hun verdiensten bestond uit fooien en daarvoor dien je je vracht toch eerst onbeschadigd en in goede gezondheid af te leveren.

Het duurde minder dan een kwartier of niemand wist meer wie nu met wie aan het knokken was en op drie plaatsen klonken de eerste lachbuien van toeristen die zwemwedstrijden hielden van de ene naar de andere oever. Een paar gewonden dropen af met nijldige gezichten, een ploegje woedende Mexicanen was zich aan het hergroeperen en vier schippers zochten wanhopig naar gasten, maar hun aantal viel in het niet bij de vele tientallen aanwezigen die genoten van de activiteiten. Dat was nog eens pret hebben, zo leuk was toch alleen maar San Antonio.

Helemaal aan de buitenkant van de kluwen walsende toeristen stond Bob zich te verbazen. Hij wist dat hij het beste kon doorlopen, maar hij wilde niets missen van de activiteiten te land en te water en daarom zocht hij dekking achter een boom.

Daar stond hij nog toen Moha hem in het vizier kreeg. Dat het uitgerekend Moha was berustte niet op toeval, maar meer op woede en wilskracht.

Tegen de tijd dat Lupe het feest op de veranda in La Villita moest verlaten had hij Moha aangesteld als speciale bewaker van Bob en Arie. Zijn opdracht was kort en duidelijk geweest. 'Vasthouden, die twee. Voeden, laven en niet laten lopen voor ik van nacht mijn zaken heb afgehandeld. Oké?'

Moha begreep het precies en hij bezwoer Lupe dat het meer dan oké was. Zo moeilijk kon het niet zijn, dacht hij, gewoon een paar keer per uur kijken of ze nog zaten waar ze behoor-

den te zitten en in de tussen tijd feestvieren.

Het feesten ging hem goed af, maar wat daarna volgde baarde hem toch wel zorgen. Eerst ontsnapte de dunste van de twee jongens en daarna de dikke. Moha zag zich niet goed aan Lupe uitleggen hoe hij een rolrond, potvisachtig persoon had kunnen laten verdwijnen via een wc-raam en toen hij hoorde dat Bob was waargenomen in La Villita had hij zich voorgenomen dat het was afgelopen met het begaan van fouten. Hij had al de feestgangers die nog in staat waren om min of meer rechthoekig te lopen opgetrommeld en hen een korte, afgeronde opdracht gegeven: 'Pak 'm.'

Zelf was hij meegerend, maar hij was snel afgezakt naar ploeg drie en daar in de achterhoede geraakt. Moha was geen sprinter. Hij was evenmin een geweldige denker, maar als hij iets in zijn hoofd had dan liet hij zich niet afleiden door kleinigheden als opgewonden toeristen en veldslagen op en bij wandelpaden.

Hij had iedereen die aan hem was gaan sjorren van zich afgemept en was over de terrassen langs het wandelpad gelopen. Een paar honderd meter voorbij de slag om de rondvaartboot was hij blijven staan. Achter zich hoorde hij rumoer, maar voor hem heerste rust. Dat was geen wonder, want alle heethoofden waren genoeglijk aan het bakkeleien en de toeristen die geen trek hadden in geweld behoorden niet tot het slag mensen dat plezier beleeft aan lawaai.

Moha keek om zich heen en zag alleen mannen en vrouwen die uitgebreid zaten te niksen. Is die knul doorgelopen, vroeg Moha zich af, of doet hij mee aan een van de knokpartijen? Het laatste kon hij zich nauwelijks voorstellen. Wie op de vlucht is ziet in de regel af van nutteloos handgemeen. Hij liep nog een eindje door, zag niemand die haast had en draaide zich om.

'Voor hetzelfde geld staat dat jong ons ergens uit te lachen,' dacht Moha. Hij liep langzaam terug en bekeek iedereen die hij passeerde. Hij herkende Bob toen die zijn nek strekte om de belevenissen te volgen van een man die zich aan de eerste rondvaartboot had opgetrokken en zich had vastgeklampt aan

een shirt van een lid van de bruiloftsgroep. Het shirt scheurde tot aan de boord en de man viel achterover. Hij hield het shirt vast en zwaaide met zijn vrije hand. Door zijn gewicht werd de bruiloftsganger een nummertje gesmoord en dat probeerde hij duidelijk te maken aan twee jongens die ieder een arm van hem beet hadden en hem naar voren probeerden te trekken. Alle vier waren ze een ogenblik in volmaakt evenwicht; toen scheurde het shirt verder. De achterste man stortte te water, de andere drie sloegen de boot in en verdwenen in een groep lieden die zonder veel overtuiging in het rond had staan maaïen. Bob had een kleur van de spanning en hij stond met volle teugen te genieten. 'Daar gaat er weer een,' fluisterde hij, 'plat op het water. Als hij niet wegzwemt dan krijgt hij straks de dikbuik op zijn rug die staat te balanceren op de reling. Hij...'

Op dat ogenblik zweeg Bob. Een arm omknelde zijn keel en bij zijn achterhoofd klonk een grommend geluid, gevolgd door een knoflookwalm die hem bijna verdoofde. Bob voelde dat zijn keel werd dichtgesnoerd en hij zag zwarte vlekken voor zijn ogen.

Stom, dacht hij, en dat was voorlopig alles wat door zijn hoofd schoot. Hij werd met een ruk opzij getrokken en tegen de grond gekwakt. Meteen erna voelde hij een knie op zijn rug. Iemand zei iets in het Mexicaans en Bob voelde dat zijn linkerarm werd omgedraaid.

Stom, dacht hij weer. Pijnscheuten flitsten door hem heen en toen hij zijn hoofd draaide zag hij door een waas de grijnzende Moha. Hij sloot zijn ogen en wachtte op de klap die de Mexicaan ongetwijfeld voor hem in gedachten had. Toen die klap uitbleef en de druk op zijn rug afnam opende hij voorzichtig een oog. Hij lichtte zijn hoofd een paar millimeter op en loerde naar boven.

'Kun je wel?' hoorde hij iemand in accentloos Engels zeggen. 'Bovenop een jongen stoer gaan zitten doen, grote vent die je bent.'

Moha gromde en sputterde in het Spaans. Hij had Bobs shirt vast en hield de stof omklemd terwijl hij door drie jongens werd weggesleurd. 'Slaan, terwijl iemand hulpeloos voorover

ligt,' zei een van de jongens. 'We zullen jou eens slaan.'

Bob voelde dat hij door Moha omhoog werd getrokken. Hij haalde diep adem, voelde zich iets helderder worden en schudde met zijn schouders. De stof scheurde en Bob viel terug op de grond. Zonder om te kijken kroop hij op handen en voeten naar de rivier en als een zeehond liet hij zich in het water glijden.

Lekker, dacht hij. Hij dook onder, voelde het water langs zijn gezicht stromen en deed een paar slagen. Toen hij boven kwam zag hij dat een wild geworden Moha de jongens van zich had afgeschud. De man mepte woest om zich heen en liep achterwaarts naar de rivier.

Wil hij me echt achterna in het water? vroeg Bob zich verbaasd af. Dat moet hij eens proberen.

Hij zwom een eindje weg toen hij zag dat een vrouw met een jurk die opbolde door de lucht die eronder zat in zijn richting ploeterde.

'Vriend' riep hij naar Moha. 'Fiësta. Drinks.'

Of de Mexicaan het hoorde wist hij niet zeker, maar hij zag de man een zuivere stoot plaatsen op een kaak en meteen erna achterwaarts in het water storten.

'Pak me dan,' riep Bob en hij liet zich langzaam naar de overkant drijven.

Moha zwom niet, maar waadde met een gezicht dat vertrokken was van boosheid in Bobs richting.

'Vriend,' riep Bob en toen vond hij het welletjes. Hij dook onder, zwom naar de andere kant en zette er de sokken in. Toen hij omkeek zag hij dat Moha bijna in het midden van de rivier stond, zwaaiend met beide vuisten.

De omweg die Bob maakte kwam voort uit voorzichtigheid en onbekendheid met het centrum van San Antonio. Zijn plattegrond was hij kwijtgeraakt en voor alle zekerheid liep hij eerst tot hij in een wijk kwam waar volmaakte rust heerste. Staand tegen de achterkant van een bouwsel dat eruit zag als een kiosk bekeek hij de shade. Zijn shirt was gescheurd en over zijn linker bovenarm liep een schram. Op de rug van zijn lin-

kerhand zat een schaafplek waarvan hij zich niet kon herinneren hoe die was ontstaan, maar verder was hij intact.

Het kon slechter, concludeerde Bob. En nu naar het hotel. Zonder Mexicanen liefst. Graag zelfs zonder wie dan ook.

Hij maakte een rondje tot hij een straatnaam zag die hij herkende en nam korte tijd later de bovenkant van het grote Hilton waar. Op ruime afstand bleef hij een tijd staan wachten terwijl zich rond zijn voeten een plasje water vormde.

Hij bleef onbeweeglijk tot hij er zeker van was dat hij zonder nieuwe opstootjes de ingang van het hotel zou halen en liep op een holletje naar binnen. Hij negeerde de portier die zijn neus ophaalde en remde pas af bij de liften.

Een bellboy stond ervoor te wachten met een rek vol koffers. De man keek Bob aan. 'Nat,' zei hij.

'Gezwommen,' zei Bob.

De bellboy knikte. 'Ja,' zei hij op een toon alsof hij alles al had meegemaakt. 'Natuurlijk. Gezwommen.'

Twee minuten later was Bob in kamer 502. Achter de deur lagen de briefjes van Jan en Arie, maar Bob besteedde er geen aandacht aan. Hij belde de receptie, hoorde dat er wel voor hem was gebeld, maar dat er geen boodschap was achtergelaten en liet het bad vollopen. Eerst afspoelen, vond Bob. Als hij schone kleren aan had zou hij zich wel afvragen wat er met Arie en Jan gebeurd zou kunnen zijn.

Tegen de tijd dat Bob voor de derde keer zijn bad bijvulde met warm water, liepen Jan en Arie over Commerce Street in de richting van de Mexicaanse markt.

'Als Lupe daar niet te vinden is, dan geef ik het op,' verklaarde Jan. 'Ik heb vanmiddag de markt uitgebreid bekeken en ik heb heel wat goedkope shirts gezien met dure labels. Ik heb ook de buitenkant in de gaten gehouden. De meeste auto's die daar aanlegden waren oud en gedeukt. Dat zegt niet veel, maar het opsluiten van jou en Bob in de Villita was natuurlijk niet voor niets. Als het de bedoeling was om jullie voor lange tijd uit de roulatie te houden dan hadden ze jullie wel naar een plaats gebracht waar minder mensen rondliepen, lijkt me. Kidnappers

gaan over het algemeen niet bepaald publiekelijk te werk. Jullie moesten een poosje uit de weg, dat is het. Voor mij gold hetzelfde en daarom zat Nunez achter me aan.' Jan keek naar Arie terwijl hij in een soort gestrekte draf doorliep. 'Waarom wil iemand drie jongens een tijd lang uitschakelen?'

'Om sporen uit te wissen?'

'Allicht, joh. Wat anders? De enige sporen die ik ken hebben te maken met shirts. En de enige shirts die in aanmerking komen heb ik gezien op de Mexicaanse markt. Misschien zijn ze in San Antonio op 375 plaatsen te vinden, maar ik zag ze bij Market Square, dus daar gaan we kijken.'

Arie liep mee met zijn tong uit zijn mond. 'Moet het zo snel?'

'Ja,' bitste Jan. 'Er moet nodig een einde komen aan al die geheimzinnigheden. Als Lupe naar de Mexicaanse Markt is dan wil ik hem opvangen voor hij er klaar is.'

'En als hij er niet is?'

Jan grijnsde. 'Dan joggen we terug en vechten we ons naar binnen in het Hilton. Zie deze wandeling maar als een afslankkuur. Later ben je me er dankbaar voor, jongen.'

Arie trok een gezicht. 'Het is dat ik te weinig lucht heb,' hijgde hij, 'anders zou ik je wijzen op het bestaan van een pracht van een Dodge Durango die voor ons klaar staat bij het Hilton hotel.'

'Met een sleuteltje dat in de zak van Bob zit,' vulde Jan aan. 'Als-ie het sleuteltje tenminste nog heeft. Afgaande op jullie slimmigheden is het al uren in het bezit van Lupe en zijn makers. Houd nou verder je waffel, want dat gebouw daar links voor je is het begin van het marktgebied. Kom mee, we lopen eerst langs de buitenkant, daar zijn de kantoren en opslagplaatsen.'

Het duurde niet lang of over het gezicht van Jan gleed een gelukzalige glimlach. 'En daar hebben we de auto van Lupe,' zei hij, 'recht tegenover die uitbouw daar.'

'Waar die vrachtauto voor staat?'

'Die, ja. Er brandt licht binnen. We zitten goed, dikke.'

Arie wreef over zijn buik en kreunde zacht. 'Gelukkig, nou

hoef ik tenminste niet meteen het hele eind terug te lopen. Ik hoop wel dat je de goede deukauto voor je hebt.'

Jan trok hem mee naar de beschutting van een boom. 'Allicht, ik herken heus wel een Ford waar ik vierhonderd meter achter aan heb lopen rennen. Houd je nou even gedeisd, dan kijken we de kat uit de boom.'

Arie ging met een zucht zitten. 'Graag. Hoe meer katten hoe beter. Bomen genoeg hier. Een groene stad, dat San Antonio. Au.'

Hij hield zijn mond toen Jan hem in een arm kneep. 'Kijk, bolle. Die vent daar, is dat Lupe of niet?'

'Dat is Lupe,' zei Arie. 'Als je nog eens zo knijpt dan geef ik je een joet, vriend of niet.' Hij wreef over zijn onderarm en tuurde naar de overkant van de straat. 'Sjouwt die vent iets?'

'Een doos,' zei Jan kort. 'Hij laadt dozen in de vrachtwagen.'

'Is hij alleen?'

Jan deed een stap naar voren. 'Dat sta ik me net af te vragen. Volgens mij niet. Iemand geeft hem dozen aan en hij zet ze in de auto.'

'Rare tijd om te laden.'

'Maar het klopt precies met het patroon. In die dozen zit iets dat snel uit San Antonio weg moet. Daarom werd geprobeerd ons een tijd uit de roulatie te halen, wedden?'

Arie trok zijn neus op. 'Wed eens op iets spannenders. Wat zou er in de dozen zitten? Shirts?'

Jan maakte een onzekere beweging. 'Ik denk van wel, maar zo bijzonder kunnen die shirts toch niet zijn? Ik bedoel: ze zijn niet van goud en evenmin bestikt met juwelen.'

'Ze worden wel gebruikt voor een soortement zwendel, dat is zeker.'

'Je bedoelt dat het goedkoop spul is dat wordt verkocht voor de prijs van kwaliteitskleding?'

'Zoiets. Misschien gaat er in dat wereldje enorm veel geld om, weet jij veel?'

Jan schudde zijn hoofd. 'Er is nog iets anders,' zei hij met grote stelligheid. 'Ik weet meer van kleding dan jij en ik voel aan m'n Amsterdamse water dat er meer is. Ik snap heus wel dat je met

shirtzwendel een flinke sloot geld kunt verdienen als je het handig aanpakt, maar toch... er komt meer bij deze zaak kijken. In de White Hills is een pick-up in een kloof geduwd. Er zijn stapels kleren verbrand. Bob en jij zijn gevangen gehouden. Ik ben achterna gezeten in een mall. Zoiets doe je niet voor een paar dozen vol katoentjes van een tientje de meter. Ho, daar hebben we de andere persoon.'

Zwijgend keken ze naar een man met lang haar die was gekleed in een loshangend shirt en een spijkerbroek. Hij klom in de laadbak van de vrachtwagen, rommelde er een poosje in rond en sprong op de grond. Hij zei iets tegen Lupe, wees naar de oude Ford en zwaaide kort met een arm.

'Wat doet hij?'

'Hij stapt in de Ford. Hij gaat er vandoor.'

'Voor een boodschap?'

'Hoezo boodschap? Wat voor boodschap doe je om deze tijd van de nacht? Hij gaat naar huis of zo.'

'Is Lupe dan degene die hem heeft afgelost?'

'Waarschijnlijk wel. Hij zit nu in elk geval zonder personenauto.'

Arie trok aan zijn onderlip. 'Misschien slaapt hij tussen de dozen, misschien rijdt hij weg. Nemen we dat risico?'

'Nee,' zei Jan. 'Hij is nu alleen, dus dit is onze kans. We pikken Lupe in zijn Mexicaanse kuif en wringen hem uit. Ik wil eindelijk wel eens weten wat we aan het doen zijn.'

'Meteen dan,' besliste Arie. 'Hij zit nu binnen en dat is te verkiezen boven handgemeen in het openbaar.'

Ze staken de weg over en bleven achter de vrachtwagen staan.

'Hoor jij iets?'

'Een radio, joh. Of een televisie.'

'Gezellige opslagplaats. Daar links ligt iets wat op een stapel hout lijkt. Kijk of er een bruikbare lat bij ligt. Ik neem een sprintje naar de deur.'

Jan liep op zijn tenen naar een ijzeren deur die op een kier stond en liet zich plat op het wegdek vallen. Met een oog loerde hij een vrijwel leeg vertrek binnen. Het had de grootte van een garage voor vier personenauto's en het bevatte weinig



meer dan een paar lange paktafels, een stel kartonnen dozen en rollen touw en tape. Op een tafel tegen de achterwand zat Lupe. Hij at een sandwich van bijna een halve meter en luisterde naar een radio die vlak naast hem stond te kwetteren.

Jan schoof met een tevreden gezicht achteruit. 'Klus voor een zieke kip,' zei hij. 'Onze man is bezig met zijn twaalfuurtje en hij luistert naar sportuitslagen of het Mexicaanse weerbericht, zo-iets. We lopen naar binnen en pakken hem bij zijn nekvel, niks moeilijks aan.'

Arie liet twee stukken hout zien. 'Wil je een lat?'

Jan haalde zijn schouders op. 'Kan geen kwaad. Naar binnen en doorlopen naar achteren. Nu.'

Achter elkaar wrongen ze zich langs de deur en meteen erna verspreidden ze zich. Jan koos de rechter muur, Arie de linker. Echt geïnspireerd waren ze niet en het was meer uit de macht der gewoonte dan uit overtuiging dat ze overgingen tot hun beproefde aanvalstactiek. Vijf seconden later waren ze er blij om, want Lupe reageerde met een ongelooflijke snelheid. Hij nam niet de moeite om zijn sandwich weg te leggen, maar liet het brood eenvoudig los en tuimelde van de tafel. Hij deed een greep in een kist die tegen de wand stond en kwam te voorschijn met een honkbalknuppel. Hij pakte de knuppel in zijn linkerhand en toverde met een fabelachtige snelheid met zijn rechter een mes te voorschijn.

'Ho wat,' zei Jan geschrokken en hij hield zijn pas in.

'Doorlopen,' beval Arie. 'Tegelijk. Allebei een kant.'

Langzaam naderden ze Lupe die zacht stond te prevelen en zijn ogen heen en weer liet flitsen.

'Vriend,' zei Arie, toen hij op een afstand van twee meter stond. 'Fiësta, weet je nog wel? Dit wordt ons feest.' Hij zwaaide met de lat en deed of hij aanviel. Lupe zette zich schrap tegen de tafel en volgde elke beweging van Arie.

Hij gaf een kreet toen Jan zijn schouder raakte en draaide zich met een ruk om. Waarna hij een por van Arie tussen zijn ribben kreeg.

Lupe sprak nu wel hardop en wat hij zei klonk als gekruide taal. Hij zwaaide met de honkbalknuppel alsof het een degen

was.

Arie moest er om glimlachen. ‘Rustig afwachten,’ zei hij tegen Jan. ‘Doe of je slaat, maar blijf uit zijn buurt. Moet je opletten wat er gebeurt.’

Jan had geen idee wat Arie bedoelde, maar hij was slim genoeg om te luisteren.

Om beurten deden ze schijnaanvallen terwijl Lupe bleef zwaaien. Het duurde een halve minuut, een minuut, anderhalf, twee. Lupe’s bewegingen werden minder enthousiast en hij tilde de knuppel niet meer zo hoog op als in het begin. Op zijn voorhoofd parelde zweet en praten deed hij al lang niet meer.

Arie grijnsde zijn roofdierentanden bloot. ‘Precies wat ik dacht. Wat denkt die vent dat-ie aan het doen is? Alleen in de film zwaaien ze een uur met een boomstam van vijftig kilo. Ome Lupe is moe aan het worden. Pak ‘m, Jan. Om en om.’

Een voor een porden ze met hun lat tegen lichaamsdelen van Lupe en langzaam zagen ze de man dol worden van woede.

‘Kijk uit,’ siste Jan opeens. Hij dook weg toen Lupe de knuppel naar hem toe gooide en met hooggeheven mes op Arie afstormde. Arie gaf een mep, zag zijn lat breken op de rug van de kromgebogen man en liet zich opzij vallen. Lupe schoot door tot de muur en zette zich met zijn vrije hand af. Bijna achterwaarts kwam hij op Arie af met een snelheid of hij per reuzenkatapult was afgevuurd.

‘Hoeiii,’ riep Arie en dat was zijn enige bijdrage, want de rest van zijn adem had hij nodig om Lupe van zich af te houden. Arie lag nog half op de grond toen Lupe zijdelings over hem heen tuimelde en had uitsluitend oog voor het blinkende mes dat een paar keer akelig dichtbij kwam. Lupe had geen voorkeur voor een bepaald lichaamsdeel en hij zwaaide als een wilde om zich heen. Zelfs toen Arie greep kreeg op zijn arm bleef het mes bewegen.

‘Sla dan, sukkel,’ hijgde hij toen hij met zijn tweede hand een pols van Lupe te pakken had. ‘Mep die vent op zijn kop.’

Dat was precies wat Jan deed. Er klonk een droge klap, gevolgd door het geluid van brekend hout en een zucht van Lupe. Zijn

gezicht kreeg een lichtgroene kleur en het mes gleed uit zijn hand.

Arie schopte het mes weg. 'Waarom duurde het zo lang?'

'Omdat ik er zeker van wilde zijn dat ik die vent zou raken,' snauwde Jan. 'Je moet in het vervolg niet zo kronkelen als je vecht. Lig toch eens stil, jongen, dat mept prettiger.' Hij pakte het mes en zuchtte. 'Dat ging maar net goed, dikke. Zo zie je maar. Onderschat nooit een tegenstander. Wat doen we met hem?'

Arie wees naar de paktafels. 'We tapen hem in, van top tot teen. Meteen. Deze vent is me veel te snel.' Hij krabbelde overeind, controleerde of alle onderdelen vastzaten en pakte Lupe bij zijn haardos. 'Op de tafel met hem, dat werkt makkelijker.' Met hun tanden scheurden ze stukken tape van de grote rollen die op de tafel lagen en een paar minuten later zag Lupe er uit als een panklaar konijn.

'En nu?' vroeg Jan.

'Kijken wat er in de vrachtauto te vinden is, wat dacht je dan?'

'Zullen we hem eerst achterin smakken? Ik heb geen zin om hier op hem te passen.'

Arie knikte en zette de radio uit. 'Dat gewauwel. Kom op. Als ik een sein geef sleep jij hem naar buiten.'

Arie stak zijn neus buiten de deur, zag niemand die op hem lette en liep naar de auto. Het was een Isuzu, zag hij, een klein model vrachtwagen met een laadruimte afgedekt met zeildoek. Aan de achterkant hing het doek open en toen hij zich naar binnen boog zag hij dat de laadruimte voor driekwart was gevuld met dozen.

'Ruimte genoeg voor onze vriend,' mompelde hij. Hij floot zacht en wachtte tot Jan naar buiten kwam met zijn pakket mens.

'Help je nog, of blijf je staan niksen?' hijgde Jan. 'Wat denk je dat deze vent weegt?'

Samen tilden ze Lupe op en schoven ze hem naast de dozen.

'Naar de cabine, Jan. Misschien komen we er achter waar de vrachtwagen vandaan komt.'

Dat zagen ze al voor ze een portier hadden geopend. De voor-

kant van de vrachtauto had buiten het schijnsel van een van de lampen gestaan en daardoor hadden ze de zwarte tekst op de blauwe portieren gemist.

‘Baudrieux Vervoer,’ las Jan. ‘Hola, hé, wat staat hier? Algiers LA. Daar hebben we ons Algiers weer.’

Arie trok een portier open en hees zich naar binnen. ‘Papieren,’ zei hij en hij stak een bundel paperassen naar buiten. ‘Pak aan, Jan. Hier ligt nog wat.’ Hij bukte zich, schoof een plastic fles en een etenstrommeltje opzij en grabbelde in een vakje naast het dashboard. ‘Prijs,’ mompelde hij tevreden. Met twee vingers viste hij een klein, compact pistool te voorschijn. ‘Een cadeautje van Lupe. Wat een vrachtwagenchauffeur al niet bij zich heeft, tegenwoordig.’

Hij gleed de auto uit, gaf een ruk met zijn hoofd en liep naar binnen. Zittend op een paktafel bekeken ze de buit.

‘Een Sphinx,’ las Jan ‘Made in Switzerland. Wat doet een Zwitsers pistool in een vrachtwagen uit Algiers?’ Hij controleerde de veiligheidspal en liet de patroonhouder naar buiten glijden. ‘Acht patronen in de houder, niks in de kamer,’ zei hij. ‘De naam Sphinx zegt me niets, maar dit wapen voelt lekker aan. Vertrouwenwekkend, mag ik wel zeggen. Hij rilde. ‘Dat gezwaai met messen bevat me niks, geef mij maar iets dat knalt.’

Arie zei iets onduidelijks en spreidde de papieren uit. ‘Juist,’ zei hij opeens. ‘Nu snap ik het. Dit stapeltje hier links bevat doorslagen van een soort afleverbonnen. Zo te zien zijn er bestellingen afgeleverd in Baton Rouge, Beaumont, Houston en een plaats die Gonzales heet. Baton Rouge ligt in Louisiana voor zover ik weet, dus we kunnen er nu wel zeker van zijn dat Algiers ook in die staat te vinden is.’

Jan had het pistool in een broekzak gestopt en bekeek het tweede stapeltje. ‘Dit zijn geen doorslagen. Zouden het bonnen zijn voor plaatsen waar nog bestellingen moeten worden afgeleverd?’

‘Vast,’ zei Arie vol overtuiging. ‘Kijk maar. Fort Stockton, El Paso, Tucson, Yuma, San Diego. Deze vrachtauto volgt een route van oost naar west, een groot deel bijna parallel aan de

Mexicaanse grens.'

'Dus de dozen die achterin liggen moeten naar het westen.'

'Precies, Jan. Maar de auto komt uit het oosten en die kant gaan wij op.'

'Wij?'

'Allicht. Algiers ligt in de buurt van Baton Rouge, lijkt me. Waar de auto in de komende dagen naar toe moet is me volmaakt een zorg. De oplossing van de geheimzinnigheden waar we de laatste dagen mee te maken hebben ligt in het oosten. Wat we dus doen is dat...'

'... jij naar het oosten gaat.'

Arie keek verbluft. 'Ik? Niet jij? Niet wij? Ik?'

'Jij,' zei Jan. 'En wel meteen. Ik heb in deze stad een portemonnee liggen onder een klein podium in de Rivercenter Mall en ik pieker er niet over om San Antonio te verlaten voor ik mijn spullen terug heb.'

Arie schudde zijn hoofd. 'Altijd zeuren over kleinigheden, jij. Die portemonnee blijft er wel liggen. We hebben net een auto veroverd met 2499 shirts, dus schone kleren heb je in overvloed.'

'Ammehoela,' zei Jan. 'Als de schoonmaakploeg langs komt ben ik mijn geld kwijt. Bovendien zit mijn rijbewijs in de portemonnee en het lijkt me niet best als ik word aangetroffen achter het stuur van een vrachtwagen zonder dat ik een papiertje kan tonen. Zeker niet als achterin behalve dozen een dichtgetapete Mexicaan ligt. Ga jij maar alleen. Ik zoek Bob op en we komen je achterna.' Hij maakte een stapeltje van de papieren en stak ze Arie toe. 'Jij moet niet te ver rijden, vannacht. Zoek een motel en slaap een paar uur, helemaal fris oog je niet.'

Arie knipperde met zijn ogen. 'Dat niet, nee. Ik heb het gevoel dat een kubieke centimeter zand samenklontert in mijn ooghoeken.' Hij stak een hand uit. 'Geef op dat pistool.'

Jan aarzelde. 'Is dat verstandig?'

'Dat is verstandig,' zei Arie uit de grond van zijn hart. 'Het is bijzonder, bovenmatig, verschrikkelijk verstandig. Als ik op pad moet met een gestolen vrachtauto en een gekidnapte

Lupe dan wil ik een wapen. Geen mes, geen honkbalknuppel, maar een pistool.’ Daar was weinig tegen in te brengen. Jan overhandigde het pistool en gaf Arie een zet. ‘Op weg, jij. Ik doe het licht uit en sluit de deur. Jij rijdt naar het oosten en zoekt een motel. Bel vanaf een uur of acht met het Hilton of met het Emily Morgan. Ik probeer Bob op te snorren. Is hij onvindbaar dan hoor je dat van me en dan kom ik je in mijn eentje achterna. Is hij er wel dan komen we natuurlijk samen.’

‘Zoek uit waar Algiers ligt,’ zei Arie snel.

‘Doen we,’ verzekerde Jan hem. ‘Doe ik persoonlijk. Beschouw Algiers als opgezocht. Wegwezen jij. We kunnen wel aannemen dat Lupe de chauffeur van de vrachtauto is, maar we weten het niet zeker. De Isuzu moet uit de buurt zijn voor een koppel vriendjes eventueel komt kijken waar onze feestganger blijft.’

Jan bleef bij de deur staan, terwijl Arie wegreed. Hij hoorde de versnellingsbak kraken na een slordige schakeling, zag de Isuzu bokken en rilde kort toen hij zag dat de auto in de eerste bocht bijna een reclamebord ramde. Daarna ging het vlotter en al gauw rolde de vrachtwagen soepel over het asfalt.

Toen het geluid van de dieselmotor was weggestorven deed Jan het licht uit en drukte hij de deur dicht. Hij liep niet terug over Commerce Street, maar maakte een omweg die er zijn mocht. Het was een machtig eind lopen, maar Jan beklagde zich niet. Er waren eindelijk vooruitzichten met een financieel randje, vond hij. Op zijn gemak rekende hij uit hoeveel onkosten ze hadden gemaakt in de afgelopen dagen. Twee leuke banden, de huur van twee Dodge Durango’s, motel- en hotelkamers, voedsel. Het werd een heel bedrag, maar Jan verblikte of verbloosde er niet van. Hoeveel het ook was, het was altijd nog een heel stuk minder dan de waarde van een Isuzu gevuld met shirts, vond hij. Wie de auto terug wilde hebben zou eerst een rondje moeten onderhandelen met Jan Prins. De gedachte vervulde hem met diepe vreugde en wie hem zag lopen werd getroffen door zijn intense tevredenheid.

Welgeteld acht minuten nadat Jan de Mexicaanse markt had verlaten stopte de gedeukte Ford voor de ijzeren deur waarachter de mini-veldslag met Lupe was gevoerd. De man met lang haar en een loshangend shirt stapte uit. Hij keek naar de plaats waar de Isuzu had gestaan en fronste zijn wenkbrauwen. Dat fronsen werd aanzienlijk sterker toen hij de deur open duwde en een honkbalknuppel en een mes op de vloer zag liggen. Zijn wenkbrauwen verdwenen bijna onder zijn haargrens toen hij een paar stukken tape aan de rand van een van de paktafels zag hangen. Hij stond enige tijd roerloos, knikte toen alsof hij het met zichzelf eens was en liep terug naar de Ford. Driehonderd meter verder was een telefoon. De man voerde een gesprek en reed daarna met een strak gezicht weg. Het nummer dat hij had gedraaid was van een inwoner van Algiers. Het gesprek zou een grote invloed hebben op de gedragingen van een heleboel mensen in de komende 24 uur.

## DE ROUTE NAAR ALGIERS

Geen enkel avontuur bestaat uit een eindeloze aaneenschakeling van vijandelijke activiteiten. Na elke veldslag treedt een periode van rust in en in z'n periode bevonden Jan, Bob en Arie zich de eerstvolgende uren. Dat betekende overigens niet dat ze alle drie konden beginnen met een schoonheidsslaap van minimaal een halve dag en daar rekenden ze ook niet op. Lange ervaring had geleerd dat elke tuk die net voldoende was om te voorkomen dat ze staande begonnen te snurken was meegenomen.

Bob was er het beste aan toe. Hij had zijn bad genomen, had vruchteloos gebeld met het Emily Morgan Hotel en was in bed gekropen. Aan zijn voeten speelde zich een van de duizend spelletjes af die de Amerikaanse televisiekijker wekelijks teisteren, maar hij kreeg er nauwelijks iets van mee. Hij doezelde en vroeg zich in zijn helderste ogenblikken af waar dat blikkerige gelach toch vandaan kwam.

Toen de telefoon ging schoot hij overeind. 'Yep,' zei hij, net voor hij zijn kaken sperde voor een vreselijke gaap.

'Gaap jij?'

'Jan?' vroeg Bob die een kriebel voelde opkomen en hard in zijn neus kneep.

'Nee,' zei Jan. 'Ik ben de geest van Cree. Ik kom angefladderd in een namaakhemd bestikt met duizend labels. Alles veilig bij jou?'

Bob had zijn kriebel onder controle. 'Hier wel, waar ben je?'

'In een straat die Navarro heet. Kan ik bij het Hilton komen zonder dat ik word belaagd door een horde met taco's smijtende Mexicanen?'

Bob dacht na. 'Lijkt me wel. Ik kwam veilig over, maar ik weet niet wat er met Arie is gebeurd.'

'Die zit in een vrachtwagen,' zei Jan kort. 'Ik vertel het je straks wel. Ik wilde alleen weten of de kust veilig is.'

Bob deed een greep naar de afstandsbediening en zette de televisie zachter. 'Allemaal geklets. Die tv bedoel ik. Ik zou het er



maar op wagen, als ik jou was. Klim in een taxi, laat je voor de hoofdingang afzetten en loop in een ruk door naar kamer 502. Ik moet de Mexicaan nog zien die een gast praat midden in de lobby van een groot hotel.'

'Taxi,' zei Jan.

'Taxi, ja. En ga nou niet zuinig lopen doen, want straks kom je iemand tegen die je op je kop benst en dan is het te laat om te bedenken dat je beter pijn in je portemonnee kunt hebben dan in je hoofd.'

'Als ik niet uitkijk heb ik straks pijn in allebei,' zei Jan zuur. 'Ik ben mijn portemonnee kwijtgeraakt, die ligt in...'

Bob luisterde nauwelijks. Hij sprong van het bed en pakte zijn shirt. 'Laat maar, Jan. We doen het anders. Vertel me waar je staat en ik kom je halen. Per taxi.'

Jan protesteerde, maar veel overtuiging zat er niet in. Hij legde uit op welke hoek hij stond en bleef achter een bestelauto staan tot hij een taxi zag naderen.

'Jo,' zei Jan, terwijl hij naar binnen gleed.

'Ho,' antwoordde Bob en daar bleef het bij tot ze in het Hilton waren.

'Dus,' vatte Bob samen toen ze hun ervaringen hadden uitgewisseld, 'eigenlijk weten we nog bijzonder weinig van het shirtspektakel waar we middenin zitten. Lupe heeft er mee te maken, en Moha, en een vent die Mick Nunez heet.'

'En een vervoerder in Algiers met de naam Baudrieux. Er is een zwendel aan de gang met goedkope shirts die voor merkkleding moeten doorgaan. De Mexicanen hebben er mee te maken. Kan niet anders. Er is geen enkele andere redelijke verklaring voor alle bonje van de afgelopen uren. Arie en jij werden feestelijk gevangen gezet nadat jullie hadden gevraagd naar de Villita Company. Dat is geen toeval. Lupe en zijn makkers denken dat wij weten van hun zwendel en ze wilden ons uit de buurt hebben. In elk geval tot de Isuzu was gevuld met dozen die ongetwijfeld shirts bevatten. Baudrieux heeft waarschijnlijk ook met de zaak te maken en daarom is Arie nu op weg naar Algiers, waar dat ook mag liggen.'

'Zoeken we uit,' bromde Bob. 'Morgenochtend, meteen.'

‘Hoe? vroeg Jan. ‘Cree zou het voor ons nakijken. Ben je van plan hem te bellen?’

Bob schudde zijn hoofd. ‘Pieker ik niet over. Ik ben blij dat we van Cree af zijn. Morgenochtend ga ik naar het postkantoor, daar hebben ze naar ik aanneem een sloot telefoonboeken waaronder die van Louisiana. Ik vind Algiers heus wel zonder Cree.’

‘Het postkantoor ligt naast het Emily Morgan Hotel,’ zei Jan. ‘Gaan we daar nu naar toe of morgen?’

Bob keek nadenkend. ‘De Mexicanen weten dat Arie en ik deze kamer hebben, maar vrijwel zeker weten ze ook waar jij gehuisvest bent. Hier zitten we goed. De deur zit op de ketting, dus wat kan er gebeuren. Een nachtelijke overval?’

Jan keek grimmig. ‘Ik wou dat ze het probeerden.’

Bob grinnikte. ‘Ik ook. Maar dat kost nachtrust en ik vrees dat we die hard nodig hebben. We gaan slapen, hier, in deze kamer. Morgen laat ik de bagage van Arie en mij naar beneden brengen en daarna gaan we samen naar het Emily Morgan. Jij verzamelt jouw spullen en ik ga eerst naar het postkantoor en daarna naar de Alamo.’

‘Alamo?’

‘Ja, man. Ik zei toch dat ik de Alamo wilde bezoeken. Daar kwam natuurlijk weer niks van, maar ik verzeker je, ik ga San Antonio niet uit zonder dat ik in de Alamo ben geweest.’

Jan trok zijn shirt uit. ‘Ik ga douchen,’ kondigde hij aan. ‘Terwijl jij de Alamo staart naar schilderijen van Davy Crockett ga ik naar de Rivercenter Mall, want ik zet geen stap buiten deze stad zonder dat ik mijn portemonnee terug heb.’

‘Niets zo mooi als een mens met een doel,’ zei Bob en hij knipte het licht boven zijn hoofd uit. ‘Ik slaap, dus doe een beetje zachtjes, wil je?’

Arie had bij het wegrijden van de Mexicaanse markt het schone plan gehad om minimaal honderd kilometer naar het oosten te rijden en in een stadje op een paar kilometer van de snelweg een motel te zoeken. Van dat plan kwam minder dan niets terecht en daar waren verschillende redenen voor. De belangrijkste was dat Arie al bijna in slaap viel voor hij de voor-

steden van San Antonio had bereikt. Hij was door Lupe en zijn vrienden volgetremd met pittig gekruide stukken vlees die een binnenbrand hadden veroorzaakt en die brand had hij geblust met drank waar scheuten alcohol door waren gemengd. Het voedsel en de drank hadden hun werk gedaan in de afgelopen uren en Arie ondervond dat aan den lijve. Bovendien was hij niet happig op een lange tocht over de Interstate 10, want hij had veel te veel respect voor de agenten die dag en nacht over de snelwegen patrouilleren. Het liefst was hij over kleine wegen gereden, maar daarvoor had hij te weinig fut. Bij het eerste het beste motel dat hij zag kreeg hij aandrang een kamer te huren, maar hij dwong zich door te rijden. Een motel was bij nader inzien te gevaarlijk, vond Arie. Hij zou de gebonden Lupe naar buiten moeten slepen en hem de hele nacht koest moeten houden. Dat kon natuurlijk door de tape waarmee zijn mond was dichtgeplakt rustig te laten zitten, maar daar was Arie niet happig op. Eén verstopte neus en hij zou wakker worden naast een levenloze Lupe.

Ter hoogte van Sequin wist Arie wat hij moest doen. Hij reed het stadje door in de richting Belmont en sloeg na zes kilometer een onverharde weg in die naar een pluk bos leek te voeren. Hij zette de motor af, luisterde naar geluiden in de verte en liep met stijve benen naar de achterkant van de Isuzu.

Lupe lag nog waar hij was neergelegd, maar zijn ogen stonden een stuk minder helder dan enkele uren tevoren. Arie trok met een ruk de tape van Lupes mond, wachtte tot de Mexicaan lange teugen lucht had binnengezogen en liet een waarschuwend vinger voor diens neus dansen. 'We zitten in een verlaten gebied dus niemand hoort het als je schreeuwt. Niemand buiten mij dan altijd. En ik wil het niet horen, want ik wil slapen. Houd dus je waffel en er gebeurt je niets. Hoor ik je, dan plak ik dit stuk tape secuur over je muil en dan haal ik het niet meer weg ook. Weet je je los te maken en er vandoor te gaan dan kom ik je achterna en knal ik je een kogel uit je eigen Sphinx in je kuit. Dan is het meteen radicaal afgelopen met je grappen. Begrepen?'

Lupe zei niets, maar Arie had het gevoel dat de boodschap was overgekomen. Hij duwde de man naar de zijkant van de auto

en mompelde: ‘Nu nog een bed, maar dat moet niet zo moeilijk zijn in een auto vol met shirts. Aangenomen dat er kleding in deze dozen zit, natuurlijk.’

Dat zat er, merkte hij snel. Allemaal shirts, allemaal keurig verpakt in plastic waarop de naam Villita Company stond vermeld. Arie nam niet de moeite om de shirts uit te pakken maar legde er voldoende op de vloer om een verende ondergrond te hebben en strekte zich uit.

Het plastic kraakte een beetje, maar Arie maalde er niet om. Hij legde een hand onder zijn hoofd, draaide zich een kwart slag om en viel in slaap. Naast hem lag Lupe. De Mexicaan sliep niet, maar knarste met zijn tanden, heel zacht.

Bob was het eerst wakker. Hij keek op zijn horloge, hield zijn hoofd onder de kraan en kneep vriend Jan in z’n neus. Jan was te duf om te protesteren. Hij draaide zich op zijn buik en kreunde: ‘Hoe laat is het?’

‘Tegen half acht. In de benen, jij. Ik heb een paar ideetjes gekregen. Hoe laat zou Arie ook weer bellen?’

Jan wreef met de rug van een hand over zijn ogen. ‘Uur of acht. Ben je bang dat je de telefoon niet hoort?’

‘Zou hij naar het Hilton bellen of naar het Emily Morgan?’

‘Allebei, geloof ik. Ik slaap nog half, joh. Wat wil je nou eigenlijk?’

‘Weg wezen,’ zei Bob. ‘Voor het acht uur is kunnen we in jouw hotel zijn. Om een uur of negen zal de Alamo wel opengaan net als de Rivercenter Mall. Voor die tijd wil ik naar het postkantoor en een nieuwe auto huren.’

Jan was op slag klaarwakker. ‘Nieuwe auto?’ kreet hij. ‘Ben je helemaal door de krokodillen aangeknaagd? Wéér een auto? Waarom?’

‘Omdat we er van uit moeten gaan dat er Mexicanen in de buurt van onze Dodge zitten en ik geen zin heb uit te zoeken waar ze zich verscholen houden. Wat mij betreft blijven ze bij de Durango rondhangen tot ze de driekleurige Mexicaanse koorts hebben met bulten als maïskorrels. Ik huur een auto, pik na de Alamo al onze bagage op en sta startklaar tegen de

tijd dat jij je portemonnee hebt teruggevonden. We moeten naar Arie, maar dat heeft weinig zin als we een stroom vrienden van Lupe in ons kielzog meevoeren.'

Jan strompelde naar de badkamer. 'Eten,' zei hij. 'Vergeet het eten niet. Zoveel heb ik niet gehad, gisteren. Ik was niet op een fiësta.'

Bob pakte een koffer en propte er een paar shirts in. 'Eten doe je maar in het Emily Morgan, of in de mall. Ik bel over twee minuten een taxi, dus schiet op.'

Om een paar minuten voor acht zat Jan in kamer 1212 van het Emily Morgan Hotel naast de telefoon en om vier minuten over half negen zat hij er nog, in vrijwel dezelfde houding en vervuld van vreselijke gedachten.

Het gerinkel van de telefoon was nog niet eens verklonken of hij had de hoorn tegen een oor gedrukt. 'Arie?'

'Hoor ik enige ongerustheid in je stem?'

'Ik zit al een half uur op je te wachten. Waar ben je? Is er iets misgegaan?'

'Ik ben ten oosten van Belmont,' zei Arie, 'en wat er mis is gegaan dat is dat ik vergeten had de wekker te zetten. Slordig natuurlijk. Volgende keer jat ik een vrachtwagen met ingebouwd alarmuurwerk. Ik werd wat laat wakker en moest toen nog een telefoon zoeken.'

'Zat je niet in een motel dan?'

'Nee,' zei Arie vol overtuiging. 'Ik was in een Isuzu, liggend op zes centimeter shirts. Prima shirts, maar ze schoven steeds weg. Ik heb een houten achterdeel, weet je dat?'

Jan had zich te ongerust gemaakt om in de stemming te zijn voor grappen. 'Hoe is het met Lupe?'

'Ik heb hem op de shirts gevlijd. Dat kon hij wel waarderen, geloof ik. Praten doet hij niet, maar de dodelijke blik is uit zijn ogen verdwenen. Heb jij Bob nog ergens aangetroffen?'

'Die lag te ronken in het Hilton,' zei Jan. 'Hij is nu naar het postkantoor om uit te zoeken waar Algiers ligt.'

'Weet ik al een half uur,' zei Arie.

Jan hapte naar adem. 'Hoe dan? Van Lupe? Maar die spreekt toch alleen Spaans?'

‘Van de Isuzu. Je zou verbaasd staan als je wist wat er allemaal in de cabine van deze vrachtauto rondzwerft. Er liggen visitekaartjes in, routekaarten en 67 benzine- en etensbonnen. Iemand is vergeten zijn declaratie van de afgelopen twee maanden in te dienen, geloof ik.’

Jan negeerde de laatste mededeling. ‘Waar ligt Algiers?’

Arie grinnikte. ‘Zoek dat zelf maar uit, of wacht op Bob. Doet hij ook nog iets nuttigs. Het is richting oceaan. De Atlantische wel te verstaan, alleen lang niet zo ver. Ik rijd straks over de snelweg naar Houston en kar dan door in de richting van Beaumont, dat is een plaats dicht bij de grens van Texas met Louisiana. Pik me daar op.’

‘Hoe, dikke?’

‘Daar heb ik al aan zitten denken. Het meest handig lijkt me het volgende. Rijd over de Interstate 10 naar het oosten. Een kilometer of veertig, vijftig voorbij Houston ligt een plaats met de fraaie naam Turtle Bayou. Kijk daar op je kilometerteller. Je vindt me op de eerstvolgende parkeerplaats die verder dan tien kilometer ten oosten van Turtle Bayou ligt. Dus eerst tien kilometer rijden en dan uitkijken naar een parkeerplaats. Alleen de plaatsen rechts van de snelweg tellen. Wie het eerst is wacht. Duidelijk?’

Het was Jan volmaakt duidelijk. ‘Het kan even duren voor wij er zijn. Bob wil nog naar de Alamo en ik moet naar de Rivercenter Mall voor mijn portemonnee. Jij zult er wel het eerst zijn. Hoe ver is het?’

‘Voor mij dik 300 kilometer. Voor jullie verder, want ik zit al in Belmont. Maar jullie rijden ongetwijfeld sneller en dat scheelt. Pik je geld op, sleur Bob uit dat Crockett-fort en zet er de sokken in. Ik voel me niet helemaal op mijn gemak in de Isuzu. Eén controle en ik heb meer problemen dan drie advocaten kunnen wegpoetsen. Toedelo.’

‘Toe...’ zei Jan bedachtzaam. Hij slikte het deloe in toen hij een piepton hoorde en trok bedachtzaam aan zijn kin.

Eén controle, dacht hij. Eén controle en we zijn op 23 manieren de pineut. En waarvoor? Voor een stel shirts die je na een wasbeurt als pannenlap kunt gebruiken.

De afwerking van de akkefietjes in San Antonio verliep met een grote soepelheid. Bob verkreeg in het postkantoor informatie over Algiers, huurde een auto en vergaapte zich aan de voormalige missiepost annex fort The Alamo en Jan viste met een zucht van verlichting zijn portemonnee onder het podium in de Rivercenter Mall vandaan.

Om goed half tien was Jan terug bij het Emily Morgan Hotel. Hij rekende af, zeulde zijn bagage naar de hoofdingang en verstarde ter plekke toen hij Bob zag. 'Weer een Durango,' stamelde hij. Bob knikte vrolijk. 'Deze is alleen een slag groter. En sneller. Je weet nooit waar het goed voor is.'

Jan slikte of hij een droge mond had. 'Als we zo doorgaan laten we een spoor van Dodges achter in dit land. Deze Durango is duurder dan de vorige, mag ik aannemen?'

Bob viste teder een koffer uit Jans handen. 'Iets duurder. En zeker ruim genoeg om een vastgebonden Lupe zo te vervoeren dat hij uit het zicht blijft. Hoe eerder die vent uit de Isuzu is, hoe beter. Schiet nou op en stap in. Voor zover ik weet heeft niemand grote belangstelling voor ons, maar dat kan veranderen. Ik gok er op dat geen enkele vriend van Lupe op het idee komt dat we precies hetzelfde soort auto opnieuw huren. Iedereen verwacht in zo'n geval iets radicaal anders.'

Jan keek of hij ten prooi viel aan een langzaam toenemende serie zenuwschokken, maar liet zich zonder veel protest op de voorbank schuiven. Pas toen ze kilometers buiten San Antonio waren kwam hij tot zichzelf. Hij vertelde over zijn gesprek met Arie en vroeg toen hij zijn verslag had gedaan met een zucht: 'Wil je me nu eindelijk vertellen waar Algiers ligt?'

'Het zal me een genoegen zijn,' zei Bob. Hij greep naar een kaart die hij naast zijn stoel had gelegd. 'Kijk zelf maar.'

Jan draaide de kaart in zijn handen om. 'Deze is van New Orleans, man. Ik wil een plattegrond van Algiers.'

Bob grijnsde. 'Die vind je als je de kaart openvouwt. Algiers is een wijk in New Orleans. Niet zo maar een wijk, geloof ik. Meer een stadje in de stad. Het ligt in de buurt van de beroemde Franse wijk, je weet wel, met de befaamde Bourbon Street waar elke nacht tientallen jazzbands te horen zijn.'

Algiers ligt alleen precies aan de andere kant van de Mississippi en daardoor kent bijna niemand die wijk.'

Jan vouwde de kaart open en zocht tot hij het woord Algiers zag staan. 'Zowaar,' zei hij en Bob hoorde dat zijn humeur met sprongen beter werd. 'New Orleans Het is een kop- en staartloos avontuur waar we ons in bevinden, maar we zien tenminste iets van de wereld. Zolang we naar plaatsen als New Orleans gaan zul je mij niet meer horen klagen dan strikt nodig is.'

Bob grinnikte en wees achter zich. 'Die Jan. Ik wist wel dat je een tocht naar Algiers zou waarderen. Ga nou op een van de banken liggen en probeer te slapen. Ik heb het idee dat we over enige tijd alle energie waarover we kunnen beschikken hard nodig hebben.'

Vijftien kilometer voorbij Turtle Bayou reed Arie de Isuzu een parkeerplaats op. Honderd meter verder zag hij een McDonald's en dat kikkerde hem iets op, maar niet veel. Hij was bar en boos moe en hij bulkte van de honger.

'Luister,' zei hij tegen Lupe. 'Ik ga tape over je mond plakken en als je je naar behoren gedraagt dan is het van korte duur. Ik heb zo'n trek dat ik mijn woorden in mijn maag hoor echoën en daarom ga ik zo dadelijk vijf kubieke decimeter hamburgers kopen. Jij krijgt er twee of drie van als je je kalm houdt. Begrepen?' Hij wees van zijn maag naar zijn mond. 'Food. Fiësta. Haphap. Com-prende?'

Lupe keek of hij het begreep en Arie plakte zijn mond dicht. 'Vijf minuten,' zei hij waarschuwend. 'En houd je rustig, want anders rijd ik een kilometer door en schop je daarna minstens vijf van de 500 rijstvelden over waar we het laatste uur langs zijn gereden.' Het duurde iets langer dan vijf minuten, maar toen Arie terugkwam lag Lupe nog in precies dezelfde houding.

'Brave Lupe,' prees Arie en hij trok de tape weg. 'Je krijgt je hamburgers en nog cola ook. Ik zal je helaas moeten voeren, maar daar zullen we ons over heen moeten zetten.'

Hij voerde Lupe en graasde zelf met grote snelheid vijf hamburgers uit de grote bruine zak die hij had meegekregen.



Toen de alarmerende geluiden die ter hoogte van zijn middenrif hadden geklonken waren verstomd, voelde hij zich weer bestand tegen Lupe en de rest van de wereld. Hij voerde de Mexicaan tot die weigerde nog langer zijn mond open te doen en schudde het bed van shirts voor hem op.

Daarna ging hij naar de cabine waar hij elk stukje papier dat hij kon vinden verzamelde en in een plastic zak deed. Ooit zou iemand al de paperassen nauwkeurig moeten bekijken, vond Arie, maar dat hoefde zeker niet op stel en sprong. Hij legde de zak naast zich neer, leunde schuin tegen het portier en begon aan een tuk.

Bob en Jan reden nauwelijks meer dan een uur later het parkeerterrein op. Bob reed de Durango naast de Isuzu en drukte op de claxon. 'Is hier een meneer Roos die luxe vervoer wenst?' vroeg hij toen hij een oog van Arie boven de rand van het portier uit zag komen.

'Graag,' zei Arie. 'Ik kan geen Isuzu meer zien.' Hij pakte de plastic zak en stapte over in de Dodge. 'Hebben de heren voldoende nachtrust gehad om een Durango en een vrachtwagen aan te kunnen?'

Jan knikte. 'Ik rijd verder in de Dodge. Bob neemt de Isuzu. Waar ligt Lupe?'

Arie wees naar de laadbak. 'Achterin, op een stel shirts met labels van Reebok en Replay. Hij is over het algemeen redelijk koest. Soms kijkt hij een beetje wild, maar hij bijt niet.'

'Dat treft,' zei Jan, 'anders zou ik me verplicht voelen om terug te bijten. We schuiven hem straks uit de vrachtwagen en vervoeren hem verder in de Dodge. Arie, jij neemt de achterbank, Lupe kan achter mij liggen. Via de achteruitkijkspiegel kan ik hem in de gaten houden. Hij wees naar de plastic zak. 'Wat zit daar in?'

'Papieren, rekeningen, rommel. Alles wat misschien het bekijken waard is.'

'Doen we later,' besliste Jan. 'Bob en ik hebben overlegd wat we het beste kunnen doen. Bob rijdt voorop. Ik blijf een eind achter hem en houd een oog in het zeil. Ik weet waar hij langs gaat, dus als ik hem kwijt raak dan is er niets aan de hand. Jij

gaat slapen. We rijden via Baton Rouge naar New Orleans en tegen de tijd dat we er zijn is het wel ongeveer donker. Zijn we te moe dan zoeken we een motel. Kunnen we nog een tijdje mee dan gaan we in een ruk door naar Algiers. Duidelijk?’

‘Als vergulde manestralen,’ zei Arie Hij sperde zijn muil en gaapte tot hij zijn spieren voelde kraken. ‘Ik ga slapen en wel meteen. Vissen jullie Lupe maar van de shirts. Welterusten.’

Bob reed bij Baton Rouge als eerste over de brede Mississippi en keek in de kilometers die volgden zijn ogen uit op de eindeloze moerasgebieden links en rechts van de snelweg die nog steeds Interstate 10 heette. Bij Garyville nam hij de afrit en hij stopte pas toen hij een kaal terrein zag naast een smalle weg die langs de rivier voerde. Hij stapte uit en zag dat Jan de Durango secuur in het verlengde van de Isuzu zette.

Jan wees achter zich. ‘Waren dat nou de beroemde moerassen van Louisiana? Waar de alligators zwemmen, bedoel ik, en waar de Cajuns wonen?’

Bob knikte in de richting van de rivier. Dat waren de swamps, ja. Maar als je de Mississippi over gaat dan kom je nog heel wat grotere moerasgebieden tegen. Ze lopen langs de hele zuidkant van de staat en zijn tientallen kilometers lang. Hoe zit het met je lading?’

‘Arie knort, Lupe kreunt,’ zei Jan. ‘Veel variatie zit er niet in.’

Bob grinnikte. ‘Laat Lupe maar kreunen. We maken Arie wakker en kijken wat hij bijeen heeft verzameld in die plastic zak. Ik wil nu wel eens weten of we met recht en reden naar het oosten zijn gekoerst.’

Vijf minuten later zaten ze in het schemerdonker naar een wonderlijk allegaartje paperassen te kijken.

‘Hier,’ zei Jan. ‘Moet je zien. Een honkbalplaatje. Zitten die niet in kauwompakjes?’

‘Drie benzinebonnen met veges olie,’ zei Bob. ‘Een stapel bestelbonnen en vrachtbrieven. Een pak plattegronden. Een pagina uit,’ hij hield een stuk van een krant omhoog, ‘uit de Times-Picayune. Dat is een dagblad uit New Orleans, voor zover ik weet.’

‘Grondig lezen, joh. Misschien staat er iets in waar we wat aan

hebben. Niemand bewaart zo maar een stuk krant.’ Bob las snel alle artikelen en kwam vervolgens tot de conclusie dat het stuk was bewaard omdat aan de achterkant advertenties stonden voor bankstellen. Hij legde de pagina weg en begon aan een husje rekeningen.

Arie liet de losse papieren voor wat ze waren en bekeek met grote nauwkeurigheid alle kaarten en plattegronden. Na een poosje liep hij naar de Isuzu en knipte hij de lichten aan.

‘Kijk eens mee,’ zei hij. ‘Op verschillende kaarten zijn met markeerstiften lijnen aangegeven.’

‘Routes natuurlijk.’

‘Allicht, wat anders. Maar hier heb ik een kaart van New Orleans. Er staat een route op, maar hier bij Algiers zie ik nog wat anders.’

Ze bogen zich over de kaart en bewonderden een kruisje en een soort afgeplatte cirkel, aangebracht met blauwe balpeninkt.

‘Allebei aan de oever van de Mississippi,’ mompelde Bob.

Arie tikte tegen de kaart. ‘Zelfs in het felle licht van de koplampen kan ik het niet goed zien, maar ik zou zeggen dat die lichte vlekken een soort haventjes zijn.’

‘Kan heel best, dikke. New Orleans is een van de grote zeehavens. Natuurlijk zijn er langs grote delen van de rivier aanlegplaatsen.’

‘De cirkel is aangebracht om wat een tamelijk groot complex lijkt.’

‘En dat kruisje?’

‘Iets wat kleiner is, zou ik zeggen.’

‘Hebben we daar wat aan?’

Arie haalde zijn schouders op. ‘Hoe moet ik dat weten? We zijn op weg naar Algiers en dat ligt aan de rivier. Ik zal niet gek opkijken als ik ooit te horen krijg dat de shirts per boot worden aangevoerd.’

‘Uit een land met lage lonen of zoiets.’

‘Zoiets, ja. Je voert shirts in van een dubbeltje het stuk, vervoert ze naar een bedrijfje waar ze er merklabellen in naaien en slijt ze voor een handvol guldens aan een winkel waar ze te pronk liggen voor enkele tientjes.’

Bob keek hem met stijgende opwinding aan. 'Mooie manier om bijna slapende rijk te worden, dikke.'

Arie knikte kort. 'Lijkt mij ook. En een prima reden om kwaad te worden op jongens die zich met jouw zaken bemoeien.'

'De labels worden in San Antonio in de shirts genaaid? In de Villita Company?'

'Lijkt me voor de hand liggen. Het innaaien van de labels kan overal gebeuren, dat hoeft niet per se te geschieden op de plaats van aankomst.'

Jan stootte hem aan en hield een kaartje omhoog. 'Misschien gebeurt het deels in San Antonio, deels in Algiers. Moet je dit visitekaartje zien.'

Bob deed een greep en las voor: Villita Company, Algiers. In- en export. Zijn er twee Villita Company's?'

'Waarschijnlijk is er één bedrijf met twee takken. De ene tak voert de shirts in, de andere zorgt voor de labels.'

'Maar wat heeft Baudrieux Vervoer met deze zaak te maken?'

Jan zuchtte diep. 'Misschien wel helemaal niets. Baudrieux vervoert goederen. Het is de vraag of het hem meer dan een Algierse moeder kan schelen wat voor goederen dat zijn.'

Arie kreunde zacht. 'Maar wij hebben wel een van zijn vrachtauto's geroofd en zijn bezig ermee naar de plaats te rijden waar Baudrieux is gehuisvest. Is dat slim?'

'Nee,' zei Jan met grote stelligheid. 'Het is hartverscheurend stom, maar wat moeten we anders? Terug naar San Antonio?'

'De Isuzu laten staan en als de bliksem maken dat we wegkomen?'

Jan gaf een snork. 'En Lupe dumpen in de Mississippi zeker. Laat naar je kijken. Maar we moeten die vent wel een keer vrijlaten en dan rent hij waarschijnlijk meteen naar Baudrieux. Hij weet onze namen, denk je daar wel aan? We moeten uitzoeken wat er met de shirts aan de hand is en hopen dat we iets vinden waarmee we Lupe klem kunnen zetten.'

'Chantage, bedoel je?'

'Waarom niet? Het zal me een waar genoegen zijn. We moeten naar Algiers en wel meteen. Hoe langer we wachten, hoe meer kans er is dat een vriendje van Baudrieux de Isuzu ziet en alarm slaat.'

‘Dus we laten de vrachtwagen niet achter?’

Jan trok een gezicht. ‘Geen denken aan. Voor je het weet wordt de auto leeggeroofd of gesloopt, of geweest-ik-wat, en leg dat maar eens uit aan de eigenaar. We gaan naar Algiers en hopen er het beste van.’

Arie viste iets uit zijn achterzak. ‘Dit zat tussen de autopapieren van de Isuzu. Een reclamefolder van Baudrieux, compleet met adres en telefoonnummer. Waarom bellen we hem niet? We zetten de Isuzu ergens neer en geven hem het adres. Als hij zijn vrachtwagen terug heeft, zal het met zijn woede wel meevallen.’

‘En wat als hij met Lupe onder een hoedje speelt?’

Arie stond met een zucht op. ‘Wat maakt dat nou uit voor de auto. Of wou je de Isuzu gebruiken als ruilmiddel. Hij de vrachtwagen, wij de waarheid.’

‘Nee,’ bitste Jan. ‘Hij de vrachtwagen, wij vergoeding van onze onkosten. Weet je hoeveel we de afgelopen week hebben uitgegeven?’

‘Nee,’ zei Arie. ‘En ik wil het niet weten ook. Maar ik wil evenmin een getergde vervoerder op mijn hielen. Ik voel aan mijn water dat we nog wel een poosje in Algiers rond zullen spankeren en het lijkt me gezond als we dan niet bang hoeven zijn voor iemand die met man en macht naar zijn Isuzu zoekt.’

Bob schoof de papieren terug in de plastic zak. ‘We gaan naar Algiers,’ zei hij kort. ‘We gaan kijken wat die cirkel en dat kruis op de kaart betekenen. Bereiken we niets dan halen we Lupe net zolang door het water van de Mississippi tot hij Engels heeft geleerd. Er moet een eind komen aan alle geheimzinnigheden. Niet volgend jaar, niet volgende maand, maar nu. Als het even kan voordat alle Mexicanen en vervoerders in het zuidelijk deel van het land een klopjacht op ons beginnen.’

Bob voelde zich allerm minst gerust toen hij de grote brug overstak die het centrum van New Orleans verbindt met de wijk Algiers en hij slaakte een zucht van verlichting toen hij aan het eind van een lange weg een terrein ontwaarde dat er uitzag als een vergeten stuk moeras. Hij parkeerde de Isuzu, liep een stuk over de weg tot hij een straatnaambord zag en holde naar

de Durango.

‘Telefoon,’ zei hij. ‘Hoe eerder we Baudrieux hebben gebeld, hoe beter. Dit lijkt me geen gebied waar je een auto vol kledingstukken uren moet laten staan.’

‘Een eindje terug zag ik iets wat op een winkelcentrum leek,’ zei Jan.

‘Rijden dan maar.’

Bij het centrum waren publieke telefoons en Bob draaide het nummer van de vervoerder.

‘Ja?’ zei een vrouwenstem.

‘Baudrieux zoekt een vrachtwagen,’ zei Bob snel. ‘Een Isuzu De auto staat op Shirley Street, dicht bij Wall Boulevard.’

‘Wat?’ zei de vrouw.

‘Shirley en Wall,’ herhaalde Bob.

Hij hoorde de vrouw de namen herhalen en legde neer.

Zuchtend liep hij terug naar de Durango. ‘Is het hier nou zo warm, of ligt het aan mij?’ vroeg hij, terwijl hij over zijn nek streek.

Jan trok een gezicht. ‘Dat vroeg ik me ook af. Het is net zo warm als in San Antonio, volgens mij. Misschien warmer. Daar komt de spanning nog bij.’

‘Die voel jij dus ook?’

Jan startte de Durango. ‘Wat dacht je dan. Ik heb het gevoel dat we midden in een wespennest zitten. Het zoemt rondom ons, maar we zijn te duf om het te horen.’

Bob stelde de airconditioning bij. ‘Dat komt omdat we meestal weten met wie we te doen hebben, joh. Wie en waarom. Dit keer weten we bijna niets. Wat doen we nu. Naar de Mississippi?’

Jan keek naar Arie. ‘Zeg eens iets slims, bolle.’

Arie aarzelde. ‘Ik voel me evenmin helemaal happy, maar Lupe praat nog steeds alleen maar Spaans en daar schieten we niet veel mee op. Ik zou zeggen dat we naar de rivier moeten. Laten we eerst maar eens kijken of die cirkel en dat kruisje iets te betekenen hebben.’

Tegen de tijd dat ze het noordelijke deel van Algiers hadden bereikt was het bijna donker. Jan parkeerde langs een straat

die parallel leek te lopen aan de rivier en wees naar buiten. ‘Is dat een dijk?’

Arie knikte. ‘Volgens de kaart loopt er een soort voetpad over. Levée heet dat hier en voor zover ik me herinner is dat Frans voor verhoging.’

Bob gaf een knor. ‘Er is veel Frans hier. Het bekendste deel van New Orleans wordt niet voor niets Vieux Carré genoemd. In de moerassen wonen nog de Cajuns en die zijn vroeger uit het Franse deel van Canada naar hier gekomen.’

Jan maakte een ongeduldige beweging. ‘Morgen meer geschiedenisles, meester. Ik zou me lekkerder voelen als ik wist hoe het land er bij lag. Wat betekent die cirkel op de kaart? Wat is er op de plaats van het kruisje? Die dingen.’

Bob duwde het portier open. ‘Zoek ik uit,’ zei hij. ‘Meteen. Rijd een stukje door en zoek een plaats waar je de Dodge kunt parkeren. Een plaats die niet in het oog springt, bedoel ik. Over precies een half uur ben ik hier terug. Pik me dan op.’ Hij drukte het portier achter zich dicht en verdween in het duister.

Precies dertig minuten later remde Jan af. Bob stapte in en plofte op zijn stoel toen Jan gas gaf. ‘Heb je haast?’ vroeg hij nijdig.

Jan knikte. ‘Voor zover ik het kan bekijken is Algiers een soort dorp in een stad. Het barst van de keurige huizen met keurige tuintjes. De straat waarover we nu rijden heet Patterson Road. Verderop is een pluk bos met een pad. Daar zetten we de Dodge neer. Op deze weg lopen we veel te veel in de gaten. Hoe zit het met de rivierkant?’

Bob wees naar het duister. ‘Eerst krijg je een stuk vlak land, met gras en plakken overwoekerd asfalt. Daarachter ligt een dijk. Op de plaats waar die afgeplatte cirkel is getekend bevindt zich een grote containeropslagplaats. Onder aan de dijk zijn bomen en struiken, maar daarachter staan de containers. Ik kon ze zien in het licht dat van het centrum van New Orleans afstraalt. Er kwam net ook nog een raderboot langs en dat ding was verlicht als een kerstboom.’

Arie wrong zich langs de banken naar voren. ‘Dat kruis op de

kaart, wat had dat te betekenen?’

Bob schoot in de lach. ‘Dat is prachtig, joh. Honderd meter naast de containeropslagplaats staat een joekel van een gebouw. Het is blijkbaar voor een deel uitgebrand en verlaten. Er zijn twee toegangspaden, maar daar staan waarschuwborden bij. Ik kon niet alles lezen, maar ik begreep dat er een fik is geweest en dat niemand er mag komen.’

‘Is het bouwsel begaanbaar?’

Bob knikte. ‘Dat heb ik bekeken Er is een hek, maar dat stelt niets voor. Het is er wel hartstikke donker, dus het wordt uitkijken, maar...’

‘Maar we gaan er naar toe,’ vulde Arie aan. ‘We slepen Lupe mee en plakken hem vast aan een balk of een reling. Ik begin aardig genoeg te krijgen van die zuchtende snuiter. Hij praat niet alleen Spaans, hij zucht zelfs in het Spaans en dat klinkt niet prettig, dat verzeker ik je. Hij moet een tijdje grondig uit de roulatie en liefst een eind weg van onze Dodge. Je hebt altijd kans dat hier straks iemand zijn hond loopt uit te laten en die moet geen gekreun horen.’

Jan rilde. ‘Liever niet, nee. Voor we het weten moeten we weer een andere Durango huren.’ Hij liet de auto uitrollen en trok de handrem aan. ‘Hier poten we onze Dodge neer,’ zei hij. ‘Sleep onze Mexicaan naar buiten, dikke, en maak zijn benen los. Ik ben met je eens dat hij uit de weg moet, maar ik heb geen zin om hem te dragen. We verzegelen hem in Bobs gebouw en gaan kijken bij de containers. Met een beetje geluk vinden we iets. We hebben nu tenminste een schim van een plan en dat is al heel wat.’



## DE STRIJD BIJ DE MISSISSIPPI

Het opbergen van Lupe in het geheimzinnige bouwsel aan de oever van de Mississippi was minder eenvoudig dan het leek. Het hek was geen probleem, maar de entree was dat wel. Die entree was meer dan tien meter lang en bestond uit houten planken. Na de derde stap voelde Jan een van de planken bezwijken. Hij gaf een kreet en greep zich vast aan de roestige reling. Voorzichtig richtte hij zich op en snel stak hij een hand uit om Bob tegen te houden die Lupe op sleeptouw had. 'Kijk uit, Bobbie. Een deel van deze planken is rot. Waar lopen we eigenlijk over? Een soortement steiger?'

Bob gaf een knor. 'Ik wou dat ik het wist. Ik zie geen hand voor ogen. Hadden we niet beter een paar zaklampen kunnen aanschaffen?'

'Kan niet,' zei Arie kort. 'Achter ons is een flat van een verdieping of vijftien. Als we licht maken dan lopen we in de gaten.'

'Als we geen licht maken dan vallen we in de gaten,' snauwde Jan, 'en dat is me veel te link, broer.'

Bob knipte een aansteker aan en schermde het vlammetje met een hand af. 'Dit is het enige licht dat ik heb.' Hij boog zich over de reling en tuurde naar beneden. 'Volgens mij staat dit gebouw op palen. Dat is eigenlijk logisch, want het is tegen de dijk gebouwd en het is natuurlijk niet de bedoeling dat de zaak onder water komt te staan als de rivier vol loopt.'

'Dus als we door een gat vallen dan plenzen we in de Mississippi.'

'Waarschijnlijk op de keien langs de oever. Ik zou maar uitkijken als ik jou was. Hier. Pak de aansteker en loop voorop. Voetje voor voetje graag. Arie, pak Lupe bij zijn shirt, we gaan naar binnen alsof we de polonaise doen.'

'Pieker ik niet over,' zei Arie. 'Ik heb de aansteker van Lupe vast, dat is een stuk prettiger dan Lupe zelf. Loop nou maar door, want ik voel me niet helemaal lekker op deze gammele planken.'

Jan schuifelde verder tot hij bij een houten deur kwam die piepend open ging. ‘Nergens een slot,’ zei hij verbaasd. ‘Vinden we dat niet gek?’

Bob duwde Lupe naar binnen. ‘Waarom? Elk gebouw dat leeg staat krijgt vroeg of laat bezoek van zwervers of van nieuwsgierige kinderen. Wie weet wie hier bij tijd en wijle bivakkeert.’

‘Maar,’ zei Jan geschrokken, ‘wat moeten we hier dan met Lupe?’

‘Niks tot we weten dat er niemand is.’ Bob scheen rond. ‘Moet je zien, is dat een buffet, daar?’

Arie maakte zwijgend een rondje door het vertrek. ‘Restaurant,’ zei hij. ‘Dit was ooit een restaurant, of een hotel. Waarschijnlijk eerst een fabriek, gezien dat rare pad en de vreemde vormen, maar daarna een eet- of slaapgelegenheid. Er is brand geweest en de eigenaar is vertrokken. Waar laten we onze Mexicaan?’

Hij verstarde toen hij aan de andere kant van de vertrek gekraak hoorde. ‘Is daar iemand? Ik hoorde een geluid dat leek op het kraken van een traptrede of zoiets.’

Zwijgend bleven ze staan. Het gekraak verstomde, maar aan de zijkant van het restaurant klonken voetstappen.

‘Bezoekers?’ fluisterde Bob.

‘Zwervers?’

‘Laten we het hopen.’

‘Lupe moet uit de weg, joh. Wie het ook is, het staat wat vreemd, zo’n half ingetapete Mexicaan.’

‘Dat zeker,’ zei Bob en hij deed een greep naar Lupe die tien seconden tevoren vlak naast hem had gestaan. Hij zwaaide met een arm, trof Jan en knipte nijdig zijn aansteker aan.

Op precies hetzelfde ogenblik deed Lupe zijn mond open. Hij spaarde zijn longen niet en brulde een serie Spaanse woorden.

‘Houd die vent stil, Bobbie,’ kreet Jan.

‘Waar is-ie dan?’

‘Hier,’ zei Arie rustig. ‘Ik heb hem. Ik dacht al dat ik iets hoorde bewegen. De vent heeft zijn schoenen uitgetrokken. Wat doe ik met hem?’

Bob luisterde nauwelijks. ‘Houd hem koest. Wat mij betreft ga

je op hem zitten,' zei hij, terwijl hij op de tast naar het buffet liep. 'Staat er nou een vent bij de buitendeur?'

'Binnen is er nog steeds een,' zei Jan rustig. Hij was naar een hoek gekropen waar hij een tafel had gezien. 'Ik trek deze tafel op zijn kant. Heb jij je pistool bij de hand, Bob?'

'Wat dacht je dan. Ik zoek dekking achter dit buffet. Laat ze maar komen.'

De man binnen liet het eerst van zich horen. Een deur op de bovenverdieping ging piepend open en een straal licht spoot door het vertrek.

Een balkon, dacht Jan kreunend. Dat hadden we kunnen bedenken. Er staat een vent boven met een lamp. Hij drukte zich tegen het tafelblad en zag de lichtbundel door het vertrek dwalen. Zelf lag hij uit het zicht en Bob ook, maar Arie werd vol getroffen. Hij zat breeduit op het achterste van de gevelde Lupe en keek knipperend omhoog.

'Hands up,' klonk het van boven.

Arie richtte zich langzaam op. 'Je schijnt in mijn ogen,' zei hij rustig.

'Hands up,' herhaalde de man. Hij sprak op een lijzige toon met een accent dat Arie niet direct kon thuisbrengen. Lupe kon dat blijkbaar wel, want hij sprak snel een paar woorden Spaans.

De man boven zei iets in dezelfde taal terug en meteen erna klonk een schot. Het geluid weerkaatste van wand tot wand en de inslag van de kogel in het hout klonk alsof iemand een bijl in een eik sloeg.

'Laatste keer,' zei de man. 'Ga staan en doe je handen omhoog.' Hij bleef met zijn zaklamp op Arie schijnen en dat gaf Bob ruim de gelegenheid om positie te kiezen.

'Als je je beweegt dan schiet ik dwars door je zaklamp,' beloofde Bob.

De man boven schrok hoorbaar en zwiepte zijn lamp opzij. Dit maal schoot hij in het buffet en Bob kon het hout horen trillen.

Voor het geval je denkt dat ik last heb van scherts en luim zal ik je even uit de droom helpen, dacht hij grimmig. Hij mikte

een halve meter naast de lamp en vuurde. De man gaf een gil en het licht ging uit.

Vanaf dat moment gebeurden er veel dingen vlak achter elkaar, waarvan het eerste deel zich afspeelde in het donker en het deel erna in veel te fel licht. De serie woeste mini-gevechten begon toen iemand de buitendeur intrapte. Het was een trap die er zijn mocht. De gammele deur scheurde uit zijn scharnieren en viel in volle lengte naar binnen. Een voorwerp werd naar binnen geworpen en enkele seconden later baadde het vertrek in het licht.

Lichtgranaat, dacht Jan, en hij verstijfde van schrik. Geeft zoiets niet ook vuur?

Hij wist het niet zeker en krabbelde naar de wand terwijl hij de tafel meetrok. Van boven klonk een schreeuw en Lupe gilde iets terug.

Bob loerde langs de achterkant van het buffet en zag Lupe een ogenblik rechtop staan. Zijn bovenlichaam zat nog in de tape en hij kon weinig anders doen dan schreeuwen en springen. Dat deed hij tot een hand boven zijn hoofd verscheen met iets erin dat op een stoelpoot leek. De poot daalde en Lupe zweeg. Een man neer, dacht Bob. Maar het is wel de makkelijkste. Boven staat nummer twee en buiten is er nog een.

De man buiten bleef daar niet lang. Vanaf het balkon klonk een fluitje en meteen erna buitelde iemand het vertrek in. Drie koprollen brachten hem vlak naast het tafelblad van Jan en op dat moment deed Jan iets waar hij jaren later met trots op terug zou zien. Hij sprak niet, hij sloeg of trapte niet, maar hij hief met beide handen het tafelblad en stortte zich voorover. De man die was binnengebuiteld werd geplet door het houten blad en het gewicht van Jan en zeeg met gespreide armen en benen in elkaar. Dat is twee, dacht Bob. Ik wou dat dat felle licht doofde. Die vent boven staat in de schaduw, maar ik kan geen beweging maken zonder dat hij me ziet.

Het was Arie die de oplossing vond. Hij had Jans manoeuvre met de tafel gezien en met voldoening vastgesteld dat niet alleen een tegenstander was gevloerd, maar dat die tegenstander

een wapen had vastgehouden dat onder het tafelblad was gegleden.

Hij pakte Lupe bij diens middel en gebruikte hem als schild. 'Jan,' zei hij rustig in het Nederlands, 'de buitelvent had een revolver. Het wapen ligt onder het tafelblad, ongeveer bij zijn rechterheup. Kun je er bij?'

Jan keek van het tafelblad naar het balkon en huiverde. 'Veel te link. Die vent boven knalt me zo voor mijn raap, joh.'

Arie gluurde langs de schouder van Lupe en zag op het balkon iets bewegen. 'Bob, let op,' zei hij in langzaam, zuiver Nederlands. 'Kun je de rechterhoek van het balkon zien?'

Bob liet zich op zijn buik rollen en kronkelde een halve meter naar voren. 'Als ik me opricht wel.'

'Richt je dan op. Pomp een stel kogels in het plafond, terwijl Jan de revolver pakt. Begrepen?'

'Begrepen,' zei Bob. 'Hoe zeg jij dat in jouw taal: kat in 't bakkie?' Hij haalde diep adem, stak de loop van de Sphinx over de rand van het buffet en loste drie schoten naar de rechterkant van het balkon.

'Iets meer naar rechts,' zei Arie en Bob schoot nog twee keer. Nog twee kogels te gaan, dacht hij, Jan moet echt opschieten. Jan schoot op. Hij nam een duik naar de tafel, greep de revolver en rolde zich terug. Zonder een woord te zeggen rolde hij door tot hij onder het balkon lag en meteen schoot hij vrijwel recht naar boven. Het geluid was indrukwekkend en het resultaat ook. De kogel gierde dwars door de vloer van het balkon heen en verdween in het plafond.

Jan kreeg er een kleur van. 'Ronkende Roelof,' fluisterde hij vol ontzag. 'Ik mag wel zeggen dat ik een wapen in handen heb. Wat is dit, een soort kanon?' Voor alle zekerheid schoot hij nog een keer en toen ook Bob er een kogel aan waagde vond de man boven het genoeg.

Een pistool vloog naar beneden en kwam tot stilstand tegen de buitenkant van het buffet.

'Niet schieten,' zei de man.

Bob richtte zich half op, maar bleef in dekking achter het buffet.

'Naar beneden, jij.'

‘Kan niet,’ zei de man. ‘Er is geen trap.’

Het licht in het vertrek werd langzaam minder en Bob maakte zich zorgen. Hij vuurde zijn laatste kogel af en schoof in de richting van het balkon. ‘Dan spring je maar over de rand. Als ik je de verkeerde kant op hoor bewegen dan schieten we onze wapens leeg, dwars door de vloer van het balkon heen. Ik tel tot drie.’

Bij twee zag hij dat een kleine man zich over de rand van het balkon werkte, zich langs de spijlen zover mogelijk liet zakken en bleef hangen.

‘Vang me op,’ zei de man en zijn stem klonk of hij in huilen dreigde uit te barsten.

Bob stak de Sphinx in zijn broekzak, kreunde toen hij zijn bovenbeen brandde en legde het wapen op het buffet.

‘Jan, houd hem onder schot. Arie, sleep Lupe mee en trap dat lichtgevende geval uit. Ik ruik brand.’

Hij liep naar het balkon en pakte de enkels van de man die hulpeloos naar beneden keek. ‘En zakken maar,’ beval hij

Hij hield de man vast tot die op de vloer stond en maaide met een vloeiende beweging diens benen onder hem vandaan. ‘Liggen en blijven liggen. Jan, houd hem in de gaten.’

‘Heus wel,’ zei Jan. Hij sleepte de man mee en legde hem naast het lichaam onder het tafelblad. Daarna gaf hij Arie een wenk.

‘Leg Lupe er naast, joh, dan hebben we ze bij elkaar.’

Terwijl Bob de vlammen doofde die over de houten vloer kropen schoof Arie Lupe naar het tafelblad. Korte tijd later was het rustig in het vertrek en weer volslagen donker.

‘Net of er niets is gebeurd,’ zei Jan bedachtzaam, terwijl hij Bobs aansteker aan- en uitknipte. ‘Ligt er niet ergens een zaklamp?’

‘Op het balkon, joh. Maar zoek dat ding maar eens in het donker.’

‘En buiten dan? Zou die tweede vent niets bij zich hebben gehad?’

‘Nou, hij had een soort lichtgranaat bij zich, vind je dat niet genoeg?’

Jan schudde zijn hoofd. ‘Ik dacht eerst ook dat het een granaat

was, maar daarvoor was het licht niet fel genoeg. Het was iets van eigen makelij, vermoed ik.'

'Het was anders meer dan angstaanjagend.'

'Dat zeker,' gaf Jan toe. 'We hebben niet te maken met lui die van zachtzinnigheid houden. Een van de twee kende Lupe, dat is duidelijk.'

Bob pakte de aansteker over van Jan en knipte het vlammetje aan. 'Dat is me volslagen helder, ja, maar dat is ook het enige wat duidelijk is. Ik ga buiten kijken of ik een lamp kan vinden. Het lijkt me sterk dat onze bommengooier in het pikkedonker heeft geopereerd.'

'Kijk maar uit,' bromde Arie. 'Hoe weten we zeker dat er maar twee snuiters zijn?'

Bob gaf geen antwoord maar kroop naar de deur. Even later was hij terug. 'Een lamp,' zei hij trots. 'Stond precies om het hoekje waar ooit de deur was.' Hij knipte het licht aan. 'Binden die twee.'

'Hoe, man?! Ik heb geen touw of tape bij me. Met stoelpoten?'

Bob grinnikte. 'Ik zag je Lupe met een poot neerslaan. Mooie klap was dat. Help even mee, dan halen we het tape van hem af. We leggen die drie naast elkaar en binden hun armen vast, twee aan twee.'

'Zodat we een Siamese drieling krijgen, bedoel je?'

'Mexicaanse drieling dan altijd. In elk geval spreken er twee Spaans.'

Het vastbinden van de drie ging snel genoeg en na enkele minuten keek Bob tevreden op. 'Dat is één. Nu hoofdstuk twee. Wie zijn dit en wat is er eigenlijk aan de hand. Het leek daarnet wel oorlog. Het lijkt me niet dat het in New Orleans de gewoonte is om raak te paffen op iedere jongen die een verlaten gebouw binnensluipt. Er moet iets heel bijzonders aan de hand zijn met vriend Lupe en zijn shirts en ik zet geen teen buiten dit bouwsel voor ik weet wat er speelt.'

Het waren dappere woorden en Bob meende ze uit de grond van zijn hart, maar aan ondervragen kwam hij lang niet toe. Hij had zijn zinnen nog niet uitgesproken of een geheel nieuwe fase in de strijd bij de Mississippi trad in.

De fase werd ingezet met gedreun en lichtflitsen. Jan, die in de portefeuille zat te rommelen van de man die vanaf het balkon had staan schieten, keek met een ruk op. 'Onweert het? Dat kan toch zeker niet?'

'Klets niet,' zei Arie zenuwachtig. 'Dat gerommel komt van mensen, van een hele horde zo te horen.'

Ze richtten zich allebei met een ruk op en dat was vrijwel het enige dat ze deden. Het leek of er een vloed van mensen door het gat van de deur stroomde die allemaal felle lampen bij zich hadden en schreeuwden als bij een militaire oefening waarin een invasie werd nagebootst.

Arie zag kans twee passen opzij te doen en werd toen door twee mannen beentje gelicht en met zijn gezicht naar de vloer gedraaid. Een man ging op zijn onderbenen zitten, de ander op zijn nek en dat was het einde van Aries activiteiten. Hij slaakte een diepe zucht, sloot zijn ogen en vleide zijn linkerwang op de rug van zijn rechterhand. Hij had geen idee van wat er gaande was, maar als het zijn lot was om een poosje languit op een vloer door te brengen dan kon hij er maar beter zo makkelijk mogelijk bij gaan liggen, vond hij.

Jan had iets minder geluk. Ook hij kwam overeind, maar iemand gaf hem een zet en hij knalde met zijn hoofd tegen de tafel die op zijn kant stond.

Stommeling, dacht Jan en toen werd het zwart voor zijn ogen. Hij voelde niet eens meer dat ook hij plat op de planken werd gelegd en dat er twee mannen bij hem bleven. De eerste haalde de revolver uit Jans zak en keek veelbetekenend naar nummer twee. De andere man haalde zijn schouders op. Hij ging zitten legde zijn benen over Jans achterwerk en stak een sigaret op.

Bob bracht het er het beste van af. Na het binden van de Mexicaanse drieling had hij het dichtst bij het buffet gestaan en toen hij de menselijke golf zag binnenspoelen deed hij het enige wat hij kon doen. Hij nam een duik en verdween aan de andere kant van het buffet. Achter zich hoorde hij mannen schreeuwen en zwaaien met zaklampen. Enkele van die lampen beschenen een deur onder de balkon en toen de stralen



even een andere kant uitzwiepten rende Bob op de deur af. Hij werd gezien toen hij de kruk beet had en met een ruk de deur open zwaaide. Hij had nog steeds de zaklantaarn bij zich die hij buiten had gevonden en daar was hij machtig blij om, want voor zich zag hij een chaos aan planken, lappen zeildoek, doorgeroeste blikjes en geplette plastic bekers. Links van hem was een trap en die stormde hij op. Hij was halverwege toen de eerste achtervolger zich meldde.

‘Blijf staan,’ schreeuwde de man.

‘Ammehoela,’ mompelde Bob. Hij zag links een deur, merkte dat die toegang gaf tot het balkon en zwenkte naar rechts waardoor hij in een gang kwam. Rennen was er niet bij, want er zaten machtig grote gaten in die vloer, maar al hoppend en springend kwam hij bij een deur die op een kier stond. Bob zette zijn schouders ertegen en tuimelde een kamer in met een divan waar de veren doorstaken en een matras vol brandgaten.

Is dit een hotelkamer, vroeg hij zich af, terwijl hij naar het raam liep waarachter de boten op de Mississippi lagen te glanzen.

Hij bereikte het raam en hij kreeg ook greep op de sluiting, maar de handelingen daarna verliepen minder vlot. De sluiting zat muurvast en aan de buitenkant van het raam zag Bob een soort kippengaas.

‘Shhiiii...,’ siste hij tussen zijn tanden. Hij draaide zich met een ruk om, gooide de zaklantaarn op de divan en pakte zijn pistool. Op ongeveer hetzelfde ogenblik schoven twee mannen de kamer in, allebei gewapend met een revolver.

Bob zuchtte en liet de Sphinx los. Hij wist dat hij geen kogels meer had en stoer doen met een wapen waar niet mee te schieten valt, is absoluut het stomste wat je kunt doen. Je loopt de kans dat een tegenstander je serieus neemt en alvast een rondje gaat vuren, waardoor je minimaal een aantal moeilijk te repareren gaten oploopt.

‘Verstandig,’ zei de voorste man. Hij liet zijn revolver zakken en draaide zijn hoofd om. ‘Pakken, die snotneus en naar bene-

den met hem. We moesten er drie hebben en we hebben er drie. De klus is geklaard.'

Bob werd door twee mannen beetgepakt en naar beneden gesleurd, waar hij naast Jan en Arie werd gelegd.

'Dag Bob,' zei Arie vriendelijk. 'Als je je hoofd op een hand legt dan lig je het prettigst. Geloof me maar, ik heb er ervaring mee.'

Bob gromde iets onduidelijks en keek schuin naar Jan. 'Is hij bewusteloos?'

'Hij was. Ik hoorde hem kreunen, dus het komt wel goed met hem. Zijn kop kan tegen een stootje.'

Bob keek zover omhoog als hij kon toen met kracht een stoel op de vloer werd gezet. Hij zag twee witte schoenen, een modieuze spijkerbroek met vouwen in de pijpen, een hagelwit shirt en een rood sjaaltje dat keurig om een nek was gevouwen. Wat boven de sjaal zat kon hij pas zien toen de bezitter ervan op de stoel ging zitten. Een puntige kin, een spitse neus, twee felle, zwarte ogen en zwart haar dat in een staartje bijeen gebonden leek te zijn.

Boos en lang, dat waren de hoofddrukken die Bob aan zijn inspectie overhield.

De man zei iets in een dialect dat Bob niet verstond en hij voelde dat hij werd losgelaten. Naast hem krabbelde Arie overeind. Jan volgde, al was het langzaam.

'Zitten,' zei de man met een stem waar gezag in doorklonk. 'Zitten en rustig blijven.' Hij draaide zijn hoofd een kwartslag en vroeg: 'Wapens?'

'Drie stuks,' antwoordde een man die een zwarte gebreide muts droeg. 'Twee pistolen en een revolver. Hij daar links had een Sphinx zonder kogels.'

'Een goede manier om in het ziekenhuis te belanden,' zei de lange man. Hij draaide zijn hoofd terug en keek de drie jongens aan. 'Ik ben Baudrieux. Jullie zijn er met een van mijn auto's vandoor gegaan, dus jullie zullen begrijpen dat ik jullie met plezier door de Mississippi schop tot jullie in de Golf van Mexico dobberen en dat is een heel eind.' Hij zweeg, trok aan zijn neus en keek Bob aan. 'Jij daar, vertel wie je bent.'

Kijk in mijn portefeuille, dacht Bob, maar een blik op het gezicht van Baudrieux leerde hem dat de man niet in de stemming was voor gevatte antwoorden. In een halve cirkel om hem heen stonden zeven mannen en geen van alle keken ze vrolijk.

Bob rilde. Niet meer dan zeven? Hij had het gevoel gehad dat er minstens veertig man het vertrek waren binnen gestormd.

‘Ik,’ zei hij zo rustig als hij kon. ‘Ik ben Bob Evers. Ik ben Amerikaan. Naast me zitten mijn vrienden Jan Prins en Arie Roos en dat zijn Nederlanders. Een dag of wat geleden reden we door een heuvelachtig gebied in Arizona en toen...’

Hij nam er de tijd voor en sloeg niets over. Terwijl hij vertelde hield hij Baudrieux in de gaten en hij zag het gezicht van de man langzaam veranderen. De norske uitdrukking maakte plaats voor iets dat op waardering leek en toen Bob vertelde hoe ze kort tevoren de twee mannen hadden overmeesterd die nog aan Lupe vastgeplakt zaten straalde hij zelfs iets van voldoening uit.

‘Wat we wilden,’ zei Bob tot besluit, ‘was Lupe en die andere twee ondervragen. Daar kwam niets van terecht, want u stormde binnen.’

Baudrieux keek tevreden. ‘Een mooie actie, dat was het. Iets te laat helaas, maar het kost tijd om midden in de nacht een ploeg mensen bijeen te brengen.’ Hij keek naar Lupe. ‘Dus jullie weten niet wie daar vastgebonden liggen?’

‘Twee van de drie kennen we niet, nee,’ zei Bob kort. ‘We hebben zelfs geen idee in wat voor een avontuur we verzeild zijn geraakt.’

Baudrieux zakte iets onderuit op zijn stoel en schoof zijn handen in zijn broekzakken. ‘De grootste van de twee is een nachtwaker. Hij hoort eigenlijk bij de containers te zijn die een eindje verderop langs de rivier staan. De ander heet Jorge Nunez, maar hij noemt zich John, want dat vindt hij Amerikaanser en hij wil o zo graag Amerikaans zijn.’

Bob knikte. ‘Net als de Nunez die mijn vriend Jan heeft achtervolgd in San Antonio. Hebben ze misschien allebei te maken met de Villita Company?’

Baudrieux aarzelde. Hij greep naast zich en viste de portefeuille van Bob en de portemonnees van Jan en Arie van de grond. Hij gooide ze naar de man met het zwarte mutsje en zei: 'Bellen en controleren.' De man maakte een beweging met zijn hoofd en verdween. 'Hij gaat die Cree bellen die je hebt genoemd en ik zou het op prijs stellen als die het eerste deel van je verhaal bevestigde,' zei Baudrieux. 'Ik denk wel dat dat gebeurt. Niemand kan zo'n verhaal uit zijn duim zuigen. John Nunez is baas van de Villita Company in New Orleans. Die tak van het bedrijf voert kleding in. Soms ook andere goederen zoals gymschoenen, maar meestal kleding. De baas in San Antonio is Hank Nunez en hoe zijn echte voornaam luidt durf ik niet eens te vragen. Mick is een broer van John en Hank. Lupe daar heet van achteren Herrera zoals jullie waarschijnlijk al weten. Ik garandeer jullie dat hij familie is.'

Bob stak een vinger op alsof hij in de klas zat. 'Houdt de Villita Company zich bezig met zwendel in shirts?' vroeg hij. 'Ik bedoel, naaien ze merklables in waardeloze stukken katoen?'

Baudrieux keek hem strak aan. 'Waarom denk je dat?'

'Dat hebben we uitgeknoebeld. Alleen ruzie om zwendelshirts kan hebben geleid tot deze hele toestand, iets anders hebben we niet kunnen bedenken.'

Baudrieux zoog op zijn lippen en Bob wachtte gespannen af. Of hij zegt niets en schopt ons straks de rivier in of hij vertelt wat we willen weten, dacht hij.

De vervoerder koos voor het laatste. 'De gebroeders Nunez en hun familieleden rommelen met merkkleding. Dat weet ik al tijdens en het kan me bijzonder weinig schelen.' Hij haalde zijn handen uit zijn zakken en hield ze voor zich alsof hij voor alle zekerheid zijn vingers natelde. 'Kijk, wat de zij doen is mijn zorg niet. Ik heb vrachtwagens. Ik heb er heel wat en ze moeten rijden. Wat ik vervoer kan me betrekkelijk weinig schelen, zolang het binnen zekere grenzen blijft. Ik kan moeilijk elk vat en elke doos persoonlijk controleren of laten controleren. Hank Nunez in San Antonio heeft een contract met me gesloten en daar was ik lange tijd heel tevreden mee. Ik zorg dat er auto's klaar staan als hij goederen van New Orleans landin-

waarts wil vervoeren en zolang hij betaalt zijn we goede vrienden. Tot voor kort liep alles soepel, maar enkele weken geleden kwam er gedonder. Vier keer is een van mijn vrachtwagens overvallen. Twee keer op de route naar San Diego, twee keer op de route naar Las Vegas en Los Angeles. Het gebeurde op verschillende manieren en er vloeide geen bloed, maar het heeft me twee chauffeurs gekost en een hele hoop gezeur met de politie en de verzekering. Toen in San Antonio de Isuzu werd gestolen was voor mij de maat meer dan vol. Iedereen die voor me werkt, kreeg opdracht naar de auto uit te kijken en zelf heb ik minstens 267 familieleden, relaties en collega's gebeld. Rond het middaguur wist ik waar mijn auto was en wist ik ook dat er een snotneus achter het stuur zat. Die snotneus leek richting New Orleans te rijden dus ik liet hem even gaan. New Orleans is mijn terrein, zeker het deel dat Algiers heet.'

'Wij hebben keurig opgebeld om te zeggen waar we de Isuzu hadden gestald,' zei Bob snel.

'Op dat ogenblik waren twee van mijn mensen al vlak bij jullie. Ze volgden jullie vanaf de brug over de Mississippi. Het feit dat jullie hebben gebeld, scheelt jullie een enorm pak slaag, wees daar van overtuigd. De Isuzu is heel en de lading is er nog. Een deel is uit de dozen gehaald en gekreukeld, maar meer schade is er niet.' Hij trok weer aan zijn neus. 'Het was vrij komisch om te horen dat jullie deze kant op kwamen. In feite was dat de reden om niet meteen aan de politie te vragen om jullie op te pakken. Ik had het gevoel dat er schot kwam in die zaak met de overvallen.' Hij keek naar Lupe. 'Het lijkt er op dat ik gelijk heb gekregen.' Hij keek een van de mannen achter hem aan. 'Sleur Lupe Herrera naar me toe, wil je?'

Lupe werd losgesneden en naast Bob op de grond gepoot. 'Vertel maar,' zei Baudrieux. 'Hoe kwam het dat jij in dit gebouw werd opgewacht door John Nunez en de nachtwaker die bij de containers hoorde te zijn?'

Lupe keek of hij niets van de vraag begreep en zei iets in het Spaans.

Baudrieux zuchtte. Hij vouwde zijn handen voor zijn buik en

sloot zijn ogen. Zwijgend bleef hij zitten tot de man met de gebreide muts terugkwam. 'Verhaal klopt,' zei de man kort. Baudrieux knikte en stond met een ruk op. 'Drie man blijven bij Nunez en de nachtwaker. Verlies ze niet uit het oog en beantwoord geen vragen. Wij gaan een einde maken aan dit gehannes en wel meteen.' Hij keek naar de man met de muts. 'Alain, houd die vent zonder schoenen in de gaten. Ik wil geen Spaans woord meer van hem horen.' Met zijn felle ogen keek hij van Bob naar Jan en Arie. 'Jullie gaan met me mee. Probeer niet weg te rennen, want dat lukt niet. We hebben genoeg gedoe gehad hier. We gaan de zaak een eindje verderop afhandelen.'

Het werd al licht toen Baudrieux zijn Chevrolet Caprice een pad opreed en stopte naast een kleine houten loods. Hij stapte uit en gaf de jongens een teken. 'Er uit, we zijn waar we wezen willen.' Bob knipperde tegen het eerste ochtendlicht. 'Mogen we nu weten waar we zijn?'

Baudrieux knikte. 'Iets ten oosten van Lafayette.' Hij wees met zijn kin. 'Wat jullie daar zien is de bayou, het moerassengebied in het stromingsgebied van de Mississippi. Dat houten geval daar is mijn botenloods. Een eind verderop staat het huis waar ik ben geboren. We gaan deze zaak op mijn eigen terrein en op mijn eigen manier afhandelen.'

'Hoe?' vroeg Bob nieuwsgierig.

'Zul je gauw genoeg zien,' zei Baudrieux. Hij keek van zijn horloge naar de weg. 'Waar blijven ze? Ze hadden al lang achter me moeten zitten.'

Daarna zei hij niets meer tot hij het geluid van een auto hoorde. 'Dat is Alain,' kondigde hij aan. 'Hij heeft jullie Durango alvast opgehaald, dat scheelt straks gedoe.' Hij glimlachte. 'Aardige plek waar jullie de auto hadden gezet. Nog geen honderd meter verderop is een dumpplaats van autowrakken. Wees maar blij dat ik een mannetje in de buurt had.' Jan voelde zich bleek worden. 'Nou,' zei hij en dat klonk blijkbaar zo komisch dat Baudrieux in de lach schoot. Hij keek snel

de gezichten langs. 'Jullie mogen zo dadelijk met me mee en dat zou ik niet doen als ik jullie niet vertrouwde. Dat betekent niet dat ik dol op jullie ben, dus haal geen toeren uit.'

'Waar gaan we heen?' vroeg Arie.

Baudrieux wees naar het moeras. 'Daar heen. We gaan met de boot.'

De Durango stopte achter de Caprice en Alain stapte uit. Na een seintje van hem kwamen drie mannen te voorschijn die Lupe meesleurden.

'Alleen Alain gaat mee,' beval Baudrieux. 'En de jongens. En Lupe natuurlijk, we mogen zeker Lupe niet vergeten. Zijn schoenen heeft hij niet nodig, want hij gaat zwemmen.'

De vervoerder gaf Alain een teken en even later klonk het geluid van een dieselmotor.

'Daar komt mijn platbodem,' zei Baudrieux. 'Meer dan dertig jaar oud, maar goed genoeg voor de bayou. Aan boord, jullie.'

'Ja, meneer,' fluisterde Arie en hij stootte Jan aan. 'Heb jij hetzelfde bruine vermoeden als ik?'

Jan knikte nadenkend. 'Zwemmen? In een moerasgebied? Stikt het hier niet van de krokodillen?'

'Alligators,' zei Arie. 'Dat zijn ook krokodillen, alleen net even anders. Een bredere bek, geloof ik. Ik zou hier niet graag over boord worden gezet.'

Jan rilde. 'Dat denkt Lupe ook.'

Ze keken naar de Mexicaan en zagen dat zijn gezicht spierwit was geworden. Baudrieux zag het eveneens, maar hij negeerde het volkomen. Hij gaf Alain opdracht om het smalle kanaal door te varen dat langs een stuk land liep dat was begroeid met lage struiken en met mos begroeide eiken en cipressen waarvan de wortels boven het water uitstaken en keek het eerstvolgende kwartier naar de opkomende zon.

'Genoeg,' zei hij toen ze in een gebied waren dat volslagen uitgestorven leek. Hij wees om zich heen. 'Ik weet wat jullie denken, maar er leeft meer dan je zou verwachten. Er zijn vogels en er zijn vissen. Verder barst het hier van de slangen en als je de goede plekken weet dan kun je spelen met een alligator.' Hij haalde iets te voorschijn dat leek op een witgekleurd spekkie.

‘Ik weet ze te zitten en ik weet ook dat ze dol zijn op marshmallows.’ Hij gooide de spekkies in het water en wachtte tot hij een golfje zag. ‘Daar komt-ie al, de goede, oude Ralph. Zo noemde ik hem vroeger, Ralph. Hij is bejaard, maar zijn kaken zijn uitstekend. Luister maar.’ Hij pakte een stok en stak hem in het water. Een stuk neus en twee ogen gleden dichterbij. Een bovenkaak van bijna een meter lengte ging omhoog en klapte dicht. Het klonk als het breken van droog hardhout. ‘Dat was de stok,’ zei Baudrieux droog. ‘Nu de truc met het touw.’

Hij leunde op zijn gemak tegen de leuning toen Alain een touw pakte en het handig om het bovenlichaam van Lupe sloeg.

‘Stop maar,’ zei de vervoerder nadat Alain het touw had vastgeknoopt. ‘Zo is het genoeg. Wat we nu gaan zien is een wedstrijd. Of Lupe leert in wereldrecordtijd deugdelijk Engels of hij kan laten zien dat hij sneller zwemt dan Ralph. Zet hem over de reling, Alain.’

Jan, Bob en Arie protesteerden vrijwel tegelijkertijd, maar Baudrieux reageerde niet. Hij kneep even in zijn neus en keek daarna toe hoe Alain Lupe optilde en buiten boord hield.

Toen zijn tenen het water raakten gaf Lupe het op. ‘Stop,’ schreeuwde hij. ‘Niet verder. Houd op.’

Het klonk als zuiver Engels en Baudrieux knikte tevreden. Hij gaf Alain een wenk en trok Lupe naar zich toe. ‘Ik wist dat je Engels sprak, jij dom stuk ongeluk. Je hebt nota bene in San Antonio staan kletsen met een van mijn chauffeurs. En nou vertel je meteen en precies wat zich heeft afgespeeld in Arizona of ik laat de boot op volle kracht varen en sleep je mee. Pakt Ralph je niet dan zul je toch een kwart van het bayouwater moeten slikken voor ik je binnenhaal.’

Lupe had geen verdere aansporing nodig. ‘Ruzie,’ zei hij. ‘Een paar mensen die voor de Villita Company hadden gewerkt waren voor zichzelf begonnen. Ze wisten van de shirts en de merklables en ze dachten dat we niets zouden kunnen beginnen als ze onze voorraad stalen.’ Hij was nog lijkbalek en zweet parelde langs zijn voorhoofd, maar hij zag kans iets van woede



in zijn gezicht te leggen. ‘Ze overvielen de vrachtwagens en stalen de voorraad. Twee keer een auto naar San Diego en een keer naar Las Vegas.’

‘Twee keer naar Las Vegas,’ zei Baudrieux.

Lupe knikte. ‘Dat klopt, maar de tweede keer waren wij in de buurt. We zagen de overval en volgden de man die er in een pick-up truck vandoor ging. Op een rustige plaats zetten we hem klem. We reden naar de White Hills en drukten de pick-up in een kloof. We dachten dat de spleet breed genoeg was, maar de auto bleef steken. Een deel van de lading hadden we al overgeladen in onze eigen auto, maar we konden niet alles meenemen. Een flink aantal shirts hebben we verbrand.’ Hij keek snel naar Jan, Bob en Arie die in een halve cirkel voor hem stonden. ‘We waren daarmee bezig toen we een auto hoorden. Deze drie jongens kwamen er aan en wij gingen er vandoor. Ik bleef in de buurt. Zij daar werden opgepikt door een deputy van de county-politie en toen ze weg waren heb ik de rommel opgeruimd.’ Hij spreidde zijn handen. ‘Dat was het zo’n beetje.’

‘Waarom heb je mijn chauffeur niet geholpen toen hij werd overvallen?’ vroeg Baudrieux met ogen die fonkelden van boosheid. ‘Omdat we de overvallers op ons gemak een lesje wilden leren en dat kon niet op de openbare weg.’ Er verscheen iets van een grijns op Lupes kaken. ‘We wilden onze zaken zelf regelen en goed ook. Dat hebben we gedaan. Geen ex-medewerker zal ons verder lastig vallen, dat is zeker.’

Arie deed een stapje naar voren. ‘Waarom werden Bob en ik opgesloten in San Antonio?’

Lupe keek verbaasd. ‘Om tijd te winnen voor het opruimen van de shirts die nog bij de Mexicaanse markt lagen, natuurlijk. Waarom anders. Ik had jullie gezien in Arizona en toen ik jou in de Villita zag dacht ik niet direct aan toeval. We hebben jullie opgesloten, maar ook te eten en te drinken gegeven.’ Zijn kleur was aan het terugkomen en zijn handen trilden niet langer. ‘Alleen aan voedsel voor jou waren we al meer kwijt dan we aan drie dozen shirts verdienen. Het was de bedoeling om

jullie los te laten als de Isuzu was vertrokken richting San Diego.’

‘Dat ging niet door omdat we jullie te slim af waren,’ zei Arie tevreden.

Lupe zei iets onduidelijks en keek naar de grond. ‘We hebben jullie geen kwaad gedaan,’ zei hij nors. ‘We hebben niemand kwaad gedaan.’

Baudrieux balde een vuist. ‘O, nee? Jij stuk Mexicaans verdriet. De chauffeur van mij die was betrokken bij de laatste overval ligt in het ziekenhuis. Hij kreeg een klap met de kolf van een geweer. Een ander wil niet meer voor mij werken. Denk je dat dat zo maar gaat?’

‘Nunez zal het vergoeden,’ zei Lupe snel. ‘Daar zorg ik voor.’

Baudrieux maakte een minachtend gebaar. ‘Dat regel ik zelf wel, en grondig ook.’ Hij keek naar Bob. ‘Volgens mij is de zaak duidelijk. Nunez zwendelde met shirts en hij werd bedrogen door een ex-medewerker. Hij kon moeilijk naar de politie gaan en zond een knokploeg. Jullie zagen de resultaten. Gesnapt?’

Bob knikte. ‘Reken maar. Gewoon een kwestie van een toevalstreffer.’

Baudrieux besloot ditmaal zijn neus op te wrijven. ‘Toevalstreffer of niet, jullie hebben je op een bijzondere manier geweerd. We varen nu terug naar de auto’s en dan is de Durango weer voor jullie. Lupe mag naar San Antonio lopen.’ Hij pakte een kaartje. ‘Jullie weten al waar ik woon, maar op dit kaartje staat ook het nummer van mijn kantoor. Mochten jullie in de buurt blijven en nog vragen hebben over Nunez of zwendelshirts, bel me dan. Duidelijk?’

‘Ja,’ zei Arie.

‘Yep,’ zei Bob.

‘Bijna,’ zei Jan.

Baudrieux keek hem aan. ‘Bijna?’

‘Bijna. Als ik op de terugweg nu eens een lijstje maak van de kosten die we hebben gemaakt aan hotels, motels, huurauto’s, maaltijden en leuke banden, kunt u er dan voor zorgen dat Nunez betaalt?’

Baudrieux keek hem drie volle seconden aan, schoot in de lach en mepte Jan op diens rug. ‘Jongen, ik betaal je persoonlijk uit en laat Lupe weten hoeveel het is. Dan kan hij er de hele weg van de botenloods tot Lafayette aan denken. Heeft hij tenminste iets dat hem afleidt van de slangen als hij op zijn sokken over de keienweggetjes loopt.’

*De verdere avonturen van Bob, Jan en dikke Arie leest u in:*

*ARIE ROSE ALS RESERVE-ACTEUR*

*ISBN 90 6056 641 6  
(verschijnt september 2000)*

In deze serie verschenen:

*van Willy van der Heide:*

- 1 Avonturen in de Stille Zuidzee
- 2 Drie jongens op een onbewoond eiland
- 3 De strijd om het goudschip
- 4 Een overval in de lucht
- 5 De jacht op het koperen kanon
- 6 Sensatie op een Engelse vrachtboot
- 7 Tumult in een toensteinhotel
- 8 Drie jongens als circusdetective
- 9 Een dollarjacht in een D-trein
- 10 Een speurtocht door Noord-Afrika
- 11 Drie jongens en een caravan
- 12 Kabaal om een varkensleren koffer
- 13 Een motorboot voor een drijvend flesje
- 14 Een klopjacht op een kapitein
- 15 Een radarboot als zilvervloot
- 16 Nummer negen seint New York
- 17 Een meesterstunt in Mexico
- 18 Trammelant op Trinidad
- 19 Vreemd krakeel in Californië
- 20 Lotgevallen rond een locomotief
- 21 Pyjama-rel in Panama
- 22 Vreemd gespuis in een warenhuis
- 23 Wilde sport om een nummerbord
- 24 Hoog spel in Hong Kong
- 25 Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
- 26 Stampij om een schuifrompet
- 27 Kunstgrepen met kunstschaten
- 28 Bombarie om een bunker
- 29 Ali Roos als Arie Baba
- 30 Heibel in Honolulu
- 31 Arie Roos wordt geheim agent
- 32 Cnall-effecten in Casablanca
- 33 Een zeegevecht met watervrees
- 34 Bob Evers belegert Fort B
- 35 Arie Roos als ruilmatroos
- 36 Kloppartijen in een koelhuis

*van Peter de Zwaan:*

- 37 Superslag in een supermarkt
- 38 Een festival vol verwickelingen
- 39 Bouwbonje om een staalskelet
- 40 Schermutselingen bij een zandafgraving
- 41 Bakkeleien in een Berlijnse bios
- 42 De Stripman van Slubice
- 43 Bizarre klussen met vakantiebussen
- 44 Raadselrellen rond een rondreis
- 45 Listige loeren in Las Vegas
- 46 Feestelijke veldslagen in San Antonio

### *Het Bob Evers Genootschap*

Het Bob Evers Genootschap is op 6 december 1972 in cafe “De oude Wester” te Amsterdam opgericht, ter meerdere glorie van de schrijver Willy van der Heide en de roemruchte Bob Evers-serie. Het bestuur wordt gevormd door enkele prominente Nederlanders. Men kan slechts onder voorwaarden en op verzoek van het bestuur toetreden als lid van het Genootschap.

De eerste officiële daad van de bestuursleden was het op een regenachtige dag in december 1972 begraven van een koker op de plaats waar eertijds het Noord-Zuidhollands koffiehuis stond, in welk etablissement de drie hoofdpersonen van de serie herhaaldelijk overleg pleegden.

Inhoud van de koker: de statuten van het Genootschap en enkele stukken van grote immateriële waarde die bestemd zijn voor het nageslacht.

Als het lijkt dat het Bob Evers Genootschap in brede kring weinig bekendheid geniet, dan komt dat doordat dit Genootschap altoos in het geheim heeft geopereerd en zich nooit op de voorgrond heeft willen dringen.

Zoals een van de bestuursleden onlangs zo treffend opmerkte: het Bob Evers Genootschap is meer een dierbaar gedachtengoed dan een instituut.

Of zoals de voorzitter laatst nog aan een verslaggever van Het Parool toevertrouwde: we komen minstens één keer in de tien jaar bijeen, maar we blijven alert!

Sinds 1993 wordt door twee leden van het Bob Evers Genootschap de Bob Evers Nieuwsbrief uitgegeven.

De Nieuwsbrief, die twee maal per jaar verschijnt, schenkt aandacht aan Willy van der Heide en al zijn boeken, en aan Peter de Zwaan die Van der Heide is opgevolgd als auteur van de Bob Evers-serie. Daarnaast bevat de Nieuwsbrief bijdragen van lezers, een column, en een advertentie- en vragen rubriek. Voor toezending is het adres: Redactie Bob Evers Nieuwsbrief, J. van Heemskerckstraat 7, 3351 SP Papendrecht.

## *Feestelijke veldslagen in San Antonio*

Een tochtje in een Dodge Durango door Arizona, niks aan de hand. Een rookpluim tussen de heuvels, niets bijzonders. Een pick-up die in een kloof terecht is gekomen en een stel verbrande shirts. Gewoon is het niet, maar sensationeel evenmin. Toch leidt de vondst van de pick-up en de shirts tot een uiterst ongewoon avontuur dat zich voor een belangrijk deel afspeelt in de Texaanse stad San Antonio. Arie en Bob worden er opgesloten door feestende Mexicanen en Jan haalt een stunt uit in een groot winkelcentrum. Na de veldslagen in en bij de San Antonio River en een Mexicaanse markt, stelen Jan en Arie een vrachtauto vol shirts die klaar staat voor een tocht naar San Diego. De auto zal nooit in die stad aankomen, want de jongens ontdekken dat ze naar Algiers moeten. De vraag is alleen: waar ligt Algiers? Als de drie vrienden dit probleem hebben opgelost, volgen een serie vijandelijkheden in een verlaten restaurant en een boottocht door een moerasgebied vol slangen en alligators.

ISBN : 90-6056-600-9

9 789060 566008

NUGI 220

**Uitgeverij De Eekhoorn**